

Modernisering af museernes tilskudssystem

- en argumentationsanalyse af de forslag og ideer, der blev sendt til Kulturministeriet i forbindelse med forslaget om at modernisere museernes tilskudssystem

Kandidatspeciale i Historie; Kulturarvsformidling
Aalborg Universitet 2018

31. maj 2018

June Madsen

Studienr: 20136072

Vejleder: Bo Poulsen

Specialeafhandlingens omfang: 191.824 tegn

Abstract

Modernization of the museums' grant system

This thesis concerns itself with one of the Danish Minister of Culture Mette Bock's special initiatives: *Modernization of the museums' grant system*, which started in March 2017 and throughout spring 2018. In that context the Minister of Culture published the minute: *Terms of reference to vision groups on the museums' distribution of tasks and their grant system*. For these terms of reference there were various participants, from the world of museums, who wrote their ideas and proposals. The contributions from the vision groups and participants are the empirical data of this thesis. From the mentioned contributions, this thesis examines the vision groups and participants viewpoints through their arguments. To do that this thesis uses the Toulmin model of argumentation and the three elements: claim, data and warrant. The Toulmin model of argumentation will help to analyze the pattern of the participants' viewpoints.

The theories that will be used in the processing of the contributions are New Public Management and The New Museology. New Public Management is an approach to running public service organizations that is used in government and public service institutions. The term was introduced by Christopher Hood in 1991 and it now has several meanings; being an idea and tendency, a toolbox with method of management or a policy management. The New Museology is where you see the role of the museums in relation to the society. The term was introduced by Peter Vergo in 1989 and includes social inclusion, cultural diversity and citizenship.

My thesis shows that there are many viewpoints in play, but the main viewpoints can be categorized in three: Social responsibility, Main tasks of the museums and Geographical imbalance. *Social responsibility* is about the museums role in the society and how the museum supports the individual. *Main tasks of the museums* is about the main tasks; collecting, registration, arrangement, conservation and research, and the distribution of them; especially research and conservation. *Geographical imbalance* is about the physical location of the museums and the imbalance in the grant system. It also shows that some of the participants' viewpoints come from their geographical location. Opposite the vision groups, none of the participants wants the main tasks of the museum removed. A disadvantage of The New Museology is that the cultural heritage is in a tight spot, because all the focus is on the individuals and not the artifacts.

The thesis concludes that the participants do not agree on how to solve the problem with the distribution of tasks and the grant system. The vision groups and participants agrees about that the

museum are beneficial to society, and helps to ensure the social equality and security in the society – and that the museums should be in all parts of the country, because everyone should have access to the cultural heritage regardless of residence.

The vision groups want to distribute the grant to few museums, whereas none of the museums wants to lose their grant or parts of it. It will be exciting to see, what the Minister of Culture's solution will be, as she cannot satisfy everyone - especially when no more money is provided to the museums.

June Madsen, Aalborg University, 2018

Indholdsfortegnelse

Abstract	1
Indledning.....	5
Problemstilling	6
Teori	7
New Public Management	7
Ny Museologi.....	8
Social inklusion.....	9
Kulturel mangfoldighed.....	10
Medborgerskab	11
Metode.....	12
Kildematerialet.....	12
Argumentationsmodel	12
Fremgangsmåde	14
Visionsgrupperne og de 37 aktører.....	15
Museumsdebatten	16
De danske museer	16
Museumsloven	17
Kommunalreformen og statstilskud	18
Tilskudsordning og forskningsforpligtelse.....	19
Analyse	21
Visionsgruppe 1	21
Visionsgruppe 2	23
1. ARKEN	24
2. Carsten Kaag.....	27
3. Danmark på Vippen	28
4. Dansk Magisterforening.....	29
5. Den Gamle By, Aarhus	31
6. 11 museer i Region Nordjylland	33
7. De Kulturhistoriske Museer Holstebro Kommune.....	34
8. Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler	36
9. Det Strategiske Panel	37
10. Esbjerg Kunstmuseum	38
11. Foreningen af Kunsthaller i Danmark.....	40

12. Foreningen af Specialmuseer	40
13. Fuglsang Kunstmuseum	42
14. Faaborg-Midtfyn Kommune på vegne af de fynske borgmestre.....	44
15. Jesper Jul	44
16. Gammel Estrup – Herregårdsmuseet.....	45
17. Guldborgsund og Lolland Kommuner, borgmestrene.....	47
18. Historie & Kunst, København.....	48
19. Inger M. Schønheyder	49
20. Konserveringscenteret i Vejle	49
21. Kulturministeriets Forskningsudvalg	50
22. Limfjordsmuseet	51
23. Louisiana	51
24. Midtjyske Museers Udviklingsråd	53
25. Museum Jorn.....	54
26 og 28. Museum Lolland-Falster og Museum Vestsjælland.....	55
27. Museum Sønderjylland	56
29. Museum Østjylland	58
30. Nordisk Konservatorforbund Danmark.....	59
31. Odense Bys Museer.....	62
32. Ordrupgaard	63
33. Organisationen Danske Museer	65
34. SAMMUS – Danske Museumsforeninger	67
35. Skagens Kunstmuseer	68
36. Vesthimmerlands Museum.....	69
37. Aalborg Kommune/Kunsten/Nordjyllands Historiske Museum	70
Hovedsynspunkterne	72
Samfundsansvarlighed	73
Museumssøjler	74
Geografisk skævhed	76
Konklusion	78
Litteraturliste	80
Kildematerialet.....	82
Bilagsliste	84

Indledning

”Jeg har ikke selv sagt noget om museumsstøtten før nu.

Jeg har ikke noget politisk mandat fra regeringen.

I dag handler om at blive klogere.

I museer er jo ikke helt enige.” (Astrup, 2018, 12)

Sagt af kulturminister Mette Bock til konferencemødet den 25. januar 2018.

Alex Ahrendtsen blev Dansk Folkepartis kulturordfører i 2011 og har i tiden efter været interesseret i at få ændret statsstøtten til museerne. Ahrendtsens problem med statsstøtten er, at han ikke kan finde nogen begrundelse for måden, den bliver fordelt på. (Krasnik, 2014) I november 2016 overtog Liberal Alliances Mette Bock rollen som Kirke- og Kulturminister, og har fra dag af arbejdet på at modernisere kulturpolitikken. Efter sine første 100 dage i Kulturministeriet præsenterede hun 10 indsatsområder, hvor hun vil ændre den danske kultur. (Kulturministeriet a, 2017) Dette speciale beskæftiger sig med ét af kulturministerens indsatsområder: *Modernisering af museernes tilskudssystem*, som startede i marts 2017 og stadig vedbliver i foråret 2018.

I juni 2017 nedsatte kulturministeren to visionsgrupper, hertil blev notatet *Kommissorium for visionsgrupper om opgavefordeling og tilskudssystem på museumsområdet* offentliggjort. I samme periode var det muligt for alle, med interesse for museumsverdenen, at bidrage med deres forslag og ideer til tilskudssystemet. På baggrund af kommissoriet valgte 37 aktører at indsende deres skrift til Kulturministeriet. Visionsgruppernes og aktørernes forslag, til ændring af tilskudsordningen og for et fremtidigt museumslandskab, blev alle offentliggjort den 8. december 2017. Ud fra disse forslag vil jeg give et indblik i, hvilke synspunkter disse aktører fokuserer på i deres bidrag.

Til undersøgelsen af aktørernes bidrag, har jeg valgt at bruge Stephen Toulmins argumentationsmodel, så jeg kan skabe et overblik over, og forståelse af, de argumenter, som hver aktør bruger i forhold til deres synspunkter. Mit teoretiske ståsted er New Public Management, som er et ledelsessystem, der blev præsenteret af Christopher Hood i 1991 og den Ny Museologi, hvor man ser museernes rolle og arbejde i forhold til samfundet, som blev præsenteret af Peter Vergo i 1989.

Museerne har siden de første fyrsters skattekamre gennemgået en omfattende udvikling. Kulturministeren arbejder for tiden for at modernisere museernes tilskudssystem, hvilket kan blive endnu en forandring af museumsverden. Det interessante bliver at undersøge, hvad der er museumsverdenens egne ønsker, i forhold til opgavefordeling og tilskudssystemet, samt hvad det er, der bliver lagt vægt på hos aktørerne.

Problemstilling

Med ønsket om at skabe overblik over, hvad det er aktørerne vil opnå, i forhold til opgavefordeling og tilskudssystemet, samt hvad det er, der bliver lagt vægt på hos aktørerne, vil jeg undersøge, hvilke hovedsynspunkter, der er at finde i de bidrag, som blev sendt ind i forbindelse med kulturminister Mette Bocks indsatsområde: *Modernisering af museernes tilskudssystem*. Endvidere vil jeg undersøge, hvordan aktørerne bruger disse hovedsynspunkter, som en del af deres argumentation i forhold til New Public Management og Ny Museologi.

Teori

Kulturminister Mette Bock's kommissorium gav de interesserede mulighed for at sende ideer og forslag ind til drøftelser om en ny museumsstruktur. I det følgende afsnit vil der blive præsenteret den teori, som vil blive anvendt i behandlingen af aktørernes bidrag. Teorierne er valgt ud fra specialets fokus; modernisering af museernes tilskudssystem, som både består af offentlig ledelse og museernes arbejdsfokus.

New Public Management

Lektor Carsten Greve giver i sin artikel *New Public Management* en oversigt over New Public Managements anvendelser og udvikling. New Public Management (NPM) blev i 1991 præsenteret af den britiske professor Christopher Hood, og betyder kort sagt; en øget fokus i den offentlige sektor, på markedsstyring og moderne ledelse med inspiration fra den private sektor. Ifølge Greve bruges NPM i forskellige sammenhænge og på forskellige måder. (Greve, 2002, 74-75) Dertil præsenterer Greve forskellige betydninger af NPM: Idé og tendens, Værktøjskasse for ledelsesmetoder og ledelseskoncepter, og Forvaltningspolitik.

Den første betydning af NPM; Idé og tendens, går på tre elementer. Første element; NPM var en ny tendens i den offentlige sektor, som adskilte sig fra tidligere, hvor Hood identificerede syv punkter, hvor han kunne se en udvikling:

- Synlig professionel ledelse,
- Eksplicitte mål for performance,
- Fokus på output,
- Opdeling af den offentlige sektors organisation mhp. at skabe selvstændige enheder,
- Konkurrence og markedsførelse,
- Brug af ledelsespraksis fra den private sektor, og
- Effektiv ressourceudnyttelse.

Det andet element; NPMs teoretiske udgangspunkt var inspireret af nyere økonomisk organisations-teori, og ledelsesteorier og ledelseskoncepter fra den private sektor. Det tredje element var, at der blev sat tre værdier for den offentlige sektor:

- Hold den offentlige sektor strømlinet og målrettet
- Sørg for fairness og ærlighed og
- Gør den offentlige sektor robust og modstandsdygtig.

Med dette mente Hood, at NPM var en ny måde at se den offentlige sektor på. (Ibid, 75-76)

En anden måde at se NPM på er som en Værktøjskasse med ledelsesmetoder og ledelseskoncepter, hvor NPM bruges som en række værktøjer til ledelse og styring i den offentlige sektor;

til konkret løsning af konkrete udfordringer. Af disse værktøjer kan nævnes: kontraktstyring, kvalitetsmålinger, virksomhedsregnskaber og målstyring. (Ibid, 79)

En tredje betydning af NPM er Forvaltningspolitik, hvor fokus er på, hvordan man forandrer den offentlige sektor. Forvaltningspolitik ses her som institutionelle regler og organisatoriske rutiner, der påvirker udgifter, planlægning og økonomisk forvaltning, den offentlige service og arbejdsmiljøet, organisering og metoder, samt revision og evaluering. (Ibid, 80)

NPM er en styreform med fokus på markedsstyring og ledelse. NPM kan ses som den nye tendens med flere elementer og fokuspunkter; som et værktøj til ledelse og styring, eller som regler og rutiner i forbindelse med forvaltningspolitik. Alt sammen i forbindelse med den offentlige sektor.

Ny Museologi

Til en ICOM konference i Umeå 1976 kom Hugues de Varine, museolog og formand for ICOM fra 1964 til 1974, med indlægget *Museets fjerde dimension*, der omhandler, hvordan museerne skal være et slags universitet for samfundet, for befolkningen. Museerne skal engagere sig aktivt og være stedet, hvor befolkningen kan komme og dele sin undren med andre og diskutere værdier og holdninger. Dermed er museerne med til at udvikle samfundet og på den måde styrkes museernes sociale betydning. (de Varine, 1979, 63)

I 1989 præsenterede Peter Vergo, professor i kunsthistorie, antologien *The New Museology*. I introduktionen skelner Vergo mellem Gammel og Ny Museologi. Den Gamle ser Vergo som værende fokuseret på studiet af museerne, deres historie og filosofi, og inddrager de museumsbesøgende, de lovmæssige opgaver og ansvar som en del af den Gamle Museologi. Han korter det ned til, at museologi kun er for de mennesker, der beskæftiger sig med museer. (Vergo, 1989, 1)

Museernes rolle har ændret sig med tiden fra at være et sted for studier, til også at engagere sig i uddannelsen af borgerne, og samtidig være en adspredelse for dem. Vergo pointerer, at museer er meget mere end et sted for studier, uddannelse og underholdning. Det at indsamle genstande, mener Vergo, har en politisk, ideologisk eller æstetisk omfang, som ikke må blive glemt. (Ibid, 2) Vergo vil frem til, at der er en dybere mening, med de valg som museumsarbejderne tager på baggrund af for eksempel intellektuelle, politiske, sociale eller uddannelsesmæssige ambitioner eller fordomme. Han omtaler også, hvordan samfundet kan have ambitioner og fordomme, som udvikler og præger befolkningen. Vergos utilfredshed med den Gamle Museologi går på, at den fokuserer på museernes

fremgangsmåder i forbindelse med deres arbejde i stedet for, hvad formålet er med museerne og deres arbejde. (Ibid, 3)

Den Ny Museologi er dét at se museernes rolle og arbejde i forhold til samfundet; se hvad det er museerne kan bidrage med; at få fokus på, hvilken politisk, ideologisk eller æstetisk vinkel, der ligger bag museernes valg og fravalg; fokus på, hvorfor museerne gør det, de gør.

Som en del af den Ny Museologi, og det at have befolkningen i centrum, er der kommet fokus på social inklusion, kulturel mangfoldighed og medborgerskab. Disse vil blive præsenteret i de følgende afsnit.

Social inklusion

I artiklen '*Social inclusion*' – en praksismodel for danske kunstmuseer? skriver Lene Laigaard, mag.art. i kunsthistorie, at befolkningen, mennesket, kom i centrum for den Ny Museologi, i stedet for selve samlingerne. (Laigaard, 2005, 40) Laigaard definerer social inklusion, som værende en proces, hvor man forsøger at favne mennesker, uanset deres baggrund og situation. For museernes vedkommende handler det om at gøre udstillingerne tilgængelige for alle og samtidig have fokus på de grupper i samfundet, som er socialt og økonomisk dårligt stillet. (Ibid, 42)

Richard Sandell, professor i museumsstudier, ser i sin artikel *Museums as Agents of Social Inclusion* på social inklusion indenfor det kulturelle område. Sandell har fokus på fire felter, der kan ekskludere mennesker fra samfundet: Økonomisk, Politisk, Socialt og Kulturelt. (Sandell, 1998, 406 og 409) Indenfor det kulturelle felt, ser Sandell tre grene for, hvordan det felt kan blive inkluderende:

- Repræsentation, hvor individets kulturarv er repræsenteret og at denne kan genkende sig selv i museets udstilling
- Deltagelse, hvor individet har mulighed for at deltage i den kulturelle udvikling og produktion
- Adgang, hvor individet har økonomisk og fysisk adgang til de kulturelle tilbud. (Ibid, 410)

Museernes form og indhold skal hermed tiltrække de mennesker, der er ekskluderet og give dem en følelse af, at de er kulturelt inkluderet.

I sin artikel skriver Laigaard, at museerne skal forme deres udstillinger til museumsgæsternes forskellige baggrunde og måder at lære på. Derudover skal museumsudstillingerne henvende sig til forskellige målgrupper og dermed have fokus på at engagere de befolkningsgrupper, som normalt ikke kommer på et museum. Den Ny Museologi kan dermed ses som at have betydning for, at museerne ikke længere kun er for eliten, men for alle i befolkningen. (Laigaard, 2005, 43) På

samme måde skal museerne være tilgængelige for alle uanset alder, køn, helbred, uddannelse, ledighed, økonomi og lignende. Ved at museerne formår at repræsentere forskellige befolkningsgrupper, samt give adgang til og udvide deres brugergruppe, er de med til at styrke den kulturelle ligestilling og demokratisering. På den måde bliver museerne inkluderende inde for det kulturelle felt og kan være med til at påvirke de tre øvrige felter i en positiv retning. (Sandell, 1998, 410)

Kort sagt er social inklusion hos museerne det at favne alle mennesker i befolkningen, med fokus på de socialt og økonomisk dårligt stillede grupper i samfundet. Udstillingerne skal være tilgængelige for alle, de skal repræsentere og henvende sig til forskellige målgrupper og dermed engagere nye brugergrupper. Det ekskluderede menneske, skal føle sig kulturelt inkluderet i museerne og på den måde fornemme en lighed og balance i samfundet.

Kulturel mangfoldighed

Kulturel mangfoldighed har mange dimensioner og er hos Cajsa Lagerkvist, lektor i internationale museumsstudier, en kombination af identiteter og forudsætninger, bestående af køn, alder, etnicitet, religion, handicap, seksuel orientering, samt kulturel og socioøkonomisk baggrund med mere. (Lagerkvist, 2006, 52) Ifølge Lagerkvist er det museer siger og gør vigtigt i forhold til arbejdet med, hvordan samfundets fortællinger, identitet og selvbillede er sat sammen, men også i forhold til sociale forandringer. Derfor foreslår Lagerkvist, at museerne skal forsøge at omfavne den sammensætning, der er af identiteter, erfaringer og forståelsesramme i et multikulturelt samfund. (Ibid, 55)

Inden for en nations landegrænser kan der være forskellige kulturer, nationaliteter, sprog og dialekter, som alle har bidraget til nationens historie og udvikling. En måde at opdele forskellige grupper er ved brug af udtryk som nordjyde, fremmedarbejder eller andengenerationsindvandrere. Sat op i forhold til social inklusion er disse udtryk med til at udtrykke lavere status og begrænsninger af muligheder og rettigheder. Ifølge Katherine Goodnow, professor i informationsvidenskab og medievidenskab, må vi ikke glemme, at historien har påvirket den nuværende kultur. Museerne har derfor til opgave at repræsentere både forskelle og ligheder hos de forskellige befolkningsgrupper; at se på både nationalstaten og minoriteterne, både materiel og immateriel, sprog og dialekt og mange flere. Udfordringen i denne opgave ligger i, at vi tænker forskelligt om kulturel mangfoldighed og hvilke dimensioner den kommer i. (Goodnow, 2008, vii-ix)

Det er muligt for minoritetsgrupperne at føle, at de ikke hører til. Museerne kan her være med til at bevare og udvikle minoritetsgruppernes kultur og identitet gennem deres religion, sprog,

traditioner og kulturarv. (Ibid, viii) I sin artikel skriver Goodnow om, hvordan følelsen af en fælles fortid, et fælles sæt historiske minder eller et historisk territorium kan føre til en fællesskabsfølelse, hvilket kan give en følelse af kulturel kollektivitet. (Ibid, x)

Modsat social inklusion, som omhandler den sociale og økonomiske ulighed i samfundet, handler kulturel mangfoldighed om, hvordan vi ser hinandens identiteter i forhold til resten af samfundet. Museerne kan være med til at sætte fokus på, at der er forskellige befolkningsgrupper i samfundet ved at vise forskelle og ligheder, og dermed få minoritetsgrupperne til at være en naturlig del af samfundet og dets udvikling.

Medborgerskab

Medborgerskab er, ifølge forfatter Helle Hinge, et aktivt samfundsengagement, hvor man er medborger i et fællesskab. For at vise forskellen i forhold til statsborgerskab, stiller Hinge medborgerskab over for statsborgerskab. Hvor statsborgerskab er en juridisk kategori med juridiske rettigheder og pligter, og hvor der er fokus på borgerens forhold til staten; er medborgerskab en kulturel kategori med moralske forpligtelser, og hvor fokus er på menneskets forhold til medmennesket, samfundet og naturen. Medborgerskab er de sociale dele af at være i et land, hvor borgerne bliver forbundet med hinanden og til staten. Det kan være i gennem uddannelse, arbejdsmarkedet og kulturlivet. På den måde indeholder begrebet medborgerskab en udvikling hos mennesker, idet det demokratiske medborgerskab bygger på værdierne frihed, lighed og fællesskab. (Hinge, 2008, 20-22)

Som medborger skal man, ifølge Ove Korsgaard doktor i pædagogik, kunne føle loyalitet over for og have fælles værdier med fællesskabet. Derudover ser han også medborgerskab i forhold til den opfattelse, som vi opdrages til at have af andre. Medborgerskab er, ifølge Korsgaard, et kollektivt identitetsbegreb, idet man kun kan være medborger sammen med andre. (Korsgaard, 2008, 25)

Medborgerskab handler om, hvordan vi accepterer og respekterer hinandens identiteter og forskelligheder. Medborgerskab er det sociale, hvor befolkningen bliver forbundet med hinanden og samfundet gennem loyalitetsfølelse og fælles værdier. Medborgerskab er noget vi kan udvikle og dermed lære at forstå demokrati og lighed, og ikke mindst få evnen til at gå i dialog med andre.

Metode

Problemstillingen søges besvaret gennem en argumentationsanalyse af de forslag og ideer, der blev sendt til Kulturministeriet i forbindelse med forslaget om at modernisere museernes tilskudssystem. I dette afsnit vil baggrunden for det anvendte kildemateriale blive præsenteret, samt Stephen Toulmins argumentationsmodel og til sidst min valgte fremgangsmåde for specialets gennemførelse. Hensigten med brugen af Toulmins argumentationsmodel er at fremhæve, samt skabe et overblik over og forståelse af de argumenter, som hver aktør bruger i forhold til deres synspunkter.

Kildematerialet

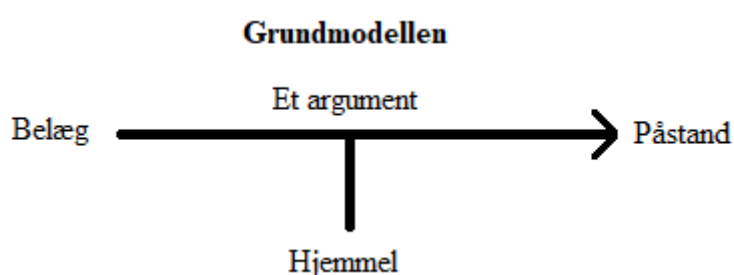
Kildematerialet til dette speciale blev udgivet den 8. december 2017 af Kulturministeriet, og er udarbejdet på baggrund af kulturministerens kommissorium. Udover kulturministerens to visionsgrupper valgte 37 aktører at bidrage med deres ideer og forslag. Det vil samtidig sige, at der er flere museer, som ikke har indsendt deres forslag til Kulturministeriet i forbindelse med kommissoriet. Jeg er i den forbindelse bevidst om, at der er andre måder, hvorpå museer og aktører har kunnet påvirke debatten, men jeg har valgt, for at holde overskueligheden, at fokusere på materialet fra de to visionsgrupper og de 37 aktører. Når kulturministeren, gennem kommissoriet, forholder sig kritisk til fordelingen af statstilskuddet, samt museernes arbejde, værdier og eksistensgrundlag, kommer aktørernes synspunkter frem til overfladen. Det er disse synspunkter, der forstærker aktørernes bidrag som kildemateriale i forhold til at se på, hvordan der argumenteres for museernes arbejde, formål og eksistensberettigelse. Det giver et indblik i, hvad de hver især ser som værende relevant for museumsverden. Visionsgrupperne, aktørerne og deres bidrag udgør det anvendte kildemateriale, og vil blive nærmere introduceret i afsnittet *Visionsgrupperne og de 37 aktører*.

Argumentationsmodel

Måden, hvorpå jeg vil undersøge visionsgruppernes og aktørernes bidrag, er gennem en argumentationsanalyse, hvor aktørernes synspunkter og argumentation bliver analyseret. Med en argumentationsanalyse er udgangspunktet, at den måde vi argumenterer på, retfærdiggør synspunkter for at vinde modtagerens tilslutning. (Jørgensen og Onsberg, 2008, 12) Dertil har jeg valgt at gøre brug af den engelske filosof Stephen Toulmins argumentationsmodel. Modellen er simpel og beskriver elementerne i et argument. Den er et redskab, der kan bruges til at analysere de anvendte argumenter, hvorfor den vil være brugbar til aktørernes bidrag, hvor den vil være

behjælpelig til at kortlægge et mønster over aktørernes synspunkter. I bogen *The Uses of Argument* fra 1958 præsenterer Toulmin, hvordan et argument er bygget op. I følge Toulmin består et argument altid af tre grundlæggende elementer; en *påstand*, et *belæg* og *hjemmel*. (Ibid, 16) Dertil forekommer der også en udvidet model, hvilket ikke er relevant for specialets formål og derfor præsenteres kun Toulmins grundmodel.

Som nævnt består et argument af de tre elementer: *påstand*, *belæg* og *hjemmel*. Dette kaldes grundmodellen for Toulmins argumentationsmodel.

Pilen i modellen viser, at påstanden er argumentets mål; dét synspunkt som hele argumentet skal skaffe modtagers tilslutning til. (Jørgensen og Onsberg, 2008, 18)

Påstand er det synspunkt, som afsenderen vil have modtagerens tilslutning til. Påstanden, og dermed synspunktet, er det primære element i et argument, som *belæg* og *hjemmel* skal understøtte, så påstanden kan retfærdiggøres. I analysen findes påstanden ved at undersøge, hvad det er, afsenderen vil have modtagerens tilslutning til. (Ibid, 17)

Belæg skal støtte argumentets påstand og er det grundlag, som afsenderen fremfører hertil. Indholdet af belægget skal umiddelbart være mere acceptabelt for modtageren end selve påstanden. I analysen findes belægget ved at undersøge, hvad afsenderen bygger sin påstand på. (Ibid, 18)

Hjemmel er det, der forbinder belæg og påstand i argumentet. Dertil tillader hjemlen, at modtageren kan acceptere påstanden på baggrund af belægget. Hjemlens indhold er et generelt synspunkt, som ofte deles af både afsenderen og modtageren. Som regel er hjemlen implicit i argumentet, men kan i analysen findes ved at undersøge, hvordan man kommer fra belægget til påstanden. (Ibid, 18)

Toulmins argumentationsmodel er et arbejdsredskab. Det vigtige, ved brug af modellen, er at huske, at der vil være tilfælde af usikkerhed i forbindelse med at overføre kildematerialet til modellen. En argumentationsanalyse vil altid være en rekonstruktion, der bygger på en fortolkning

af konteksten. Derfor skal man bestræbe sig på, at det der sættes ind i modellen også afspejler afsenderens mening. Af samme årsag er det så vidt muligt kildematerialets egne ord og begreber, jeg bruger. Hvis det ikke er muligt, er ordlyden loyal over for kildematerialets indhold. (Ibid, 33)

Fremgangsmåde

I det forrige afsnit; *Teori*, blev New Public Management og Ny Museologi introduceret. I indeværende afsnit blev Toulmins argumentationsmodel præsenteret og efterfølgende vil jeg kort præsentere aktørerne og visionsgrupperne. Inden analysen kommer der en indføring til debatten omkring museernes opgavefordeling og tilskudssystem. Herunder vil jeg gennemgå museernes opdeling, hvordan museumsloven har udviklet sig, samt hvordan den nuværende tilskudsordning er resultatet af historien og kommunalreformen i 2007. Dertil bliver de to hovedproblemer kort præsenteret; fordelingen af statstilskuddet og bekymringen om at forskningsforpligtelsen bliver fjernet. Afsnittet vil give en baggrundsforståelse for debatten, idet det viser, hvilken betydning historien har haft på statens tilskudsordning, og hvordan det påvirker den aktuelle debat omkring fordelingen af statstilskud til de statsanerkendte museer, samt hvad det er for problemer museerne står overfor i deres arbejde.

I analysen vil jeg undersøge visionsgruppernes og aktørernes bidrag for argumenter inden for, hvilke synspunkter aktørerne gerne vil have modtagerens tilslutning til. Den metodiske tilgang hertil vil være en argumentationsanalyse og jeg vil derfor anvende begreber fra Toulmins argumentationsmodel i min analyse. Argumentationsanalysen vil være med til at belyse, hvad visionsgrupperne og aktørerne ser som det vigtigste i forhold til moderniseringen af tilskudsordningen. I den sammenhæng vil jeg gøre brug af New Public Management og Ny Museologi. New Public Management er, som tidligere nævnt, en styreform hos den offentlige sektor, som er inspireret af den private sektor, hvor der er fokus på markedsstyring og moderne ledelse. Dette er relevant i forhold til, at det er Kulturministeriet og Slots- og Kulturstyrelsen, som styrer tilskudsordningen for de statslige og statsanerkendte museer. Den Ny Museologi sætter mennesket i centrum i stedet for selve samlingerne. Dette er relevant fordi museernes arbejde har ændret sig fra at fokusere på samlingen og genstande, til at koncentrere sig om mennesket i samfundet. Efter analysen kommer en diskussion, hvor jeg vil se på mønstrene i visionsgruppernes og aktørernes synspunkter og argumentation, som til sidst bliver samlet i konklusionen.

Undervejs i specialet vil ordene statsstøtte, statstilskud, driftstilskud og tilskud blive anvendt og vil alle have samme betydning: Det tilskud som museerne får fra staten til driften af deres museum.

Visionsgrupperne og de 37 aktører

Efter at have præsenteret sit indsatsområde; *Modernisering af museernes tilskudssystem*, nedsatte kulturministeren to visionsgrupper i egenskab af deres personlige kvalifikationer. Frank Birkebæk er tidligere direktør for ROMU. Lene Bak er chefkonsulent og associeret partner hos Pluss¹, hvor hun har arbejdet med strategisk udvikling og fusionsprocesser i flere museer landet over. (Bak) Christian Nissen er forfatter, rådgiver og foredragsholder, og har været administrator på Nationalmuseet (Nissen, 2012). Astrid Gade Nielsen er kommunikationsdirektør i Danish Crown. Birkebæk og Bak er visionsgruppe 1. Nissen og Nielsen er visionsgruppe 2. (Kulturministeriet b, 2017, 2) Visionsgruppernes opgave var:

”(...) uafhængigt af hinanden [at] komme med forslag til nogle begrundede og realiserbare bud på nye modeller for opgavefordeling, samspil mellem stat og kommuner og i lyset heraf statsligt system for driftstilskud til statsanerkendte museer.” (Ibid, 2)

Dertil skulle deres forslag kunne udføres inden for den eksisterende økonomiske ramme for det statslige tilskud til statsanerkendte museer (Ibid, 2).

I forbindelse med dette valgte 37 aktører at bidrage med deres synspunkter i forhold til ændringer af opgavefordelingen og tilskudssystemet på museumsområdet. Disse aktører er både statsanerkendte museer inden for kunst og kulturhistorie, det er konserveringscentre, foreninger, borgmestre og privatpersoner, som alle har en interesse for museumsverdenen og kulturarven; hvilket vil blive nærmere præciseret i analysen i forbindelse med deres respektive bidrag. Det er forskelligt, hvem aktørerne henvender sig til i deres skrevne bidrag. Nogle henvender sig til en bred læserskare, enkelte til visionsgrupperne, andre til Kulturministeriet og flere direkte til kulturministeren. Ved at de deler deres synspunkter på denne måde, og fortæller om deres situation indenfor museumsverden, forsøger de 37 aktører at påvirke udfaldet af kulturministerens modernisering af tilskudssystemet. På samme måde er det muligt at se aktørernes frustrationer og bekymringer for den nuværende situation, og ikke mindst for den uvisse fremtid.

¹ Pluss er en analyse- og managementrådgivningsvirksomhed

Museumsdebatten

For at introducere til debatten, omkring fordelingen af statsstøtten til de statsanerkendte museer, vil der i dette afsnit blive gennemgået, hvordan museerne og museumsloven er bygget op, samt hvordan den nuværende tilskudsordning er resultatet af historien og kommunalreformen i 2007.

De danske museer

De danske museer er overordnet opdelt i to grupper. Der er dem, der er omfattet af museumsloven og dem, der ikke er. Til de museer, der er omfattet af museumsloven bliver der fordelt et tilskud fra staten. *Museum* er ikke en beskyttet titel, og derfor er det muligt for alle at oprette et museum, det er museer som disse, der ikke er omfattet af museumsloven (Slks A, 2017)

Den gruppe af museer, som er omfattet af museumsloven kan yderligere opdeles i to; de statslige og de statsanerkendte museer. I Danmark er der fem statslige museer, som er drevet af staten og hører under Kulturministeriet: Nationalmuseet, Statens Museum for Kunst, Det Grønne Museum, Den Hirschsprungske Samling og Ordrupgaard. To af de disse museer; Nationalmuseet, Statens Museum for Kunst, er sammen med Statens Naturhistoriske Museum² de tre hovedmuseer, som skal give museumsfaglig støtte til de øvrige statslige og statsanerkendte museer. (Slks B, 2017)

De statsanerkendte museer er fordelt over hele Danmark og per 1. januar 2017 er der 97 statsanerkendte museer. (Slks A, 2017) Hertil skal der medtænkes, at mange af disse museer er fusioner, hvorunder der ligger flere enkelte museer. De statsanerkendte museer har hvert et særligt ansvarsområde inden for ét af områderne: kultur-, kunst- eller naturhistorie, men på grund af fusioner er der flere af museerne, der har en sammensætning af flere ansvarsområder. (Slks C, 2017) For at blive statsanerkendt, og dermed komme under museumsloven, skal museet opfylde en række betingelser. (Museumsloven, 2014, § 14)

Til de statsanerkendte museer uddeler Slots- og Kulturstyrelsen et årligt statsligt tilskud, og kontrollere om museerne lever op til museumslovens krav. (Slks A, 2017) For at føre tilsyn og rådgivning af de statsanerkendte museer bliver de løbende kvalitetsvurderet af Slots- og Kulturstyrelsen. (Slks D, 2017) Tilskuddet bliver sat ud fra den bevilling, som bliver givet til formålet på finansloven. For at få dette tilskud, skal museet modtage et ikke-statsligt tilskud, fra enten kommunen, foreninger eller lignende. Dertil skal det ikke-statslige tilskud minimum være det mindstebeløb, som fastsættes på finansloven. De statslige museers statstilskud bliver fastsat på finansloven og udbetales dermed ikke af Slots- og Kulturstyrelsen. (Slks E, 2017)

² Statens Naturhistoriske Museum er et statsligt museum under Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Museumsloven

I 1887 blev det første gang muligt at søge om statsstøtte på 1.000 kr. årligt, så længe museerne overholdte en række betingelser. (Rasmussen, 1979, 82) I 1937 blev der formuleret regler for statsanerkendelse af museer, som herefter udløste tildelingen af statstilskuddet, og i 1941 steg statstilskuddet og lå mellem 1.300 kr. og 2.600 kr. (Ibid, 150-151) Den første reelle museumslov kom i 1958. (Ibid, 156) Statsstøtten blev her givet ved at fordoble det tilskud, som museet fik fra det lokale og regionale. (Jeppesen, 1995, 14) I 1976-loven blev alle statslige og statsanerkendte museer medlem af de nye amtsmuseumsråd inden for deres respektive amt, (Slks F, 2017) og i 1984 blev alle museer under Kulturministeriet ligestillet under museumsloven, hvormed de statslige og statsanerkendte museer tilsammen har ansvaret for at varetage den danske kulturarv.

Den nuværende museumslov er fra 2014 og omfatter; kunstmuseer, de kulturhistoriske og naturhistoriske museer, de statslige og statsanerkendte museer. Lovens formål er at sikre den danske kulturarv og naturarv, og udvikle betydningen af disse i samspil med verden omkring os (§1). Museerne skal arbejde med de indbyrdes forbundne opgaver indsamling, registrering, bevaring, forskning og formidling, både i et lokalt, nationalt og globalt perspektiv, hvor de skal:

- 1) aktualisere viden om kultur- og naturarv og gøre denne tilgængelig og vedkommende,
- 2) udvikle anvendelse og betydning af kultur- og naturarv for borgere og samfund og
- 3) sikre kultur- og naturarv for fremtidens anvendelse (§2).

Dette betyder, at alle - både statslige og statsanerkendte museer, skal løfte de samme opgaver, og at de fem museumssøjler: indsamling, registrering, bevaring, forskning og formidling skal have samme prioritering.

De statslige museer, herunder hovedmuseerne, skal deltage i det nationale og regionale samarbejde med de statsanerkendte museer (§10). De tre hovedmuseer skal give museumsfaglig støtte til de øvrige statslige og statsanerkendte museer (§12). Hertil er der kapitel 8-arbejde, som drejer sig om sikring af kultur- og naturarven i forbindelse med den fysiske planlægning og forberedelse af jordarbejder, hvor væsentlige bevaringsværdier sikres for eftertiden. Det vedrører også bevaring af sten- og jorddiger og fortidsminder.

Det er kulturministeren, som skal godkende museumsloven, statsanerkende museer og dermed udvælge hvilke ansvarsområder, der er vigtige indenfor kulturhistorie, kunst eller natur (§13). Dertil er det kulturministeren, som skal give tilladelse til sortering og kassering af museernes genstande (§11, §14). Det er Slots- og Kulturstyrelsen, der former og administrere museumsloven og giver faglig rådgivning til kulturministeren (Slks G, 2017), samt indstiller museer til statsanerkendelse (Slks H, 2017).

Kommunalreformen og statstilskud

I 2007 kom kommunalreformen, hvor kommuner blev lagt sammen og amterne blev nedlagt. Ifølge lektor Lise Lyck, var tanken for kulturområdet, at der skulle skelnes mellem lokalt og nationalt, idet kommunerne blev hovedtilskudsyder for de områder og institutioner, som var lokalt tilknyttet. Derimod blev staten hovedtilskudsyder på de områder, der havde en national opgave. Som følge af reformen overtog kommunerne amternes vedligeholdelse af fortidsminder, og staten overtog de tilsynsmæssige opgaver på området. I forbindelse med reformen mistede de statsanerkendte museer, som ikke var ejet af et amt eller kommune, deres hovedtilskudsyder. I en overgangsperiode overtog staten amtets tilskudsforpligtelse over for museerne, hvor de amtslige museer måtte gå over til at være selvejende. For de museer, der havde flere kommuner som hovedtilskudsyder, blev det muligt at fusionere og samtidig ikke få et økonomisk tab. (Lyck, 2010, 53-55)

Det tilskud, som amterne udbetalte, blev som sagt overdraget til staten i en midlertidig periode, hvorefter det var meningen, at kommunerne skulle overtage finansieringen. Amterne havde prioriteret museumsmidlerne forskelligt og denne forskellighed blev overtaget af staten. Dette førte allerede dengang til frustrationer, men daværende kulturminister Carina Christensen ville ikke ændre på tilskuddene:

”Museerne i Danmark får meget forskellige statstilskud, fordi de enkelte kommuner og de tidligere amter har meget forskellige økonomiske muligheder.

Jeg er glad for de overgangsordninger, der blev lavet efter kommunalreformen og har ingen planer om at omfordele tilskuddene” (Christensen i Ballund, 2017)

Christensen havde lavet en aftale med kommunerne, som medførte, at amtstilskuddene alligevel ikke skulle pålægges kommunerne. Der var fundet en udfordring i, at der var flere kommuner, som ville få flere udgifter, der ikke kunne blive dækket, når overgangsperioden var slut. Dermed lå de gamle amtstilskud permanent hos staten. I 2010 blev der gennem et udredningsarbejde konstateret, at museumslovens tilskudsprincipper var uigennemskuelige. Anbefalingen blev, at der skulle ryddes ud i de forskellige tilskudsformer, så der i stedet var et fast statslig tilskud. Igen blev der ikke fundet nogen grund til at ændre på selve fordelingen mellem museerne. (Ibid, 2017)

Ved en ændring af museumsloven i 2012 kom der en ny struktur for det statslige tilskud. Frem for at kunne søge tre forskellige driftstilskud kom museerne i stedet for til at modtage ét samlet årligt statsligt tilskud til driften af deres museum. (Slks I, 2017) Dette årlige tilskud bliver som tidligere nævnt fastsat på baggrund af finansloven, hvortil museet skal have et ikke-statsligt tilskudsgrundlag.

Tilskudsordning og forskningsforpligtelse

I 2017 blev der fordelt 382,4 mio. kr. på de 97 danske statsanerkendte museer, jf. bilag 1. De tre museer der fik mest var Louisiana, Museums Sønderjylland og ARKEN, som fik over 30 mio. kr. I den anden ende ligger 14 museer, der fik mindstebeløbet på 1. mio. kr. i statsstøtte.

Problemet for museumsverdenen er, som Niels Frid-Nielsen, journalist og kultur-kommentator hos Danmarksradio, udtaler:

”(...) et prop-problem. For at et museum kan (...) få penge og støttes af statens, skal det statsanerkendes (...) Der er 97 statsanerkendte museer i Danmark og de sidste ti år har der ikke været råd til nye. For at få penge og plads til fornyelse, til innovation (...), så må hatten rystes igen. Vi må diskutere, om det er de rigtige, der statsanerkendes, skal der flere til eller hvad gør vi?”
(Frid-Nielsen, P1 Eftermiddag, 25.01.18, 3:10)

Der er ikke sket nogen forandring i ti år. Ingen nye museer er blevet statsanerkendt og ingen har fået frataget sin statsanerkendelse. Dertil er der, som tidligere nævnt, utilfredshed omkring den skæve fordeling af statsstøtten, som er historisk betinget - Og som det ser ud nu, er realiteten, at der ikke vil blive tilført flere penge til museerne.

Udover fordelings-”problemet” har der tidligere været diskussion omkring forskningens placering blandt de fem museumssøjler. I 2001 blev det forslået at fjerne forskningsforpligtelsen fra lokalmuseerne. Dette var der ikke opbakning til blandt museerne og forslaget blev ikke gennemført. I stedet kom der med årene mere opmærksomhed på museernes forskning, idet der var mange museer, som ikke prioriterede forskningen. (Jensen, 2008, 37) Derfor kom der i 2012 fokus på museernes forskning. Udover at statens driftstilskud blev samlet i ét, blev også de tidligere pengepuljer til forskellige museumsformål samlet i én pulje til strategisk udvikling af museumsområdet. Puljemidlerne til forskningsformål blev fra 2014 flyttet fra Slots- og Kulturstyrelsen til Kulturministeriet, hvor Kulturministeriets Forskningsudvalg står for tildelingen af tilskud til forskningen hos de statsanerkendte museer. (Slks I, 2017) Dertil kom kravet om, at museernes forskere skal have en ph.d. for at kunne søge tilskud til forskningen (Benner, 2012), men også at forskningsudgivelserne skal være videnskabeligt anerkendt og ikke som før, hvor museernes egne udgivelser eller tidsskrifter blev set som forskning. Målgruppen for museernes forskning blev dermed andre forskere og ikke de lokale borgere og turister. (Bloksgaard et.al, 2017) Disse krav, frygtede museerne, ville gøre, at nogle museer ikke ville kunne leve op til forskningsforpligtelsen og dermed miste statsstøtten. (Benner, 2012) Ifølge flere museumsaktører i artiklen *Museumsfolk*:

Fjern ikke forskningsforpligtelsen kan det ikke siges med sikkerhed, at førnævnte tiltag har styrket forskningen på museerne. I 2016 levede 60 ud af 98 museer op til kravet om ph.d.-niveau og som dermed kunne søge forskningsmidler fra Kulturministeriets Forskningsudvalg. Ikke alle museerne har kunnet leve op til de nye krav og har derfor fået anmærkninger om, at de ikke vægter forskningen. (Bloksgaard et.al, 2017)

I kommissoriet skriver kulturministeren, at visionsgrupperne skal overveje, hvorvidt alle statsanerkendte museer skal løfte de samme opgaver eller om de for eksempel skal fritages fra forskningsforpligtelsen. Videre står der, at forslag til fordeling statstilskuddet, skal indeholde:

- Gennemsigtighed: Klare og forståelige kriterier med henblik på øget objektivitet i tilskudstildelingen.
- Incitament: Tilskud efter aktivitet og præstation (kvalitet).
- Råderum og dynamik: Det skal fremadrettet (fortsat) være muligt at støtte nye museer og initiativer.
- Mulighed for af-anerkendelse eller tidsbegrænset støtte.

(Kulturministeriet b. 2017, 2)

Med kulturministerens kommissorium har de danske museer, og personer med interesse for museumsverdenen, udnyttet muligheden til at bidrage med deres forslag og ideer til en ny tilskudsordning og opgavefordeling. I den forbindelse ser disse aktører på, hvad deres og museernes arbejde indebære, hvad det kan bidrage til i en større sammenhæng og hvad de synes, der er vigtigt at se på i forhold til fordelingen af tilskuddet.

Analyse

I teoriafsnittet blev New Public Management og Ny Museologi præsenteret. De vil nu blive anvendt i den følgende analyse, hvor visionsgruppernes og aktørernes bidrag til kommissoriet vil blive analyseret gennem en argumentationsanalyse. Der vil være fokus på aktørernes synspunkter og deres argumentation i forhold til aspekterne af moderniseringen af tilskudssystemet.

Visionsgruppe 1

Visionsgruppe 1 består af Frank Birkebæk og Lene Bak. I deres forslag til kommissoriet argumenterer de for, at det nye tilskudssystem skal bygges på museernes opgaveløsning. Deres første påstand går på, at *museumslovens overordnede opgavebeskrivelse reduceres fra fem til tre såkaldte søjler: Forskning, bevaring, formidling*. (Birkebæk og Bak, 2017, 3) Belægget herfor er, at:

”Der er over de seneste 10 år sket en stadig større polarisering blandt museerne. Der er udviklet store og mellemstore professionelle museer, der kan måle sig såvel nationalt som internationalt, og som mere end lever op til lovens krav og de fastlagte kvalitetsstandarder – ligesom der er en gruppe primært små, lokalt orienterede museer, der af ressourcemæssige årsager har haft svært ved at løfte alle lovbestemte opgaver og nå et tilstrækkeligt kvalitetsniveau. Der stilles samme krav (opgaver og tilskudsvilkår), herunder kvalitet i opgaveløsningen, til alle typer af museer, og der er (i praksis) ingen reel konsekvens af utilstrækkelig opgavevaretagelse. Diversiteten er øget, og væsenets samlede bæredygtighed er i ubalance.” (Ibid, 11)

Argumentets hjemmel er; kan museerne ikke opretholde kvaliteten af deres arbejde, skal de ikke bebyrdes med samme mængde opgaver. Derudover er Birkebæk og Baks belæg også, at der er kommet en øget konkurrence, hvor museums-væsenet skal have en professionalisering for at kunne deltage i konkurrencen med andre oplevelsestilbud. (Ibid, 11) Hjemlen er her, at skal museums-væsenet overleve i oplevelsesudbuddet, så skal der ske en større professionalisering af museernes faglighed. Yderligere forklarer Birkebæk og Bak deres påstand med, at den førnævnte professionalisering kræver et fundament; et andet ressourcekrav. (Ibid, 11) Af samme årsag er deres anden påstand, at der skal etableres tre typer tilskud til statsanerkendte museer:

- Et grundtilskud til de små statsanerkendte museer, som kun løser formidlingsopgaven
- Et fuld-drifts-tilskud til de større statsanerkendte museer, som er ansvarlig for opgaverne inden for de tre søjler: forskning, bevaring og formidling, og
- Et incitamentsstyret tilskud, der er opgavebaseret eller performancebaseret. (Ibid, 7)

Belægget for, at de små statsanerkendte museer skal modtage grundtilskuddet er, at *der indenfor alle museumskategorier [er] museer, som ikke kan opretholde en forskningsvirksomhed af krævet*

kvalitet (Ibid, 4), men også at de får friere rammer til at udfylde deres rolle i lokalsamfundet i samarbejde med lokalområdets øvrige kulturinstitutioner og foreninger, idet de ikke længere vil have forsknings- og samlingsforpligtelse. (Ibid, 8)

Belægget for, at de større statsanerkendte museer skal modtage fuld-drifts-tilskuddet er, at de skal være ansvarlige for opgaverne inden for de tre nævnte søjler. Museerne skal fagligt varetage disse funktioner, og have en position både fagligt og samfundsmæssigt. Derudover skal de placere sig som *engagerede, synlige og attraktive kulturcentre i samfundet, lokalt, regionalt og nationalt.* (Ibid, 9)

Belægget for, at de større statsanerkendte museer skal kunne modtage et incitamentsstyret tilskud er, at museerne skal varetage opgaver, der er dannet på baggrund af museumsloven eller givet fra staten til museerne. (Ibid, 9) Hjemlen er for alle tre argumenter, at jo flere og vigtigere opgaver museerne har, jo flere penge skal de have.

Med forslaget om opdelingen af store og små museer, mener Birkebæk og Bak, at de små museer vil få friere rammer i forhold til lokalsamfundet. (Ibid, 8) Yderligere mener de, at de store museer bedre vil kunne yde den kvalitet, der bliver efterspurgt af befolkningen, hvis de bliver mere professionaliseret i deres arbejde. (Ibid, 11) På den baggrund mener Birkebæk og Bak, at dette forslag vil *fremme den fortsatte udvikling af et nationalt sammenhængende museumsvesen og fagligt velfunderede museer med klar samfundsmæssig værdig og relevans* (Ibid, 2); hvor det samlede museumsvesen vil blive styrket.

Idet Birkebæk og Bak har fokus på eksplicitte mål for performance, fokus på output og effektiv ressourceudnyttelse, bruger de elementer fra NPM i deres argumentation. De vil holde museerne strømlinet og målrettet, og gøre dem robuste og modstandsdygtige i forhold til oplevelsesudbuddet. Dertil kan deres forslag ses som forvaltningspolitik, hvor de forslåede institutionelle regler og organisatoriske rutiner kommer til at påvirke planlægningen og den økonomiske forvaltning hos museerne, samt deres organisering og metoder. Derudover præsenterer Birkebæk og Bak også deres mission og vision for de danske museer. Birkebæk og Bak skriver, at museerne er i aktiv dialog med samfundet, at de bidrager til at sikre social lighed og tryghed i samfundet, og at de skaber læringsmiljøer og tilbyder et dannelsesrum. (Ibid, 2-3) Dermed er de også opmærksomme på, at museerne har en rolle i samfundet, som skal bevares, og hvor deres forslag er et bud på, hvordan det gøres, så museerne stadig kan være for alle.

Visionsgruppe 2

Visionsgruppe 2 består af Astrid Gade Nielsen og Christian Nissen. I deres forslag argumenterer de for, at flere af museerne skal sættes fri, hvilket betyder, at museerne ikke skal kontrolleres eller styres af staten. Deres påstand er:

”Tiden er inde til – parallelt med frisættelsen af de statsanerkendte museer – at omtænke det statslige engagement og i højere grad rette det mod særligt prioriterede og udviklingsorienterede, nationale museumsopgaver.” (Nielsen og Nissen, 2017, 1)

Belægget herfor er, at det ikke længere vil give gode resultater *at indlejre museerne yderligere i et statsligt styringsregime med resultatkontrakter, performance management og nye incitament strukturer*. (Ibid, 1) Argumentets hjemmel er; giver det statslige styringsregime ingen resultater, skal der ske noget nyt.

Nielsen og Nissen skriver også at:

”Den statslige regulering af decentrale institutioner bygger på en forudsætning om, at de er ens og principielt skal gives ensartede vilkår. Det gælder også på museumsområdet, hvor alle statsanerkendte museer formelt set – på trods af væsentlige forskelle med hensyn til deres ressourcemæssige forudsætninger – har de samme lovpligtige opgaver. Og det på trods af, at det vist af de fleste erkendes, at det i realiteten ikke er muligt for alle at løse dem med den forudsatte kvalitet.” (Ibid, 11)

Med dette mener Nielsen og Nissen, at når museerne er ikke ens, skal de heller ikke behandles ens. Videre foreslår Nielsen og Nissen, at begrebet ”statsanerkendt” bliver afskaffet, og at de tidligere statsanerkendte museer ikke længere skal kontrolleres i forhold til deres løsning af opgaver. Dertil er deres påstand, at de nuværende museumsopgaver skal opdeles i opgaver, *der er og ikke er af national, landsdækkende betydning*. Belægget herfor er, at de opgaver, *der er af national, landsdækkende betydning*; samlingsvaretagelse, registreringssystemer og konservering, dem ser Nielsen og Nissen som statslige opgaver for de tre hovedmuseer. Dertil foreslår de, at der etableres regionale museale videnscentre. De opgaver der *ikke er af national, landsdækkende betydning* er: formidlings og forsknings-opgaverne, som de ikke-statslige museer kan løse uden statslig styring og kontrol. (Ibid, 23-24)

Statstilskuddet skal følge opgaverne hos videnscentrene, hvor de tidligere statsanerkendte museer bliver delvist kompenseret gennem en forøgelse af kommunernes bloktilskud. (Ibid, 25) Hjemlen er, at ved at dele opgaverne op på førnævnte måde, bliver der åbnet op for mere:

”(...) differentiering, mangfoldighed og lokalt funderet prioritering af indsats og ressourcer samt udvikling af nye samarbejdsmønstre med andre offentlige institutioner, private virksomheder og civilsamfundsorganisationer.” (Ibid, 24-25)

Dét at Nielsen og Nissen skriver, at det ikke længere fungerer med resultatkontrakter og performance management, kan tolkes som, at de vil væk fra NPM som styreform. De vil sætte de nuværende statsanerkendte museer fri af deres nuværende forpligtelser, som statsanerkendte museer, hvor museerne ikke længere skal være under statslig styring og kontrol, da de ikke mener, dette længere har nogen nytte hos museerne.

I deres forord skriver Nielsen og Nissen, at museerne skal komme samfundet i møde og de skal:

”(...) kunne dyrke og udvikle deres faglige egenart, lokale forankring eller internationale orientering og løse deres opgaver på nye måder i et samspil med lokale kræfter og andre udbydere af kulturel kundskab og oplevelse.” (Ibid, 1)

Dette kan tolkes som, at Nielsen og Nissen tror på, at museerne vil være mere samfundsgavnlig, hvis de ikke længere skal stå til ansvar overfor staten – også fordi museerne, ved at blive sat fri, kan samarbejde frit med andre kulturudbydere, og kilder til oplevelse og viden, i forhold til udbud og stigende efterspørgsel efter oplevelser. (Ibid, 9) Ved at sætte museerne fri, mener Nielsen og Nissen, at museerne bedre vil kunne leve op til brugernes efterspørgsel.

1. ARKEN

ARKEN er et museum for moderne kunst og ligger på Københavns Vestegn. Den 8. august 2017 indsendte museumsdirektør Christian Gether en kommentar, sammen med et brev, underskrevet af otte borgmestre fra Københavns Vestegn, fra den 21. juni 2017, til kulturministeren. De otte borgmestre er: Ole Bjørstop Ishøj Kommune, Henrik Rasmussen Vallensbæk Kommune, Erik Nielsen Rødovre Kommune, John Engelhardt Glostrup Kommune, Steen Christiansen Albertslund Kommune, Michael Ziegler Høje-Taastrup Kommune, Pernille Beckmann Greve Kommune og Niels Hörup, Solrød Kommune. De argumenterer mod Dansk Folkepartis forslag om at skære i ARKENs statsstilskud. I sin kommentar er Gethers påstand, at:

”En målrettet nedskæring af ARKENs statsstilskud vil i særlig grad forringe Vestegnens borgeres mulighed for at få del i de kunsttilbud, som det offentlige stiller til rådighed for borgerne (...)”
(ARKEN a, 2017, 1)

Belægget herfor er, at ARKEN i forvejen er økonomisk ramt, idet museet *fik overdraget afdragsforpligtelsen på et kreditforeningslån, som Københavns Amt havde optaget.* (Ibid, 1) Hjemlen er, at nedskæringer vil svække museets arbejde og borgernes kulturtilbud.

I brevet fra de otte borgmestre er påstanden, at ARKEN betegnes som et *'kulturelt fyrtårn'*. Belægget herfor er, at museet:

”(...) viser udstillinger af dansk og international kunst, og fordi ARKEN har opbygget en kunstsamling med værker af de største danske og internationale kunstnere.” (Ibid, 2)

En anden påstand i brevet er, at *ARKEN har en særlig 'løfteevne', som fremmer sammenhængskraften i den danske kultur.* (Ibid, 2) Belægget er her, at:

”ARKEN er banebrydende i udviklingen af det brugerinddragende museum, hvor publikum lige fra begyndelsen har været i centrum - og ARKENs undervisningsafdeling sætter helt nye standarder for udviklingen af nye pædagogiske metoder til formidling af kunst, kultur og demokrati i et område, som er præget af mange nationaliteter.” (Ibid, 2)

Hjemlen for de to påstande er; hvis ikke museet kan opretholde den nuværende kunstsamling, og deres banebrydende arbejde for brugerne, vil det miste sin status inden for kulturområdet.

I Gethers kommentar og brevet fra de otte borgmestre bruges den Ny Museologi. Vestegnen, som ARKEN ligger i, beskrives som et område, hvor der er mange nationaliteter. Dertil skriver de, at ARKEN har en særlig ”løfteevne”, hvilket kan tolkes som, at museet har fokus på udvikling af medborgerskab hos borgerne, men også at museet har en kulturel mangfoldighed i sin tilgang til borgerne.

ARKEN er det museum, der får tredje mest i statsstøtte på 30,9 mio. kr., jf. bilag 1. Museet frygter, at Dansk Folkepartis forslag bliver til virkelighed og dermed få sin statsstøtte reduceret. I den forbindelse er der et element af NPM. Der er fokus på effektiv ressourceudnyttelse, hvilket kan tolkes som, at Gether og de otte borgmestre vil beholde deres nuværende tilskud i forhold til, at de skriver, at deres borgere får noget for pengene. De fortæller, hvordan ARKEN har udviklet sin formidling til gavn for de forskellige brugere, hvilket er et udtryk for, at pengene skal blive, hvor man ved at de gør nytte, hvor tiltagende virker og befolkningen har taget imod dem. De er klar over, at en omfordeling af museernes statsstøtte vil resultere i, at ARKEN vil miste penge.

Den 29. november 2017 indsendte Gether ARKENs udspil i forhold til kommissoriet. Gether argumenterer for, at museernes samfundsmæssige betydning bør være et kriterium for tildeling af

statsstøtte. Hans påstand er, at der i dag er en *frygt for, at et fremtidigt excel-ark defineret tilskuds-system vil hæmme den kvalitative dimension, udviklingen og nytænkningen af museumsvesenet*. (ARKEN b, 2017, 1) Belægget herfor er, at:

”Excel-arket er et strengt logisk system, som ikke er i stand til at rumme de mere kvalitative dimensioner i et museums virke, så som museets betydning i forhold til det omgivende samfund.”
(Ibid, 1)

Arguments hjemmel er; hvis fokus bliver lagt i rækker og kolonner i et excel-ark, så vil man låse museumsområdet fast og der vil ikke ske en udvikling på området. Derfor er Gethers næste påstand, at *varetagelsen af det samfundsmæssige ansvar også [bør] blive et afgørende kvalitativt kriterium for tildelingen af statsstøtte til museerne*. Belægget er, at [museerne] *er bevidst om, at det samfundsgavnligt engagement er en helt afgørende dimension i fremtidens museumsvesen*. Argumentets hjemmel er, at kulturministeren selv har *udtrykt ønske om, at aktiviteterne på museerne skal være samfundsgavnligt*. (Ibid, 1) Videre er Gethers påstand, at det er:

”(...) logisk, at museet i det fremtidige statsstøtte-system honoreres for, i hvor høj grad de: Aktivt involverer brugerne i museets daglige arbejde. Demokratiserer brugen af kulturtilbud, således at alle danskere får lige adgang til museerne. Bringer nye samfundsgrupper ind på museerne. Aktivt påtager sig et socialt ansvar.” (Ibid, 1)

Gethers belæg er her, at ARKEN ligger i et område, *som er multikulturelt, og hvor der er lavere indkomst, uddannelses- og kulturforbrug samt sociale udfordringer*. Dertil underviser museet børn, ældre og demente eller ensomme på museet, og børnehaver, skoler og plejehjem uden for museet. (Ibid, 2) Argumentets hjemmel er, at et arbejde, der kan rumme flere forskelligheder af befolkningen, skal bibeholdes og belønnes.

Gether bruger her den Ny Museologi, i forhold til, at museerne og tilskudsordningen skal have fokus på de kvalitative dele af museernes arbejde og deres betydning i forhold til det omgivende samfund. Dermed vil museerne blive mere kulturelt mangfoldige og socialt inkluderende, afhængig af hvilke forhold og behov, der er i deres lokalsamfund. Dét at Gether fortæller, hvor meget ARKEN har med befolkningen at gøre og hvordan museet også opererer udenfor museet, er et udtryk for, at museet engagerer sig aktivt i lokalsamfundet, og styrker dets sociale betydning i samfundet. Det kan derudad tolkes, at ARKEN har fokus på at give adgang til nye brugergrupper, hvilket er med til at styrke den kulturelle ligestilling og demokratisering.

2. Carsten Kaag

Efter at have kommunikeret med erhvervs- og kunstnerkredse indsendte Carsten Kaag, rådgiver og inspirator for konsulentfirmaet Constructive Corner, den 31. august 2017 et forslag til kulturministeren, kaldet *The Danish Mile*. Herigennem argumenterer Kaag for et Danmarkshus og for, at der skal skabes mere relevans og samfundssyn, med det vi bruger museerne til. Hans påstand er, at Danmark ikke er god til at definere sig selv (Kaag, 2017, 1), hvortil hans belæg er, at vi i Danmark er blevet for dårlige til at formidle Danmarks historie på en inspirerende og repræsentativ måde; at vores historie er blevet spredt og gemt (Ibid, 2):

”Vi kender vores flag og vores landegrænser. Vores love og vores natur. Vores byer og vores vaner. Men hvad kendetegner os? Og hvad samler os? Og endnu vigtigere – hvad bevarer os?” (Ibid, 1)

Kaags hjemmel er, at *hvis du mister din historie, så mister du din identitet*; Danmark skal definere sig selv, gennem en inspirerende og repræsentativ formidling af historien, så vi og vores forfædre ikke bliver glemt. For at afhjælpe problemet med dårlig formidling af Danmarks historie, foreslår Kaag, at vi skal genfinde vores fællesskab og stolthed, ved at gøre historien tydelig og synlig. Dette vil han give gennem et nyt museum; Danmarkshuset. (Ibid, 2-3 og 9) Kaags påstand om, at Danmark skal have et nyt museum har flere belæg:

”Vi har ikke længere kirken som naturligt samlingssted, og udenfor de politiske mure synes vi færdige med klassekampen. Vi har ingen stærke åndelige traditioner, vi byder autoriteter imod, nye generationer er historieløse. Og truslen, som de intellektuelle på begge sider af politiske skel advarer imod, er at vi både er ved at miste vores fællesskab og vores stolthed. Nationalfølelse er blevet et bandeord og forveksles med snævertsynet nationalisme.” (Ibid, 1)

”Enhver god historie er spændende, når den er godt fortalt. Men et lands historie opfattes kedelig - særligt hvis man spørger den unge generation. Hvem er vi, hvor kommer vi fra, hvilke skuldre står vi på? Den slags spørgsmål bliver ikke opfattet som værende hverken relevante eller interessante.” (Ibid, 5)

I Danmarkshuset er det meningen, at *man ser alt det, vi har bygget og skabt og gjort. Hvem vi var, og hvem vi er*. (Ibid, 9) Danmarkshuset vil, ifølge Kaag, være *elitær i sin form, men indbydende for alle aldre, grupper og nationaliteter. Og vedkommende for hver eneste gæst*. (Ibid, 10)

”Med et hus som *The Danish Mile* ville man kunne hænge nogle nuancer op på væggen. (...) Man ville se, at vi ikke bare er blonde og blåøjede, men også brune og sorte og at mange af vores lokale helte ikke bare hedder Jensen eller Hansen. Når man gengiver tingenes tilstand som de er, uden at

forskønne eller forgrimme virkeligheden, så får manipulation og skævvridende, spektakulære generaliseringer pludselig kamp til stregen.” (Ibid, 13)

Hjemlen er her, at med alt det som Danmark, ifølge Kaag, mangler at udstråle, det vil et Danmarkshus give, og vi får det kun ved selv at skabe det.

Kaags argumentation er bygget op omkring den Ny Museologi, hvor museet skal være for alle og bidrage til udviklingen af samfundet. Kaag har fokus på, at der i de danske museer er mangel på kulturel mangfoldighed i forhold til, at nationalfølelse bliver forvekslet med nationalisme. Hvis man viste hele paletten, burde den kulturelle mangfoldighed blive repræsenteret og dermed ville alles historie være en del af Danmarks historie. Ved at vise dette i Danmarkshuset, vil der være fokus på forskellige befolkningsgrupper i samfundet, deres forskelle og ligheder, og minoritetsgrupperne vil blive set som en naturlig del af samfundet og dets udvikling - Og solidaritetsfølelsen vil blive styrket. Derudover har Kaag også fokus på museernes rolle i forhold til at udvikle medborgerskab hos befolkningen. Ved at alle kender til deres historie og dermed også deres identitet, vil befolkningen kunne se sig selv i sammenhæng med det danske samfund, deres medmennesker og deres liv. Borgerne vil se sig selv blive forbundet med hinanden og til Danmark gennem en opnået loyalitetsfølelse over for, og have fælles værdier med, fællesskabet.

3. Danmark på Vippen

Danmark på Vippen består, ifølge deres hjemmeside www.danmarkpaavippen.dk, af en række kommuner, virksomheder, organisationer og privatpersoner. Det er en landsforening, der kæmper for vækst, velstand og lige vilkår i hele Danmark. Den 30. november 2017 skrev Jakob Fastrup, formand og Kim Ruberg, næstformand, på vegne af Danmark på Vippen, til Kulturministeriet. Fastrup og Ruberg argumenterer for, at den geografiske placering af museerne, skal være en del af fordelingen af statsstøtten. Fastrup og Rubergs første påstand går på, at *kultur, herunder museer, er vigtige elementer for opretholdelse af de lokalsamfund, som ligger uden for de største byer.* (Danmark På Vippen, 2017, 6) Belægget herfor er, at:

”(...) tilstedeværelsen af kultur i et givent område har positive effekter, fordi lokalt forankrede kulturinstitutioner efterspørger mange forskellige former for viden og arbejdskraft og ofte tager et socialt ansvar. Deres nærhed til lokalsamfundet og det lokale erhvervsliv giver mulighed for klyngeeffekter, som skaber en stor lokal merværdi.” (Ibid, 7)

Deres anden påstand er, at der skal skabes *et system, hvor der tages højde for geografi i tildelingen af museumsmidler*. (Ibid, 6) Belægget herfor er, at:

”Hvis regeringen og Folketinget vil leve op til deres erklærede ønsker om vækst i hele landet, er det derfor af afgørende betydning, at dette også bliver udmøntet i den politik, de vedtager.” (Ibid, 6)

”(...) museerne uden for de største byer [får] mulighed for fortsat at udvikle sig og hermed gøre deres lokalområde attraktivt for både tilflyttere og turister, hvilket vil være til gavn for udviklingen i hele landet.” (Ibid, 6)

Hjemlen er den samme for de to argumenter; hvis lokalsamfundene skal bevares, skal kulturen prioriteres i yderområderne. Fastrup og Rubergs, og Danmark på Vippen, har dermed fokus på den geografiske skævhed, der er i den nuværende tilskudsordning, hvor hovedstadsområdet får 72% af det samlede statstilskud, og resten af Danmark får 28%. (Ibid, 4) Dertil argumenteres der med den Ny Museologi i forhold til, at museerne tager et socialt ansvar, og skal være til for befolkningen og dermed tilgængelige for alle, også for befolkningen i yderområderne. Det kan tolkes som, at en nedprioritering af kulturen og museerne, vil være en nedprioritering af menneskene i yderområderne.

4. Dansk Magisterforening

Dansk Magisterforening er en fagforening for blandt andet ledere og medarbejdere på museumsområdet. I løbet af indsendelsesperioden i 2017 afgav Magisterforeningen deres høringssvar til Kulturministeriet, hvor de argumenterer for, at museerne både er en investering i kulturel selvforståelse og sammenhængskraft. Magisterforeningens påstand er, at *museernes samfundsmæssige værdi bør være i centrum for en gentænkning af området*. (Dansk Magisterforening, 2017, 1) Belægget herfor er, at:

”De danske museer skal sikre kultur- og naturarv i Danmark og udvikle betydningen af disse i samspil med det øvrige samfund. (...) Museerne handler ligeledes om dannelse, aktivt medborgerskab, identitet og fællesskaber.” (Ibid, 1)

Argumentets hjemmel er; skal museerne have en essentiel værdi for samfundet, skal de prioriteres i det fremtidige arbejde på kulturområdet.

En anden påstand er, at *det er en af de danske museers hovedopgaver at forske og formidle viden på højt niveau*. (Ibid, 1) Belægget herfor er, at:

”Forskning er forudsætningen for den gode kvalitet i kulturtilbud blandt danske museer. Museumsforskningen sikrer en høj grad af specialisering og internationale perspektiver på museerne. (...) Dertil kommer at det bidrager til bevaring af akademiske arbejdspladser i yderområderne.” (Ibid, 1)

Hjemlen er her; hvis man fjerner forskningen fra museernes hovedopgaver, vil museernes kvalitet falde eller helt forsvinde, men det vil også påvirke yderområdernes attraktivitet. Dertil foreslår Magisterforeningen, at *nogle museer kan fritages fra den direkte forskningsforpligtelse*, men kun hvis der samtidig bliver *et krav om forpligtende samarbejde med et museum med forskningsforpligtelse*. (Ibid, 2)

En anden af Magisterforeningens påstande går på, at det er *centralt at staten – gerne i samarbejde med kommuner og fonde støtter* [museernes arbejde], *der danner forudsætningen for formidlingen*. (Ibid, 2) Belægget herfor er, at:

”I dag findes et samspil mellem stat og kommuner om at få museumsvesenet til at fungere. Fra museernes side opleves, at kommunerne overvejende fokuserer på formidling og eksterne aktiviteter. Det betyder, at forskning og bevaring af samlinger får færre midler. Det forstærkes af, at der ikke fra museernes side kan fundraises til forskning og bevaring i tilstrækkelig grad.” (Ibid, 2)

Argumentets hjemmel er; hvis museerne skal kunne udføre alle fem museumssøjler, så skal *statsstøtten prioritere forskning og bevaring af samlinger højt*. (Ibid, 2)

I Magisterforeningens argumentation ses elementer fra NPM. Med deres forslag om, at museerne skal samarbejde mere om deres opgaver, samt deres pointering af statsstøttens vigtighed i forhold til forskning, har Magisterforeningen fokus på effektiv ressourceudnyttelse. Dertil kan Magisterforeningens forslag ses som forvaltningspolitik i forhold til, at et samarbejde vil ændre de institutionelle regler og organisatoriske rutiner, hvilket også vil påvirke planlægningen og den økonomiske forvaltning. Mere direkte bruger Magisterforeningen den Ny Museologi, idet de skriver, at museerne handler om dannelse, aktivt medborgerskab, identitet og fællesskab, hvilket er et samfundsansvar, som indebærer både, medborgerskab, social inklusion og kulturel mangfoldighed.

5. Den Gamle By, Aarhus

Den Gamle By ligger i Aarhus og er ifølge deres hjemmeside www.dengamleby.dk, et landsdækkende kulturhistorisk specialmuseum, der har fokus på at få historien ud til folk. Museumsdirektør Thomas Bloch Ravn har indsendt to kronikker. I den første *Pejlepunkter for fremtidens museer* argumenterer Ravn for, at museerne skal tjene samfundet og ikke kun passe på deres samlinger. Ravns påstand er, at det er *vigtigt, at [museerne] når ud til så mange som muligt og til så brede befolkningsgrupper som muligt*. (Den Gamle By a, 2017, 1) Belægget herfor er, at:

”Museer betyder meget for mange, men de kunne betyde langt mere for flere. De arbejder med identitet og forankring, og de giver anledning til refleksion, forundring, eftertanke og inspiration.”
(Ibid, 1)

Argumentets hjemmel er; skal museerne være for alle, skal de også være relevante og nå ud til den brede befolkning i samfundet. Hvis ikke museerne gør det, vil det være de samme mennesker, der besøger museerne og dermed får museerne ikke udnyttet deres fulde potentiale.

De følgende argumenter er tilknyttet ovenstående. Med dem argumenterer Ravn for, hvordan ovenstående kan måles. En af Ravns påstande er, at det er simpelt at måle museernes attraktivitet. Her er hans belæg, at man kan se på, *hvor mange, der har løst billet til de enkelte museer*, eller man kan se på *entreindtægten som en indikator for, at publikum rent faktisk finder, at museet er værd at betale for*. (Ibid, 1) Dermed insinuere Ravn, at et museum, med få besøgende og en lav entreindtægt, ikke er attraktivt hos befolkningen.

Det næste argument har påstanden, at *museerne også på andre måder spiller en rolle i samfundet*. (Ibid, 2) Ravns belæg er her, at:

”Som noget nyt er der museer, der har bevæget sig ind på det sociale område og her fundet en ny platform. Fx Den Gamle By, der i minutiøst rekonstruerede interiører laver særlige tilbud til demente, og også til deres pårørende (...)” (Ibid, 2)

Hertil kommer Ravn med påstanden, at der skal ses på *museernes evne til at adressere nogle af tidens store spørgsmål*. Ravns belæg er et eksempel på Den Gamle Bys arbejde med indvandring, fremmedhed og integration, hvor de har indrettet et dansk-somalisk hjem i samarbejde med en gruppe somaliske kvinder. (Ibid, 3)

”Museets danske gæster kan nu besøge et somalisk hjem (...) og mange somaliere betragter i dag Den Gamle By som deres museum, hvor de – som en slags sidegevinst – også får indblik i den danske identitet og kultur. Pointen er, at de fremmede etniciteter ikke skildres i deres anderledeshed, men som en del af den danske mangfoldighed.” (Ibid, 3)

Den efterfølgende påstand går på, at museerne skal prøve at gå nye veje, og at *museer kan fungere som en slags neutrale enklaver for aktualisering af vanskelige og kontroversielle emner*. (Ibid, 3) Ravns belæg er, at Den Gamle By opdagede dette:

”(...) da vi i samarbejde med den hjemløse Ulrik Szkobel satte problemet med hjemløshed på dagsordenen. (...) i tre måneder boede han i sin hjemmelavede bolig i en baggård på museet. Det var fantastisk her at opleve, hvordan mennesker, der aldrig ville have turdet nærme sig en hjemløs ”ude i virkeligheden”, var helt trygge ved at besøge og diskutere med Ulrik i hans ”hjem” i Den Gamle By.” (Ibid, 3)

Hjemlen til de to påstande er; når museerne forpligter sig til at tage del i samfundsopgaver, og giver gæsterne trygge rammer, så er museerne med til at udvide borgernes horisont.

I denne første kronik bruger Ravn den Ny Museologi som en del af sin argumentation, idet han beskriver de ting, som Den Gamle By gør i forhold til at gøre museet aktuelt for hele befolkningen. Museet gør sig brugbart i forhold til at omfavne de demente og deres pårørende, og med den hjemløse Ulrik og det dansk-somaliske hjem har museet haft fokus på social inklusion i forhold til, at de har favnet disse mennesker, som er socialt og/eller økonomisk dårligt stillet. De to grupper er repræsenteret i museets udstillinger og de har begge været en del af den kulturelle udvikling og produktion. Ved at mange somaliere ser Den Gamle By som deres museum, har museet formået at tiltrække denne gruppe af mennesker og givet dem en følelse af, at de er kulturelt inkluderet i samfundet.

Den Gamle By forsøger at afspejle befolkningens sammensætning og viser derigennem Danmarks kulturelle mangfoldighed, hvor der er personer med forskellige identiteter, erfaringer og forståelsesramme. Ved at inddrage dansk-somaliske hjem i udstillingen viser Den Gamle By forskelle og ligheder hos forskellige befolkningsgrupper, men også at en anden nationalitet har bidraget til Danmarks historie og udvikling. Når borgerne på denne måde kan identificere sig med og erkende de identiteter, der er i samfundet, bliver de opmærksom på disse i forhold til sig selv og samfundet. Hvilket er med til at udvikle borgerens opfattelse af sig selv og andre, og dermed udvikles deres medborgerskab.

I den anden kronik *Forskningen skal være museernes udviklingsafdeling* argumenterer Ravn for, at museernes forskning ikke nødvendigvis skal være på universitetsniveau. Ravns påstand er, at museerne uundgåeligt vil *miste væsentlige dele af den troværdighed, som er helt afgørende for deres virke*, hvis museerne skal forske på universitetsniveau. (Den Gamle By b, 2017, 1) Belægget herfor er, at:

”(...) den langsigtede konsekvens meget vel kan blive, at den forskning, der kvalificerer det almindelige museumsarbejde, herved vil blive neddroget, ja måske helt forsvinde fra nogle museer.” (Ibid, 1)

Dertil kommer Ravn med et par eksempler på Den Gamle Bys forskning, som er vigtig i dagligdagen, men ikke er til en ph.d.-afhandling; en afklaring for, *hvorfor mørtel fra 1600tallet er mere elastisk end moderne mørtel. Eller hvilken teknik man anvendte til at trykke papirtapeter i 1660'erne*. (Ibid, 2) Hvis museerne mister deres troværdighed, ved kun at forske på universitetsniveau, så er de ikke længere til for folket, men tilbage hos eliten. Hvorfor Ravn mener, at den almindelige hverdagsforskning skal blive hos museerne. En påstand hertil er også, at *der er behov for at definere museumsforskningen ud fra dens reelle funktion på museerne, fordi museerne skal holde fast i, at de er museer og ikke universiteter. For vil museerne være universiteter, kan man ligeså godt flytte forskningen hertil*. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er, at museerne skal være museer, der udføre et museums arbejde.

Ravn ligger sig i denne kronik op af den Ny Museologi, ved at antyde, at hvis museerne ikke beholder deres forskningsforpligtelse, og hvis den almene hverdagsforskning ikke bliver genprioriteret, så vil museerne fjerne sig fra befolkningen. Dermed vil museerne ikke længere være til for at udvikle befolkningen og samfundet, men i stedet gå tilbage til den Gamle Museologi, hvor fokus lå på museets fremgangsmåde, i stedet for på formålet med deres arbejde.

6. 11 museer i Region Nordjylland

De elleve museer er: Limfjordsmuseet, Nordjyllands Kystmuseum, Museerne i Brønderslev Kommune, Læsø Museum, Nordjyllands Historiske Museum, Kunsten, Vesthimmerlands Museum, Museum Mors, Museum Thy, Vendsyssel Historiske Museum og Vendsyssel Kunstmuseum.

Efter et møde den 22. november 2017 indsendte ovenstående museer fra Region Nordjylland et åbent brev til kulturministeren, hvor de argumenterer for, at der skal være lige muligheder for

museumsvæsenet i Danmark. Deres påstand er, at der skal rettes op på skævheden i fordelingen af statsstøtten. Belægget herfor er, at:

”Staten fordeler årligt ca. 400 mio. kr. til de statsanerkendte museer i Danmark, mens kommunerne giver omtrent 600 mio. kr. årligt. Men der er store forskelle på, hvad museerne får per borger landsdelene i mellem.” (11 museer i Region Nordjylland, 2017, 1)

”De nordjyske museer skal løse de samme lovbestemte opgaver (...) som alle andre museer i landet. Disse opgaver er én samlet pakke og hænger uløseligt sammen. Det er grundlaget for et godt museum. Borgerne i Nordjylland har ret til samme kulturtilbud som borgerne i resten af Danmark.” (Ibid, 1)

Hjemlen er her; er arbejdsopgaverne de samme for museerne, skal midlerne fordeles ligeligt i mellem dem. De elleve museers argumentation har en snært af NPM, idet de ønsker fairness og ærlighed og præsenterer en forvaltningspolitik, hvor der kommer regler og organisatoriske rutiner, der påvirker den økonomiske forvaltning, så statsstøtten bliver tildelt mere ligeligt i forhold til antal borgere i landsdelene. Derudover bruger de den Ny Museologi, når de argumenterer for, at der skal være lige mulighed for museerne og at de nordjyske borgere har ret til samme kulturtilbud som i andre dele af landet. Dette kan tolkes som, at de elleve museer mener, at staten er med til at hindre, at nordjyderne får det fulde udbytte af deres kultur.

7. De Kulturhistoriske Museer Holstebro Kommune

De Kulturhistoriske Museer Holstebro Kommune er resultatet af en fusion i 2012 og består af tre museer, som formidler forskellige tidspunkter i historien; Holstebro Museum, Strandingsmuseum St. George, Thorsminde og Frilandsmuseet Hjerl Hede, Vinderup. Den 8. november 2017 indsendte bestyrelsesformand Michael Metz Mørch og direktør Ingeborg Svennevig deres forslag til Kulturministeriet, hvori de argumenterer for vigtigheden i, at et museum kan forske. Mørch og Svennevigs første påstand går på, at der i en ny tilskudsordning skal ses på *de enkelte museers vedtægtsbestemte ansvarsområder*. (De Kulturhistoriske Museer, 2017, 2) Belægget herfor er, at De Kulturhistoriske Museer har flere ansvarsområder; landbobyggeri, marinarkæologi og nyere tid, men:

”Museet har til dato ikke fået særlige, statslige tilskud for at varetage det marinarkæologiske ansvar og ej heller for at have en kulturhistorisk signifikant samling af landbobyggeri, som hvert år levendegøres af godt 400 frivillige og tiltrække ca. 75.000 gæster om året.” (Ibid, 1)

”DKM [har] igennem de seneste otte år arbejdet med en national satsning på luftfotoarkæologi. (...) [Vi har] opbygget et relevant, internationalt netværk omkring metoder til ikke-destruktiv arkæologi. Dette arbejde ser nu ud til at miste sin statslige medfinansiering.” (Ibid, 2)

Hjemlen for dette argument er, at det statslige tilskud skal følge museets ansvarsområder og tilhørende opgaver. Dermed ønsker Mørch og Svennevig, at De Kulturhistoriske Museer ikke skal stå alene med udgifterne til et arbejde, som er til gavn for hele landet. Både i forhold til samlingen af landbobyggeri og den nationale satsning på luftfotoarkæologi; er det til gavn for flere, skal flere betale.

Mørch og Svennevigs anden påstand er, at der i en ny tilskudsordning skal ses *på museernes placering i Kongeriget* for på den måde at sikre, *at der også skabes ny viden i og om alle egne af Danmark, som ikke ligger i umiddelbar nærhed af de store universiteter*. (Ibid, 2) Belægget hertil er, at to af museerne *er placeret i små samfund og er således væsentlige vækstfaktorer for lokalsamfundet og for Vestjylland*, og at:

”Museet gennem årene [har] udklækket en doktor phil. en næsten færdig ph.d. og er nu i færd med at uddanne endnu en ph.d. Herudover har museets arbejde ført til ny viden om denne egn – og har i områder som Vinderup og Thorsminde betydet jobs til højtuddannede i danske lokalsamfund.” (Ibid, 2)

Argumentets hjemmel er; er det beviseligt muligt at forske på højt plan i yderområdernes lokalsamfund, og styrker det området, skal forskningen opretholdes og ikke nedprioriteres i yderområderne. På den måde forsøger Mørch og Svennevig at udligne den geografiske skævhed, de mener, der er i fordelingen af statstilskuddet.

I deres argumentation bruger Mørch og Svennevig den Ny Museologi, idet de skriver, at der skal være mulighed for at skabe ny viden i og om alle egne af Danmark. Dette giver museumsområdet en kulturel mangfoldighed, som er en del af den danske kulturarv og historie, hvor De Kulturhistoriske Museer er med til at formidle, hvordan samfundets fortællinger, identitet og selvbillede er sat sammen. Ved både at repræsentere et landbosamfund, livet på havet og nyere tid, er museet med til at omfavne sammensætningen af identiteter, erfaringer og forståelsesrammer, som der er i det danske samfund. Hermed viser museet, at der er, og har været, forskellige befolkningsgrupper i samfundet og hvordan historien har påvirket den nuværende kultur. Dertil er museet også med til at udvikle borgernes medborgerskab, hvor de får en forståelse af dem selv i forhold til andre mennesker og samfundet.

8. Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler ligger i København, og underviser og forsker inden for bevaring af kultur- og naturarv, hvor meget af arbejdet foregår i samarbejde med danske museer. Den 1. december 2017 skrev rektor Lene Dammand Lund til Kulturministeriet og argumenterer for ansvaret, for bevaring af natur- og kulturarven, for de kommende generationer, og at der dermed skal formuleres et krav om bevaring hos museerne i den nye tilskudsordning. Lunds påstand går på, at *alle museer bør have bevaring som en obligatorisk opgave for at sikre den danske kultur- og naturarv*. (Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler, 2017, 2) Belægget til denne påstand ligger i:

”Vi ved bl.a. at klimaforandringer, tiltagende luftfugtighed, højere temperaturer og luftforurening har en nedbrydende virkning på museumsgenstande, og [at] disse problemer globalt er tiltagende.”
(Ibid, 1)

”En stor del af KADK’s forskning peger på, at der er ganske alarmerende bevaringsforhold og mangelfuld bevaring flere steder i Danmark, og at vi stadig inden for mange områder, mangler forskning i, hvordan vi kan komme disse ”trusler” til livs.” (Ibid, 1)

”[Vores forskere] har vist, hvordan historisk pergament krøller ved uhensigtsmæssig fugt og varme – og hvor meget skade skimmelsvamp pt. gør ude på landets museums-magasiner. Vigtig kulturarv smuldrer mellem hænderne på os – lige nu.” (Ibid, 1)

Argumentets hjemmel er; natur- og kulturarven vil forsvinde, hvis der ikke bliver taget ansvar for dens bevaring.

Lunds anden påstand er, at *der [i dag] mangler en generel og retvisende oversigt over, hvilke museumsgenstande vores museer har i deres besiddelse og deres tilstand*, fordi der ikke findes objektive kriterier for, *hvad forsvarlig og korrekt bevaring er på landets museer*. (Ibid, 1) Et andet belæg er, at:

”Det er vores klare opfattelse, at bevaring af dansk natur- og kulturarv på museerne i en årrække ikke er prioriteret tilstrækkeligt, hvilket allerede i dag kan have afgørende konsekvenser for at kunne videreformidle vores fortid til fremtidens generationer.” (Ibid, 2)

Hjemlen er her; ingen kriterier og retningslinjer for forsvarlig og korrekt bevaring, vil fastholde den nuværende, kritiske, situation, og vil føre til, at der ikke vil være nogen kulturarv at give videre til de næste generationer.

I sin argumentation bruger Lund elementer fra NPM, idet hun vil have, at der skal tages ansvar for den danske natur- og kulturarv; en professionel ledelse. Dertil ønsker hun også at få eksplicitte mål for performance, ved at museerne får bevaring som en obligatorisk opgave, hvilket, ifølge Lund, forhåbentlig vil give nogen retningslinjer for museernes bevaringsindsats. Derudover inddrager hun også en smule af den Ny Museologi, idet hun skriver om fremtidens generationer. Hvis ikke kulturarven er på museerne i en tilstand, hvor de kan vises frem og formidles, så vil det være vanskeligt for museerne at være med til at udvikle samfundet og dets borgere.

9. Det Strategiske Panel

Det Strategiske Panel er, ifølge www.slks.dk, dannet på baggrund af museumsloven og skal rådgive Slots- og Kulturstyrelsen i forbindelse med udvikling af museumsområdet. Panelets opgave er at identificere udviklingsmuligheder og potentialer for museumsområdet generelt. Derudover skal panelet rådgive om strategier og indsatsområder i forbindelse med Slots- og Kulturstyrelsens udviklingstilskud til museumsområdet. Bidraget fra Det Strategiske Panel er et mødereferat fra den 10. oktober 2017. Panelet var delt op i tre arbejdsgrupper, som skulle diskutere kulturministerens kommissorium.

Gruppe 1 bestod af eksterne medlemmer i panelet og deres påstand er, at museerne ikke skal løse de samme opgaver, fordi *det burde være afhængigt af, hvor man er henne i landet, og hvor man er som institution*. (Det Strategiske Panel, 2017, 2) Hjemlen er her, at hvis der ikke er behov for at forske, er der ikke nogen grund til at museerne gør det. Dertil mener gruppen dog, at hvis museerne vurderer, at forskning er vigtig for deres brugere, så burde de beholde det. Yderligere mener gruppen, at *der mangler viden om frivilligt arbejde og værdien af dette*. (Ibid, 2)

Gruppe 2 bestod af museumsmedlemmer af panelet og deres påstand er, at *der kunne skabe[s] mere synergi, hvis alle midler til statslige og statsanerkendte museer blev samlet i en pulje, som skulle omfordeles*, idet gruppen ikke er enig i, at de nye visioner skal holdes inden for det nuværende budget. (Ibid, 2-3) Hjemlen hertil er, at når der ikke er sket en større udvikling inden for det nuværende budget, så skal der forsøges med noget andet. Yderligere kom gruppen med påstande om, at *de fem søjler i museumsloven skal forblive og at forskning som udgangspunkt hører hjemme på museerne*, men uden at have et belæg herfor. Derudover synes gruppen, at det kunne være interessant at operere med midlertidige statsanerkendelser og at *spørgsmålet om væsentlighed bør fylde mere*. (Ibid, 3)

Gruppe 3 bestod også af museumsmedlemmer af panelet, og deres påstand er, at *forskning er at betragte som produktudvikling*, fordi det er med til at styrke museernes netværk og lokal legitimitet. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er, at hvis forskningen bliver fjernet fra museerne, så fjernes museernes mulighed for at udvikle sig. Dertil mener gruppen, at *ambition bør være, at der er professionelt museumsarbejde i hver en kommune, og at de er bekymrende ved at man koncentrerer arbejdet i færre enheder*, samt at der skal værnes om museumsvæsenet, da alle ejer en aktie i det. (Ibid, 4)

Til disse argumenter inddrager grupperne elementer fra både NPM og den Ny Museologi. Der skal fokus på output i forhold til værdien af museernes forskning, men også fokus på effektiv ressourceudnyttelse, idet der ikke er grund til at bruge ressourcer på forskning, hvis der ikke er behov for den. Men også i forhold til at samle de statslige og statsanerkendte museers midler i en pulje og fordele dem derfra, hvilket ifølge Gruppe 2 vil give mere udvikling på området. Den Ny Museologi kan ses idet, at Gruppe 1 gerne vil have mere fokus på de frivillige og hvad den befolkningsgruppe kan tilføre museumsområdet (Ibid, 2) og Gruppe 3 ønsker, at museumsvæsenet fortsat skal være for alle i samfundet og ikke kun de få. (Ibid, 4)

10. Esbjerg Kunstmuseum

Esbjerg Kunstmuseum er, ifølge hjemmesiden www.eskum.dk, et museum for moderne kunst, der har sat sig for at give sine gæster æstetiske oplevelser. Den 20. november 2017 skriver direktør Inge Merete Kjeldgaard en kommentar til kulturministeren, hvori hun argumenterer for, at forskningen er essentiel for museumsinstitutionen. Kjeldgaards påstand er, at forskningen er essentiel for museumsinstitutionen, uafhængigt af størrelse. (Esbjerg Kunstmuseum, 2017, 2) Som en del af sit belæg forklarer Kjeldgaard, hvordan Esbjerg Kunstmuseum arbejder i kompetenceklynger, som er sammensat af flere forskellige fagfolk:

”I hvert enkelt tilfælde er der tale om en dynamisk og operativ enhed, som vi samler omkring os i forbindelse med helt konkrete forsknings- og formidlingstiltag på museet, således at vores egen faglighed ad hoc suppleres af kompetente aktører fra både vores eget fag og andre videnskabelige områder. Kompetenceklynger styrker museets netværk.” (Ibid, 1)

Dertil skriver hun, at udstillinger, der var udarbejdet i en kompetenceklynge:

”(…) blev oplevet som både indholdsmæssigt anderledes og eksistentielt mere vedkommende end de udstillinger, de interviewede ellers havde oplevet.” (Ibid, 2)

Argumentets hjemmel er dermed; eftersom kompetenceklynger giver kvalitet i udstillingerne, er forskning vigtig for museerne. Yderligere forklarer Kjeldgaard, at Esbjerg Kunstmuseum, med kompetenceklynger, har udarbejdet:

”(...) udstillingsformer, som kan fremme publikums oplevelse af, at billedkunst udspringer af vores fælles virkelighed og henvender sig til os på en måde, der kan få stor personlig betydning” (Ibid, 2)

Kjeldgaard bruger her elementer fra den Ny Museologi som en del af sin argumentation. Den fælles virkelighed viser, hvordan alle hører sammen. Den kan både vise forskelle og ligheder, og hvordan alle alligevel tilhører det samme samfund, selvom vi er forskellige; at vi har en kulturel mangfoldighed. Men det vil også kunne udvikle befolkningens medborgerskab, ved at publikum bliver opmærksom på sig selv i forhold til sine medmennesker og fællesskabet omkring dem. Dertil beskriver Kjeldgaard også, hvordan Esbjerg Kunstmuseum tænker deres forskning ind i deres arbejde og ind i, hvordan publikum modtager museets formidling. Esbjerg Kunstmuseum er engageret og vil sit publikum og er på den måde med til at udvikle samfundet og styrke sin sociale betydning. Museerne bruger forskningen fordi de vil noget med deres museum, udstilling og publikum.

Til slut citerer Kjeldgaard museets seneste kvalitetsvurdering fra Slots- og Kulturstyrelsen, hvor i der blandt andet står:

”Det vurderes desuden som ”meget tilfredsstillende, at museets forskningsindsats er af både høj faglig kvalitet og et imponerende omfang, museets ressourcegrundlag taget i betragtning” samt ”at museet, udover forskning i museets samling og kunsthistoriske problemstillinger også arbejder med forskning inden for andre relevante felter og fagområder som fx museumsformidling og naturvidenskab”” (Ibid, 2)

Her argumenterer Kjeldgaard med NPM. Kvalitetsvurderingerne er Slots- og Kulturstyrelsen redskab til at styre og kontrollere museernes arbejde. Dermed er der en synlig ledelse, som har fokus på output. Dertil bruger Kjeldgaard dette citat, til at informere om, at Esbjerg Kunstmuseum har en effektiv ressourceudnyttelse i deres arbejde. Kjeldgaard ønsker, at deres arbejde skal blive ved med at være strømlinet og målrettet, hvilket ikke vil være muligt, hvis deres mulighed for forskning bliver fjernet. Disse resultater bruger Kjeldgaard til at argumentere for, hvorfor forskning fortsat skal være en del af museerne.

11. Foreningen af Kunsthaller i Danmark

Foreningen af Kunsthaller i Danmark er sammensat af 16 danske institutioner. Ifølge deres hjemmeside www.kunsthaller.dk bliver de finansieret gennem offentlig støtte og private fondsmidler, og foreningen fungerer som en interesseorganisation, der vil give publikum mulighed for at opleve samtidskunsten. Den 30. november 2017 skrev Foreningen af Kunsthaller i Danmark en mail til Kulturministeriet, hvor der argumenteres for, at kunsthallerne skal tænkes ind i de kommende planer. Foreningens påstand er, at:

”(...) det er vigtigt at tænke kunsthallerne med i den proces, der pt. foregår på museumsområdet, så rammerne fremadrettet bliver så optimal som muligt for det samlede kunstområde”
(Foreningen af Kunsthaller, 2017, 1)

Belægget herfor er, at:

”Kunstscenen har ændret sig markant de sidste 15 år, og kunsthallerne indtager nu en væsentlig og definerende rolle i særdeleshed i forhold til vækstlaget og samtidskunstformidling. (...) kunsthallerne styrker kunstmuseernes arbejde.” (Ibid, 2017, 1)

Men også *grundet den nuværende struktur, hvor midler er bundet op på museumsloven, er kunsthallerne udelukket fra at søge puljer, der findes herunder.* (Ibid, 1) Argumentets hjemmel er, at *kunsthallerne er en nødvendig del af den samlede fødekæde, og en væsentlig faktor i forbindelse med en fortsat talentudvikling.* (Ibid, 1)

Foreningen af Kunsthaller i Danmark ønsker at blive en del af tilskudsordningen, hvilket er NPM som forvaltningspolitik. Foreningen udfordrer den nuværende tilskudsordning for museerne, som ikke vil få tilført flere penge. Hvis kunsthallerne bliver en del af tilskudsordningen, vil det påvirke den økonomiske forvaltning af museerne, da der vil blive flere at tildele støtte til for den samme sum penge. Foreningen kommer ikke ind på, hvordan de skal kvalitetsvurderes i forhold til at modtage statsstøtte, ligesom museerne. Endvidere bygger foreningen også deres argument på deres rolle i samfundet, hvor de mener, de er med til at skabe udvikling på kunstområdet gennem eksperimenter og talentudvikling. Dermed bruger de den Ny Museologi, til at argumentere for, at kunsthaller har en vigtig samfundsrolle, ligesom museerne.

12. Foreningen af Specialmuseer

Foreningen af Specialmuseer består af 18 kultur-, natur- og kunsthistoriske museer, der er fordelt over hele landet. I deres udspil til kommissoriet argumenterer foreningen for, at en ny

tilskudsordning kan gøre museumsvesenet mere innovativt, vedkommende og bredt appellerende. Første argument har påstanden:

”I et nyt tilskudssystem bør staten i tæt samarbejde med museumsvesenet påtage sig at foretage de prioriteringer, der gør, at de forandringer i samfundet, der påvirker os mest, også bliver forankrede musealt.” (Foreningen af Specialmuseer, 2017, 2)

Belægget herfor er at *statslige midler [bliver] fordelt for at sikre væsentlig kulturarv*. (Ibid, 1) Argumentets hjemmel er, at museernes ansvarsområder skal *dække alle væsentlige aspekter af samfundsudviklingen*. (Ibid, 1)

En anden påstand er, at:

”Museer bør blive vurderet på flere parametre end de strengt museumsfaglige, nemlig også i forhold til deres samfundsmæssige relevans.” (Ibid, 2)

Belægget herfor er, at der ikke er *midler til at statsanerkende nye museer eller til at foretage langsigtede investeringer blandt de eksisterende museer*. (Ibid, 2) Argumentets hjemmel er; lever museerne ikke op til de udvalgte parametre, så mister de deres statsanerkendelse - hvilket vil skabe plads til dynamik og forandring i museumsverdenen.

Næste påstand går på, at:

”Et nyt tilskudssystem bør bevæge sig ud over de snævert museumsfaglige kvalitetskriterier og også inddrage museers evne til at udvikle deres identitet som attraktion, der kan tiltrække besøgende, fonde, sponsorer og sætte væsentlige emner til debat.” (Ibid, 2)

Belægget er her, at museernes besøgstal, deres evne til at finde ekstra finansiering og skabe egne indtægter ikke er en del af den samlede vurdering af museernes aktiviteter. Hvilket:

”(...) står i skarp kontrast til denne og tidligere regerings ønske om, at kulturelle tilbud skal komme hele befolkningen til gode, og til opfordringen til at museer skal finde måder at øge deres egenindtjening og dermed skabe bæredygtighed på nye vilkår.” (Ibid, 2)

Hjemlen er her; er museerne kreativt tænkende i deres løsninger, og gør de som politikkerne ønsker, de skal gøre, skal museerne belønnes.

Sidste påstand som Foreningen af Specialmuseer kommer med er, at:

”Et nyt tilskudssystem, hvor det i realiteten kun er midlerne til de statsanerkendte museer, der opstilles nye rammer for, vil være en alvorlig svækkelse af muligheden for at skabe den dynamik og plads til nyskabelse, som bliver efterspurgt.” (Ibid, 3)

Belægget herfor er, at evnen og viljen til fornyelse er til stede på mange museer, også uden for de store byer, og at tilgangen til fordelingen af statstilskuddet ikke bør være *påvirket af en museumsfagligt set kunstig grænse mellem de museer, der er ejet af staten, og de, der ikke er*. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er; skal der skabes dynamik i museumsverdenen, skal hele museumsvesenet inddrages. Dermed mener foreningen, at alle midler, både statslige og statsanerkendte, burde være en del af moderniseringen af tilskudsordningen, idet der er potentiale i flere af de statsanerkendte museer. Hvortil foreningen mener, at summen af statsstøtten skal bredes mere udover de statslige og statsanerkendte museer uden, at de statslige får tilført mest med begrundelsen om, at de er ejet af staten. Dette er NPM som forvaltningspolitik, hvor der vil blive ændret på regler og rutiner, som vil påvirke planlægning og økonomi.

Det er, ifølge Foreningen af Specialmuseer, ikke kun vigtigt, at museerne udfører deres arbejde ud fra museumssøjlerne, men også hvilken rolle museet har i samfundsudviklingen skal tages i betragtning i en ny tilskudsordning. Hermed bruger foreningen den Ny Museologi i deres argumentation. Foreningen vil væk fra, kun at have fokus på den Gamle Museologi, med de lovmæssige opgaver og ansvar. I stedet for vil foreningen have fokus flyttet mere over på, hvad formålet er med museerne og deres arbejde; hvad det er museerne kan bidrage med, hvad deres rolle og arbejde er i forhold til resten af samfundet.

13. Fuglsang Kunstmuseum

Fuglsang Kunstmuseum ligger på Lolland og ifølge www.fuglsangkunstmuseum.dk formidler de dansk kunst bestående af blandt andet malerier og skulpturer fra den nationale kunstuddannelses oprettelse i 1754 og frem til i dag. I deres udspil fra den 29. november 2017, til kulturministeren, argumenterer bestyrelsesformand Flemming Frydendal og museumsdirektør Anne Højer Petersen for, at der ikke skal foretages ændringer i den nuværende museumsstruktur. Deres første påstand er, at *varetagelsen af alle nuværende arbejdsopgaver (de 5 søjler) på alle statsanerkendte museer er vigtig at fastholde*. (Fuglsang Kunstmuseum, 2017, 1) Frydendal og Petersens belæg hertil er, at:

”Museumsarbejde på lige vilkår og på samme forudsætninger smidiggør samarbejdet museerne imellem og på tværs af landet. Samme arbejdsopgaver giver fælles basis for større samarbejdsprojekter, som kommer flere borgere til gode” (Ibid, 1)

Hjemlen er her, at hvis museerne ikke beholder deres fem arbejdsopgaver, så vil museernes arbejde, samarbejde og kvalitet blive påvirket negativt. En anden påstand hertil er, at *forskningsforpligtelsen er vigtig at bibeholde på alle statsanerkendte museer*. (Ibid, 1) Belægget herfor er, at:

”Forskningen ophæver skel mellem stor og lille, mellem by og land. Forskningen muliggør større, videnbaserede samarbejder på tværs af landet/internationalt (...). Forskningen tiltrækker fondspenge til det enkelte museum. Forskningsbaseret formidling tiltrækker både presse og gæstebesøg fra et større opland end det rent lokale.” (Ibid, 1)

Her er hjemlen; fjernes forskningsforpligtelsen, vil museerne blive nedprioriteret - hvilket i sidste ende kan ende i en lukning af museer.

Frydendal og Petersens tredje påstand er, at *de gamle amtstilskud [bliver] fastholdt i deres nuværende form*. (Ibid, 1) Hertil er belægget, at:

”Amtstilskuddene oprindeligt er lokale tilskudskroner givet til specifikke museer. Amtstilskuddene er tilgået museer, der løfter opgaver på tværs af kommunegrænser. Amtstilskuddene bør forblive hos de museer, hvor kommunerne, pga. det lavere indbyggertal og/eller fraflytning, har sværere ved at løfte større tværkommunale professionelle kulturinstitutioner.” (Ibid, 1)

Argumentets hjemmel er; fjernes det oprindelige amtstilskud, vil det ødelægge museernes bærende element. Dermed mener Frydendal og Petersens, at når tilskuddene en gang er blevet tildelt museerne, så skal man ikke fjerne dem igen.

Frydendal og Petersens sidste påstand er, at *nye initiativer kunne finde støtte i en samfinansiering mellem Kulturministeriet og andre relevante ministerier*. Deres belæg er her, at *museerne arbejder med en lang række opgaver, der rækker ud over det kulturministerielle ressortområde*. (Ibid, 2) Hjemlen er; løfter museerne flere opgaver på tværs af ansvarsområder, skal kulturministeriet dele deres udgifter med de respektive ministerier.

I deres argumentation trækker Frydendal og Petersen på elementer fra NPM. De vil have en forvaltningspolitik, der ændrer den offentlige sektor, så flere ministerier deler udgifterne til museernes arbejde. For eksempel hvor undervisningsministeriet støtter skoletjenesten og udenrigsministeriet støtter et internationalt samarbejde, så der for Fuglsang Kunstmuseum bliver en bedre økonomisk forvaltning. Den Ny Museologi kan ses i forhold til, at Frydendal og Petersen argumenterer for at beholde forskningsforpligtelsen, fordi samarbejdsprojekter kommer borgerne til gode. Hvilket kan tolkes som, at de forsker for borgerne, og har dem i centrum for deres arbejde.

14. Faaborg-Midtfyn Kommune på vegne af de fynske borgmestre

Borgmesteren for Faaborg-Midtfyn Kommune, Christian Thygesen skriver den 04. juli 2017 på vegne af de fynske borgmestre til kulturministeren og argumenterer for, at en ny tilskudsordning skal bygges på objektive kriterier for tildeling af statsstøtte. Thygesens påstand er, at der skal gøres op *med den historisk betingede og uigennemskuelige fordeling af de statslige midler på kulturområdet*. Belægget herfor er, at de fynske museer *modtager et statstilskud pr. borger, som væsentligt ligger under, hvad der gives i tilskud pr. borger i eksempelvis København*. Hvilket medfører, at de fynske kommuner skal støtte museerne med flere penge. (Faaborg-Midtfyn Kommune, 2017, 1) Argumentets hjemmel er, at alle museer skal have samme tilskud pr. borger. Thygesen argumenterer dermed for, at de objektive kriterier i tilskudsordningen vil rette op på den geografiske skævhed, der er i den nuværende tilskudsordning. I sin argumentation bruger Thygesen *sørg for fairness og ærlighed* fra NPM, idet han vil se fordelingen af statsstøtten som værende mere lige i mellem museerne og at der ikke skal være stor forskel på hovedstaden og provinsen.

15. Jesper Jul

I en mail til Kulturministeriet, fra den 29. november 2017, argumenterer Jesper Jul for, at der skal være mere fokus på en høj faglighed. Juls påstand går på, at det er *utroligt vigtigt, at museumsområdet har fokus på at gå i dybden, og fokus på den høje kvalitet, frem for hurtige overfladiske løsninger med høje publikumstal*. (Jul, 2017, 1) Belægget herfor er, at *museumsområdet er vigtigt for vores land, kulturarv og dannelse af landets borgere*, samt:

”I en tid, hvor mange skøjter rundt på overfladen, er der stort behov for at have vores fælles historiske arv som et fast holdepunkt, der ikke flakker, men derimod til enhver tid går i dybden og fremstår troværdigt” (Ibid, 1)

Hvis museerne laver for hurtige og overfladiske løsninger, mister de deres værdi, og deres status som værende et fast holdepunkt for vores historiske arv. I og med, at der er et behov for at have dette holdepunkt, er det også nødvendigt, at museerne tager deres ansvar seriøst.

Jul bruger den Ny Museologi i sin argumentation. Idet han skriver, at museerne skal gå i dybden og fremstå troværdig, giver han udtryk for, at det ikke kun er vigtigt at fokusere på den velkendte historiske overflade, men også på den kulturelle mangfoldighed. Dertil skriver han, at museumsområdet er vigtigt for dannelse af landets borgere. Her inddrager han medborgerskab, idet museerne er med til at påvirke borgernes forhold til hinanden og samfundet, også jævnfør den førnævnte

mangfoldighed, og dermed lærer borgerne at forstå og orientere sig i samfundet, forstå sig selv og sin relation til andre, og dermed være en del af fællesskabet.

16. Gammel Estrup – Herregårdsmuseet

Gammel Estrup ligger ved Auning, Østjylland og er et kulturhistorisk museum, der beskæftiger sig med alle dele af herregårdsområdet; arkitektur og landskab, kultur og historie, landbrug og økonomi, både i nationalt og internationalt perspektiv. Den 3. oktober 2017 henvender museumsdirektør Britta Andersen sig til de to visionsgrupper, hvem til hun argumenterer for, at de danske museers formål, gennem museumssøjlerne, er at skabe et fundament for, at det enkelte menneske kan søge viden om sin egen identitet, kulturhistorie og det samfund, som man er en del af. Andersens påstand er, at museerne arbejder for fremtiden. (Gammel Estrup, 2017, 2) Belægget herfor er, at:

”En bred vifte af museer og kulturelle tilbud jævnt fordelt i Danmark er (...) en forudsætning for, at børn og unge over hele landet får lige mulighed for fremadrettet at tilegne sig den samme referenceramme og kulturelle kapital, men det er også et middel til at sikre sig, at de kommende generationers forudsætninger for at klare sig i samfundet og på arbejdsmarkedet forbedres.”
(Ibid, 1-2)

Hertil kommer Andersen med endnu en påstand, der lyder: *det bliver vanskeligt, at spare mere på museumsområdet, hvis museerne skal leve op til deres formål.* Belægget er her, at:

”Museer er et sted, hvor man altid vil kunne hente viden om vores fælles kulturarv eller finde den uundværlige basisviden om vores identitet og fælles kulturhistorie.” (Ibid, 2)

De to argumenters hjemmel er; vil man opretholde museets værdi i forhold til Danmarks fremtid, og den fælles kulturarv og identitet, så skal der ikke spares på museumsområdet.

En anden påstand er, at:

”(...) der fremover [skal] opstilles en række helt generelle krav til museernes virksomhed, og at det enkelte museums evne til og forudsætninger for at leve op til disse krav har indflydelse på tildelingen af støtte og statstilskud” (Ibid, 2)

Belægget for denne påstand er, at der ikke vil være noget i vejen for, *at museerne rent faktisk bliver forpligtet på deres opgave – ja, endda målt på, hvor kvalificeret de løser den.* (Ibid, 2) Men også at det:

”(...) vil sikre og motivere høj, faglig standard, fokus på museernes kerneopgaver og ikke mindst den gennemsigtighed, de nuværende regler for museumsstøtte mangler. (Ibid, 2)

Her er hjemlen, at statstilskuddet skal følge museernes opgaver, resultater og kvalitet. En anden påstand hertil er, at:

”Den mest effektive måde at administrere denne ordning på vil være ved at oprette en egentlig resultatkontrakt med det enkelte museum.” (Ibid, 2)

Belægget herfor er, at:

”Resultatkontrakten vil skabe ensartede vilkår og tilvejebringe den hårdt tiltrængte overskuelighed i den statslige støtteordning. Resultatkontrakten vil samtidig være et effektivt styringsværktøj for såvel museets ledelse som for bestyrelsen og de bevilgende myndigheder.” (Ibid, 2)

Samt, at den vil *skabe overblik over, hvilke museer, der i fremtiden skal løfte, hvilke former for opgaver*. (Ibid, 2) Hjemlen er her, at overskuelighed og overblik giver ro på museerne og på administrationen af dem.

Andersen slutter af med et argument, hvor påstanden er, at der burde *generes flere penge til kulturområdet*, fordi *museumsområdet i disse år oplever en hidtil uset tilstrømning af besøgende* og fordi der er en *generel vækst i samfundet*. (Ibid, 3) Her er hjemlen; eftersom museerne når ud til så mange mennesker i befolkningen, og som gør brug af tilbuddet, skal der tilføres penge til udvikling af museumsområdet, så museerne kan blive ved med at trække besøgende til.

I sin argumentation bruger Andersen elementer fra NPM. Hendes forslag er en resultatkontrakt og skriver, at det vil være *et effektivt styringsværktøj*, dermed trækker hun på NPM som et værktøj til ledelse og styring i den offentlige sektor. Med resultatkontrakten vil det være konkrete løsninger af konkrete udfordringer, som museerne skal forholde sig til. Resultatkontrakten vil være en del af forvaltningspolitikken, idet Andersens forslag består af regler og rutiner, der vil påvirke planlægning og økonomisk forvaltning, organisering og metoder, samt revision og evalueringer.

Udover NPM bruger Andersen også dele af Ny Museologi. Ved at skrive, at man på et museum kan søge viden om sin egen identitet, kulturhistorie og det omgivende samfund, så gør hun opmærksom på den betydning et museum har for befolkningen. Yderligere bidrager museerne med at opbygge medborgerskab hos befolkningen, og styrke samfundet idet der bliver givet en fælles referenceramme, som forbinder borgerne med hinanden og til Danmark.

17. Guldborgsund og Lolland Kommuner, borgmestrene

Den 28. november 2017 skriver borgmestrene John Brædder, Guldborgsund, og Holger Schou Rasmussen, Lolland, til kulturministeren. Brædder og Rasmussen argumenterer for, at deres statsanerkendte museer; Fuglsang Kunstmuseum og Museum Lolland-Falster, er væsentlige aktører i det nationale og lokale kulturliv. Deres første påstand er, at Danmark skal være sammenhængende:

”(...) hvor museerne yder et vigtigt bidrag til dannelse og sammenhængskraft af de, der bor i Danmark og bidrager til forståelsen af fortællingen om Danmark (...) (Guldborgsund og Lolland Kommuner, 2017, 1)

Belægget herfor er, at *ingen borgere må være afskåret fra kunst- og kulturarven*. (Ibid, 2) Argumentets hjemmel er; eftersom ingen borgere må være afskåret fra kulturen, så skal hele Danmark være sammenhængende og være repræsenteret i kulturverdenen.

En anden påstand er, at museerne skal *leve op til samme pligter og krav som nu*, fordi blandt andet *forskningsforpligtelsen [er] afgørende for, at de øvrige opgaver kan løses i det rette perspektiv*. (Ibid, 2) Her er hjemlen; fjernes dele af museernes opgaver, fjernes museernes arbejdsgrundlag og kvaliteten af arbejdet.

Næste påstand går på, at samspillet, om museernes drift, mellem stat og kommune skal opretholdes. Belægget herfor er, at *museerne indgår i mange lokale sammenhænge, hvor uddannelse, dannelse, sundhed, integration osv. er på dagsordenen*. Et andet belæg er, at det i de tyndt befolkede områder vil være svært at få ikke-offentlige tilskud til driften af museerne. (Ibid, 2) Her er hjemlen; fastholdes samarbejdet ikke, vil museerne miste deres mulighed for engagement i lokalområderne, især i yderområderne.

Brædder og Rasmussens næste argument har påstanden, at det for de to kommuner *vil være vanskeligt at drive museumsvirksomheden på tilstrækkeligt højt fagligt niveau*, fordi de to kommuner ikke selv kan løfte opgaven. Dertil er påstanden også, at *staten efter kommunalreformen har et særligt og vidtgående ansvar for museerne*. Brædder og Rasmussens belæg er her, at *staten overtog amternes opgaver på området*. (Ibid, 2) De to påstandes hjemmel er; hvis staten ikke opretholder de gamle amtstilskud, vil kvaliteten hos de to kommuners museer falde.

En anden påstand er, at det ikke er vanskeligt at forklare den nuværende tilskudsstruktur. Belægget er, at den blot afspejler *de fordelings- og landspolitiske hensyn, som skiftende politikere har villet tilgodese på de tidspunkter, hvor museumsloven er blevet ændret*. (Ibid, 2-3) Dertil er Brædder og Rasmussens påstand, at der i en ny statstilskudsmodel skal indgå, hvad størrelse det geografiske dækningsområde har; det faglige dækningsområde; områdets historiske betydning; de

socioøkonomiske parametre; befolkningens betalingsevne og transportmuligheder til og fra museerne. (Ibid, 3) Samt:

”(...) evnen til at formidle til ikke-brugere, evnen til at formidle lokalhistorien lokalt og nationalt, evnen til at engagere frivillige og evnen til at udvikle nye formidlingsmetoder.”
(Ibid, 3)

Belægget hertil er, at sådan en oversigt over en museumsvirksomhed, vil *kunne fremme forståelsen for de sammenhænge, museerne indgår i*. (Ibid, 3) Nok er tilskudsstrukturen kompleks, men den er ikke uforklarlig. Argumentets hjemmel er dermed; hvis man ikke inkluderer kompleksiteten i en ny tilskudsordning, så vil det skade museerne. De to borgmestre frygter dermed, at museerne ikke kan fortsætte med at være væsentlige aktører i det nationale og lokale kulturliv, hvis museernes vilkår forringes.

Brædder og Rasmussen bruger elementer fra den Ny Museologi, når de i deres argumentation skriver, at museerne bidrager til dannelse, sammenhængskraft og forståelsen af fortællingen om Danmark. Disse er udviklingen af medborgerskab, hvor borgerne bliver forbundet med hinanden og med Danmark, men også det at man som besøgende kan bruge museerne til at forme sig selv og sin betydning i forhold til andre i samfundet. Den sidste kan også kobles til museernes kulturelle mangfoldighed, hvor de formidler fortællingen om Danmark; hvordan samfundets fortællinger, identitet og selvbillede er sat sammen - hvem og hvad, der har bidraget til dagens Danmark. Den sociale inklusion ses der, hvor Brædder og Rasmussen mener, at der i en ny statstilskudsordning skal være nogle sociale parametre. De har fokus på, at museerne skal være tilgængelige for alle, både fysisk og økonomisk. Kunst og kultur skal ingen være afskåret fra.

18. Historie & Kunst, København

Fire af Københavns Kommunes kulturinstitutioner blev i 2015 samlet til én enhed; Københavns Museum, Thorvaldsens Museum, Københavns Stadsarkiv og Nikolaj Kunsthal. Historie & Kunst er en organisation, som er en del af Københavns Kommunes Kultur- og Fritidsforvaltning. Den 30. november 2017, skrev direktør Lene Floris til Kulturministeriet, hvor hun argumenterer for, at ministeriet skal bakke op om nye organiseringsformer på tværs af lovgivninger, og på tværs af institutionstyper. Påstanden går på, at en ny museumslov skal *understøtte dannelse af nye utraditionelle organiseringsformer og samarbejdsflader på tværs af lovgivninger*, samt at *der kan*

etableres mere bæredygtige enheder, som skaber faglig synergi på tværs af hidtidige institutions-typer. (Historie & Kunst, 2017, 1) Floris belæg for denne påstand er, at Historie & Kunst har:

”(...) løftet varetagelsen af museernes kerneopgaver – eksempelvis ved etablering af et nyt fællesmagasin samt nye udstillinger, formidlingsformater og forskningsprojekter.” (Ibid, 1)

Men også at *etableringen af Historie & Kunst har skabt en langt mere robust og effektiv enhed, hvor de har opbygget ekspertiser, som de enkelte enheder ikke havde før.* (Ibid, 2) Argumentets hjemmel er, at flere løfter bedre end én.

I sin argumentation bruger Floris elementer fra NPM. Hun vil se en synlig professionel ledelse gennem en ny museumslov, der bakker op om utraditionelle organisationsformer. Hun viser, hvordan Historie & Kunst har udnyttet deres ressourcer effektivt ved at samarbejde om opgaverne og finde fælles løsninger. Med sin argumentation går Floris efter at gøre kulturinstitutionerne robuste og modstandsdygtige.

19. Inger M. Schønheyder

Inger M. Schønheyder kalder sig selv kulturbruger og skriver den 25. juli 2017 til Kulturministeriet, angående sit ønske om, at åbningstiderne bliver gjort bruger- og turistvenlige. Schønheyder argumenterer for, at *det bør være et krav, når staten yder støtte til et statsanerkendt museum.* Hendes belæg er, at *den manglende sene åbningstid har betydet, at der gennem et langt arbejdsliv kun er aflagt relativt få besøg.* (Schønheyder, 2017, 1) Hjemmelen er her; udvider museerne deres åbningstider, får de flere besøgende.

Schønheyders forslag ligger sig op af den Ny Museologi, hvor museet skal være for befolkningen og derfor være tilgængeligt for alle. Ved at ændre deres åbningstiderne kan museerne udvide deres brugergruppe, da det giver flere muligheder for befolkningen at besøge museerne.

20. Konserveringscenteret i Vejle

Konserveringscenteret i Vejle forsøger, ifølge deres hjemmeside www.konsv.dk, at støtte de kulturhistoriske museers bevaringsforpligtelse. Konserveringscenterets leder Lise Ræder Knudsen argumenterer, i sit udspil fra 29. november 2017 til kulturministeren, for, at problematikken med, at konserveringscenterets driftsmidler i 2016 blev overført til museernes statstilskud, skal tænkes ind i den nye tilskudsordning. Knudsens påstand er:

”At der [skal] opstilles gennemskuelige og enkle retningslinjer for, hvad man anser som en dækkende bevaringsindsats. At man tager konsekvensen af, at det er det statslige niveau, der stiller krav til museernes bevaring og tager det overordnede ansvar for nationens ”hukommelse”, medens kommuner, fonde og andre finansieringskilder primært måler på og er interesserede i museernes formidling, turistpotentiale og til dels i deres forskning.” (Konserveringscenteret i Vejle, 2017, 2)

Belægget herfor er at *imødegå en generel nedprioritering af bevaringsarbejdet på museerne*. (Ibid, 2) Hvis problematikken ikke bliver tænkt ind i tilskudsordningen frygter Knudsen, at museerne opsiger deres kontrakter med konserveringscenteret, og dermed at arbejdet med bevaring af kulturarven bliver nedprioriteret. Hjemlen er; ingen tilskud, ingen bevaring.

Knudsen bruger NPM i sin argumentation, idet hun søger en professionel ledelse, som vil tage det overordnede ansvar for den danske kulturarv. Knudsen vil have en effektiv ressourceudnyttelse ved at fordele det finansielle ansvar for de fem museumssøjler mellem staten, kommunen og andre finansieringskilder. Oven i det ønsker hun, med gennemskuelige og enkle retningslinjer, at få eksplicite mål for performance i forhold til bevaringsindsatsen. Yderligere viser Knudsen, hvordan forvaltningspolitikken har påvirket økonomien for konserveringscenteret, så de ikke længere kan føle sig sikre på at have museerne som samarbejdspartner.

21. Kulturministeriets Forskningsudvalg

Kulturministeriets Forskningsudvalg støtter forskningen på Kulturministeriets område. I August 2017 argumenterer formand Anne-Marie Mai, på vegne af forskningsudvalget, for, at forskningspuljen skal ses som en startkapital. Mais påstand går på, at:

”Forskningspuljen repræsenterer en mulighed for Kulturministeriet at fremme sine institutioners forskningsarbejde gennem en målrettet investering (...)”
(Kulturministeriets Forskningsudvalg, 2017, 3)

Belægget for denne påstand er, at *forskningspuljen fremmer kvalitet og forskningsexcellence*, hvilket forskningsudvalget mener, at Kulturministeriet skal have in mente til den nye tilskudsordning. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er; en dokumenteret effekt og mulighed for at styrke museernes forskningsarbejde, giver kun grund til at have fokus på museernes forskning og medfølgende kvalitet. Her ses argumentationen i forhold til NPM, hvor forskningspuljen er en effektiv ressourceudnyttelse.

22. Limfjordsmuseet

Limfjordsmuseet ligger i Løgstør og er et kulturhistorisk museum med speciale i Limfjordens kystkultur. I sit udspil til kulturministeren fra den 30. november 2017 argumenterer museumsdirektør Anders Bloksgaard for, at flere museer skal overveje at samarbejde med deres omgivende samfund. Bloksgaards påstande er, at:

- Museer og kulturinstitutioner kan bruges som et ankerpunkt for at skabe vækst.
- Kulturen sagtens kan spille sammen med andre samfundssektorer m.h.p. at skabe både kulturel og økonomisk vækst.
- Museer og kulturinstitutioner kan bidrage til både servicering og styrkelse af den ressource som lokalsamfundets frivillige og kulturelle ildsjæle udgør.
- Samarbejdet handler ikke kun om kultur og branding - det handler også om udvikling. Det er en måde at håndtere udkantsproblematikker på - på nye og anderledes måder.
- Samarbejdet mellem Limfjordsmuseet og lokalsamfundet er også fortællingen om, at kultur ikke altid er røde tal på budgetterne. (Limfjordsmuseet, 2017, 2)

Belægget herfor er, at Limfjordsmuseet ser dette stykke fra museumsloven: *udvikle anvendelse og betydning af kultur- og naturarv for borgere og samfund*, som en sjette museumssøjle, hvor Limfjordsmuseets samarbejde, med erhvervsråd, handelstand, turistorganisation og frivillige, har medført at flere bosætter sig i området, turismen er steget, der er kommet nye private virksomheder, byen samarbejder bedre og museet har tredoblet sit besøgstal. (Ibid, 1-2) Argumentets hjemmel er, at det er muligt at vende skuden i udkantsområderne, og at museerne kan bruges til noget forskelligt, hvilket kan styrke lokalsamfundet til glæde for byens borgere og gæster.

Ved at sætte museets rolle i fokus, som en væsentlig del af denne samarbejdsmodel, viser Bloksgaard, hvordan de med den Ny Museologi har gjort, så museet og byen er for befolkningen. Limfjordsmuseet har engageret sig aktivt i byen og vist, at museet og kulturen er for alle og ikke for de få. Limfjordsmuseet har været med til at udvikle lokalsamfundet og på den måde styrket sammenholdet. Her ses medborgerskab som et aktivt samfundsengagement, hvor lokalbefolkningen er medborgere i et fællesskab omkring Løgstør og byens tilbud.

23. Louisiana

Louisiana Museum of Modern Art ligger i Humlebæk og er, ifølge deres hjemmeside www.louisiana.dk, et museum for international moderne kunst. I oktober 2017 indsendte direktør Poul Erik Tøjner en række punkter om Louisianas status og strategi, som han mente, Louisiana vil have svært ved at løfte, hvis der bliver skåret i deres statsstøtte. Tøjners påstande er, at:

”Louisiana vil få svært ved at øge såvel egen indtjening som støtte fra de danske fonde som kompensation for en eventuel beskæring af det offentlige tilskud.” (Louisiana, 2017, 1)

”Besøgstallet ligger i disse år mellem 650.000 og 725.000, hvilket i runde tal, betyder, at staten giver mellem 45-49 kr. per besøgende. Det er meget lidt i det danske museumslandskab.”
(Ibid, 1)

”Louisiana ser sig selv som en velafbalanceret public-service institution i snittet mellem statslige og private midler.” (Ibid, 1)

Belægget for disse tre påstande er de førnævnte punkter. Heraf kan nævnes, at Louisiana har erhvervet kunstværker for 241 mio. kr.; det har opført et moderne kunstlager på 2000m² til 31 mio. kr.. Museet har øget sin omsætning siden direktørens tiltrædelse i 2001 og har en større samling af samtidskunst, klassiske udstillinger, arkitektur og mere kulturhistorisk inspirerede udstillinger. I disse punkter har Tøjner fokus på NPM. Tøjner har fokus på, at Louisiana har en effektiv ressourceudnyttelse ved at oplyse, hvor mange penge, der er blevet brugt og hvad de er brugt på. Derudover viser Tøjner, at Louisiana har en synlig og professionel ledelse ved at fortælle, hvordan museets omsætning er steget siden han blev direktør. Desuden har Tøjner fokus på output, idet han fortæller, at museets udstillingsprogram består af en forskelligartet samling.

Yderligere fra punktrækken kan der nævnes, at museet har indført aftenåbent og introduceret et medlemskab af museets klub til unge mellem 18 og 27 år, hvortil Louisianaklubbens medlemstal er steget. Museet har programmer for flygtningebørn, og over 100.000 børn og unge under 18 år kommer årligt på museet. I disse punkter har Tøjner fokus på den sociale inklusion og medborgerskab, fra den Ny Museologi. Louisiana engagerer sig aktivt og er med til at udvikle samfundet og styrke museets sociale betydning, og har gjort dets udstillinger mere tilgængelige ved at udvide åbningstiderne. Louisiana forsøger med deres program for flygtningebørn, at favne mennesker, uanset deres baggrund og situation. Museet gør her udstillingerne tilgængelige for alle og de har fokus på en gruppe i samfundet, som har behov for ekstra støtte. Dermed er der også fokus på menneskets forhold til medmennesket og samfundet, hvilket gør, at borgerne bliver forbundet med hinanden og til staten, hvortil Louisiana udvikler flygtningebørnenes medborgerskab ved at vise dem frihed, lighed og fællesskab.

24. Midtjyske Museers Udviklingsråd

Midtjyske Museers Udviklingsråd er en sammenslutning af museer i Region Midt. I et åbent brev til kulturministeren argumenterer formand Lene Høst-Madsen på vegne af udviklingsrådet for, at museumsvesenet er værdifuldt for samfundet. Høst-Madsens første påstand går på, at *arbejdet med udvikling af fremtidens museumsvesen [skal] være grundigt, seriøst og velfunderet*. (Midtjyske Museers Udviklingsråd, 2017, 1) Belægget for denne påstand er, at museumsvesenet tiltrækker turister, skaber omsætning i samfundet og sikrer, *at alle danskere – uanset hvor i landet de bor - har adgang til vores kultur- og naturarv*. (Ibid, 1) Yderligere skriver Høst-Madsen, at:

”Alle museer arbejder sammen med skoler om undervisning af kommende generationer. (...) Museerne tages med på råd når der arbejdes med bosætningsstrategier, erhvervsudvikling, integration og sociale områder. Museerne organiserer i titusindvis af frivillige og arbejder sammen med foreninger inden for og uden for museumsområdet. Museerne skaber omsætning lokalt og er betydelige arbejdspladser. Museerne spiller en meget væsentlig rolle i forhold til vores identitet og i forhold til at sikre og udvikle demokratiet.” (Ibid, 1)

Argumentets hjemmel er; eftersom museumsvesenet er mangfoldigt, og skaber værdi for forskellige dele af befolkningen i det danske samfund, så skal museerne også behandles med respekt og anerkendelse - uden hurtige, useriøse og ubegrundede beslutninger i forhold til museernes tilskudsordning og fremtid.

Et andet argument har påstanden, at der gerne må *stilles krav til museerne til gengæld for både det statslige og de kommunale tilskud*, fordi *alle museer har en interesse i at levere høj kvalitet i arbejdet*. Hjemmelen er her at *Museerne naturligtvis [skal] leve op til kravene, og hvis de ikke gør det, må det have konsekvenser*. (Ibid, 2) Videre kommer Høst-Madsen med påstanden, at *museerne skal belønnes for at varetage [de] fem arbejdsområder, fordi alle fem elementer er væsentlige for at drive et professionelt museum på højt niveau, og ingen af dem kan undværes*. (Ibid, 3) Hjemlen er her; hvis en af museumssøjlerne fjernes, kan et museum ikke fungere.

I Høst-Madsens argumentation ses den Ny Museologi, hvor social inklusion og medborgerskab er en del af hendes fokus. Høst-Madsen ligger stor vægt på, at alle i befolkningen skal have adgang til museerne og kulturen. Dertil hjælper museerne med at udvikle medborgerskabet i den danske befolkning gennem undervisning og samarbejde med skoler, men også i forhold til arbejdet med integration, hvor borgerne bliver forbundet med hinanden og til den danske stat. Ved at bruge kulturen som en del af integrationen accepteres og respekteres de integrerede, og viser dem den

fælles danske historie, udvikling og værdier, så de kan forstå danskernes liv og fællesskabet omkring dem, hvilket giver dem mulighed for samtale og dialog.

25. Museum Jorn

Museum Jorn ligger i Silkeborg og indeholder kunstneren Asger Jorns private kunstsamling, hvortil museet også udstiller internationale kunstnere. Direktør Jacob Thage argumenterer, i sit udspil fra den 30. november 2017, mod, at den nuværende statsstøtte ikke tager hensyn til de problemstillinger, som museet har ved at repræsentere Asger Jorn. Thage præsenterer tre argumenter, hvor første påstand er, at museets:

”(...) store arbejde for, og reelle udgifter med, at repræsentere Danmark internationalt og medvirke til udviklingen af nye perspektiver, fortolkninger og illustrere nye problemstillinger, bør afspejle sig i den tildelte statsstøtte.” (Museum Jorn, 2017, 1)

Belægget for denne påstand er, at *Museum Jorn er suverænt det museum i Danmark, som håndterer flest udlån til danske og udenlandske museer* (Ibid, 1), og eftersom de er suveræne til at repræsenterer Danmark internationalt, så mener Thage, at museet ikke får det, de fortjener for deres arbejde. Det andet argument har påstanden, at *det nuværende statiske statstilskudssystem [ikke] belønner [museets] dynamiske syn på publikum og formidling*. (Ibid, 2) Belægget for denne påstand er, at museet har udviklet deres formidling på en måde, hvor:

”(...) kunsten og workshops indgår direkte i undervisningen af alle klassetrin, netop baseret på kreativ tænkning og med fokus på den grundlæggende dannelse. Derudover har museet udviklet formidling til særligt udsatte grupper såsom langtidssygemeldte, som forhåbentlig kan medvirke til, at de vender tilbage til arbejdsmarkedet.” (Ibid, 2)

Thages holdning er, at når Museum Jorn arbejder med denne grundlæggende dannelse, og de tilmed inddrager langtidssyge med eksempelvis depression, stress og angst, så burde der følge en ekstra bonus med dette sociale arbejde.

Sidste argument går på, at *statsstøtten på nuværende tidspunkt [ikke] afspejler, i hvor høj grad [museet] eksponerer Jorn internationalt og styrker forskning og kreativ ideudvikling på tværs af grænser*. Belægget herfor er, at Museum Jorn har et *meget efterspurgt arkiv med nye internationale forskerbesøg hver uge*. (Ibid, 2) På den måde siger Thage, at når der er mange forskerbesøg, så er museet relevant og har en international betydning, og dermed fortjener de flere penge i statsstøtte. Den overordnede hjemmel er, at tilskudsstøtten skal følge museernes arbejdsopgaver.

Thage bruger den Ny Museologi til at argumenterer med, idet han skriver, at Museum Jorn udvikler og styrker det danske samfund ved at engagere sig i samfundet og hjælper befolkningen gennem kulturtilbud. Ved at sørge for denne adgang til museet, gør Museum Jorn sig tilgængelig. De udvider deres brugergruppe og styrker den kulturelle ligestilling og demokratisering, som udvikler befolkningens medborgerskab og er med til at styrke det danske samfund.

26 og 28. Museum Lolland-Falster og Museum Vestsjælland

De to museer har sammen udarbejdet deres kommentarer til en evt. ny tilskudsstruktur og sendt dem til kulturministeren hver for sig. De to tekster er identiske bortset fra museernes navne i teksten. Museum Vestsjælland er resultatet af en fusion mellem seks museer i 2012, hvor museet i dag er kulturhistorisk og dækker hele Midt- og Vestsjælland. (Museum Vestsjælland, 2017, 2) Museum Lolland-Falster er et resultat af en fusion mellem tre museer i 2010 og er et kulturhistorisk museum, som dækker hele Lolland og Falster. (Museum Lolland-Falster, 2017, 1)

Den 21. november 2017 indsender direktør Ulla Schaltz og formand Michael Fagerlund fra Museum Lolland-Falster det fælles bidrag. Den 30. november 2017 bliver det indsendt af museumsdirektør Eskil Vagn Olsen og bestyrelsesformand Lars Petersson fra Museum Vestsjælland. Schaltz, Fagerlund, Olsen og Petersson argumenterer for, at der ikke skal laves ændringer i tilskudsordningen. Deres påstand er, at *tilskudsstrukturen* [skal] *fastholdes*, (Ibid, 1) fordi:

”(...) den bidrager til at sikre, at hele landet har adgang til et museum og fordi det nødtigt skal fremstå som økonomisk uklogt at følge styrelsens anbefalinger.” (Ibid, 1)

Og fordi den nuværende ordning, med sin historie, altid har haft et klar formål om at løfte museumsområdet, især *i områder af landet med svagere økonomiske grundlag*. (Ibid, 1) En anden påstand er, at:

”Et øget investeringsniveau vil evt. kunne tilvejebringe udviklingsmidler og nye statsanerkendelser. En væsentlig omfordeling af den eksisterende pulje vil derimod skabe uro og usikkerhed i museumsverdenen.” (Ibid, 1)

Belægget herfor er, at *en benchmarking med de øvrige nordiske lande og Holland viser, at Danmark godt kan hæve investeringsniveauet*. (Ibid, 1) Hjemlen for begge påstande er, at eftersom:

”De danske museer bidrager stærkt til sammenhængskraften i samfundet og har stor betydning for en positiv identitetsdannelse på såvel nationalt som lokalt plan – dette ikke mindst i de såkaldte udkantsområder” (Ibid, 1)

Hvilket er årsagen til, at der, ifølge Schaltz, Fagerlund, Olsen og Petersson, ikke skal tages penge fra museerne. Dertil kommer, at når andre lande kan, så kan og skal Danmark også tilføre flere penge til kulturområdet, især når museerne bidrager til det danske samfund.

Museum Lolland-Falsters fusion giver et statstilskud på 6,5 mio. kr. (Ibid, 1). Museum Vestsjællands fusion giver et statstilskud på 8,8 mio. kr. (Museum Vestsjælland, 2017, 2). Henholdsvis det museum, der får tolvte og sjette mest i statsstøtte jf. bilag 1. Det er dermed også de to museers måde at sige, at de har fulgt Slots- og Kulturstyrelsens anbefalinger om at fusionere, og dermed ikke vil risikere at miste deres nuværende statstilskud, som er sammensat af de fusionerede museers enkelvis tilskud.

NPM ses i argumentationen for at beholde den nuværende tilskudsordning, da den er et resultat af en forvaltningspolitik, hvor den organisatoriske rutine var at få museerne til at fusionere med hinanden, hvilket påvirkede museernes økonomi og organisering. Dertil foreslår Schaltz, Fagerlund, Olsen og Petersson, at de øvrige ministerområder, for eksempel undervisnings-ministeriet, bidrager med midler, når museerne løser opgaver i forbindelse med skolereformen. (Ibid, 2) Derudover ses også den Ny Museologi, hvor museerne skal være for befolkningen, idet Schaltz, Fagerlund, Olsen og Petersson gør opmærksom på, at de opererer i områder, hvor der er en svag økonomi hos befolkningen; udkantsområder. De ligger vægt på, at der skal være adgang til museer i hele landet og ikke kun i de tætbefolkede områder, men også at de danske museer er en del af danskernes identitetsdannelse. Begge dele er en del af den sociale inklusion, hvor samfundet favner alle mennesker uanset økonomisk situation, og reducerer uligheden. Dette kan museerne være behjælpelig med, ved at museerne bliver prioriteret i hele landet og giver adgangsmulighed til alle. Schaltz, Fagerlund, Olsen og Petersson mener, at statsstøtten er med til at løfte museerne og deres arbejde.

27. Museum Sønderjylland

Museum Sønderjylland er, ifølge deres hjemmeside www.msj.dk, resultatet af en fusion i 2006 og dækker kulturhistorie, kunsthistorie og naturhistorie i området fra Kongeåen til den dansk-tyske grænse med 10 besøgssteder. Den 30. november 2017 skriver bestyrelsesformand Jens Møller og direktør Henrik Harnow og argumenterer for, at det ikke vil være rimeligt at ændre

tilskudsvilkårene negativt for de museer, som har fusioneret. Den første påstand er, at flerkommunale statsanerkendte museer bør få en kompensering, fordi de har en ekstra kompleksitet og ofte en driftsmæssig belastning af at skulle håndtere og tilfredsstille flere kommuner. (Museum Sønderjylland, 2017, 1) Hjemlen hertil er, at de fusionerede museer, der er tilknyttet flere kommuner, og dermed opretholder en nødvendig geografisk spredning af besøgssteder og aktiviteter, skal kompenseres på grund af den belastning, der medfølger dette arbejde og tilfredsstillelse. (Ibid, 2)

Den anden påstand går på, at:

”(...) de store statsanerkendte museer er inde i en langvarig transformation, som på visse områder kan belaste driften og opgavevaretagelsen mere end på et museum på én lokalitet i en større dansk by.” (Ibid, 2)

Belægget herfor er at processen med, at museerne skal *skille sig af med opgaver og ansvar, som ikke er direkte knyttet til eller er en nødvendig del af museumsdriften*, er langvarig og medfører ved *for hurtig fremfærd modstand i lokalmiljøerne med vanskeligheder på andre områder til følge*. (Ibid, 2) Hjemlen er her; ændringer tager tid. Møller og Harnow beder derfor om at lade de fusionerede museer bruge den tid, det tager at komme i gennem processen og finde deres plads, inden dele af deres statsstøtte bliver frataget dem. (Ibid, 2)

Sidste påstand er, at Torben Grøngaard Jeppesens model, er enkel og rummer realistiske elementer. Belægget herfor er, at *det danske museumsvesens rygrad udgøres af de store statsanerkendte museer med arkæologi, historie og af og til også kunst og naturhistorie*. (Ibid, 2) Hertil er hjemlen, at:

”Hvis man vil opretholde denne bredde og sikre disse museer som institutioner med en vis styrke, er det afgørende, at de ikke svækkes på statstilskuddet i en ny tilskudsstruktur.” (Ibid, 2)

Til disse tre argumenter tilhører der også en overordnet hjemmel. I starten af deres udspil skriver Møller og Harnow, at museerne er:

”(...) et område, som de fleste er enige om har national betydning, er identitetsskabende og i det hele taget er med til at danne et nødvendigt fundament under det danske samfund. (Ibid, 1)

Dermed bruger Harnow og Møller den Ny Museologi, som en del af deres argumentation. De danske museer er vigtige for det danske samfund, fordi de er med til at danne borgerne og udvikle deres medborgerskab.

Som nævnt dækker Museum Sønderjylland 10 besøgssteder i området fra Kongeåen til den dansk-tyske grænse. Det er det museum, som får næstmest i statsstøtte på 30,9 mio. kr., jf. bilag 1. Ligesom Museum Lolland-Falster og Museum Vestsjællands er det Møller og Harnows måde at sige, at museet har fulgt anbefalingerne om at fusionere, og at de derfor ikke vil risikere at miste deres nuværende statstilskud, som er sammensat af de gamle amtstilskud. Men modsat de to andre museer, er Møller og Harnow ikke modstander af at ændre på tilskudsordningen, de vil dog sikre sig, at det ikke bliver gjort, så museet mister dele af sit nuværende tilskud. Dermed ses NPM også som en del af argumentationen i forhold til, at den nuværende tilskudsordning er et resultat af en forvaltningspolitik, hvor den organisatoriske rutine har været at få museerne til at fusionere med hinanden, hvilket har påvirket museernes økonomi og organisering. Dertil er museets tilslutning til Jeppesens tilskudsfordelingsmodel NPM-styret, hvilket vil blive uddybet under nr. 31 Odense Bys Museer.

29. Museum Østjylland

Museum Østjylland er, ifølge deres hjemmeside www.museumoj.randers.dk, et lokalhistorisk museum med syv besøgssteder, der dækker den nordlige del af Østjylland og er resultatet af en fusion i 2011. Museumschef Jørgen Smidt-Jensen skriver til kulturministeren den 30. november 2017 og argumenterer for, at den vigtigste værdi i en ny reform skal være kvalitet. Han kommer med tre argumenter for dette. Første påstand er, at *en ny tilskudsmodel bør understøtte en fortsat udvikling af den høje kvalitet på danske museer*. Belægget er her, at *historisk set har statstilskuddet siden den første museumslov været et meget vigtigt element i forhold til at løfte kvaliteten på museerne*. (Museum Østjylland, 2017, 1) Hjælpen er; vil man have kvalitet på museerne, skal tilskudsmodellen støtte den udvikling, der er på området. Hvis museerne ikke bliver støttet, forsvinder kvaliteten.

Den anden påstand er, at *der i en ny tilskudsmodel [bør] være en sammenhæng mellem det statslige og de kommunale tilskud*. (Ibid) Belægget hertil er, at:

”Statstilskuddet har været en vigtig løftestang i forhold til det decentrale museumsvesen i Danmark. Det kommunale engagement i museerne, som for længst har overhalet det statslige, har i høj grad taget afsæt i det statslige tilskud og i statsanerkendelserne.” (Ibid)

Hjelmen i dette argument er; hvis der ikke kommer en sammenhæng mellem det statslige og de kommunale tilskud, så vil det ikke være muligt *fortsat [at] opretholde et landsdækkende net af velfungerende museer, der sikrer lige adgang til kulturarven for alle landets borgere.* (Ibid)

Den tredje påstand er, at *en ny tilskudsmodel [ikke bør] komme til at føles som en straffeaktion mod museer, der har været udviklings- og omstillingsparate.* Belægget er her, at fordelingen af den nuværende tilskudsmodel *stammer fra skiftende regerings ønske om at udvikle museumsvesnet i bestemte retninger.* (Ibid) Argumentets hjemmel er; politikerne har et ansvar i forbindelse med deres skiftende beslutninger. Det må derfor ikke ende med, at de museer, som har fulgt politikernes ønske, bliver straffet med en ny reform.

I sine argumenter bruger Smidt-Jensen elementer fra både NPM og den Ny Museologi. Sidstnævnte ses, idet han skriver, at adgangen til kulturarven for alle landets borgere skal sikres. Det er Smidt-Jensens måde at skrive, at museerne er vigtige for det danske folk, for deres udvikling, dannelse og oplevelse af den danske kultur; og at politikerne og museerne har et ansvar overfor de danske borgere, om at sikre deres kulturarv og muligheden for at opleve den tæt på. NPM er med i den del, hvor Smidt-Jensen forklarer, hvordan ledelsen har været synlig og det dermed er politiske ændringer, som har resulteret i nuværende tilskudsordning af et kludetæppe; hvordan museerne har flyttet sig efter politikernes forvaltningspolitik.

30. Nordisk Konservatorforbund Danmark

Ifølge deres hjemmeside www.nkf-dk.dk er Nordisk Konservatorforbund Danmark (NKF) en interesseorganisation for det konserverings- og restaureringsfaglige personale i Danmark. Bestyrelsen for NKF argumenterer i sit udspil for, at der skal være mere fokus på bevaring af den danske kulturarv. NKF håber på, at et nyt tilskudssystem med klare kriterier, vil give lige vilkår for, at museerne kan bevare deres samlinger og dermed leve op til de internationale forpligtelser fra UNESCO og ICOM. (Nordisk Konservatorforbund, 2017, 1) Hertil opstiller NKF fire punkter som, de mener, burde tages i betragtning i forhold til en ny tilskudsordning og museumslov, hvor de tre elementer for et argument findes i hvert punkt.

Første punkt lyder Danmarks Forpligtelse i henhold til Internationale Regler, her er påstanden, at de internationale museumsetiske regler bør være et forbillede for en fremtidig dansk museumslov med god museumspraksis. (Ibid, 2) Belægget herfor er, at:

”Danmark tilsluttede sig UNESCOs verdensarvskonvention (...) Herved har den danske stat forpligtet sig til at sikre effektive og aktive tiltag til at beskytte, bevare og fremvise kultur- og naturarv, samt at udvikle videnskabelige og teknisk forskning til at sikre dette.” (Ibid, 2)

Af samme årsag mener NKF, at *en fremtidig museumslov bør sikre museernes fem ansvarsområder, samt sikre at fagområderne varetages af kvalificeret fagprofessionelt personale*. (Ibid, 2) Hjemlen er; ingen museumsetiske regler i museumsloven eller fjernelse af én af de fem museumssøjler vil føre til forsømmelse af Danmarks forpligtelser, som medlem af UNESCOs verdensarvskonvention.

Museale Ansvarsområder og Forpligtelser i Forbindelse med Statstilskud er NKF's andet punkt. Den første påstand i dette punkt er, at *høje krav til bevaring bør sikres i statstilskuddet, fordi samlingerne er vores fælles kulturarv*. Anden påstand er, at *det skal være et krav for alle museer, der opnår statsstøtte, at de til stadighed varetager alle fem ansvarsområder*. Belægget herfor er; *ved at fjerne bare én af de fem søjler, fjerner vi grundlaget for, at museet som en institution kan løfte statens forpligtelser*. Den tredje påstand ligger sig op af den første. NKF mener, at *museernes bevaringsindsats skal indgå som et kriterium i fordelingen af statstilskud*. Belægget er her, at *samlingerne er museernes grundlag for de øvrige aktiviteter, og at nedbrydningen af den danske kulturarv kan undgås ved at prioritere det museale ansvarsområde bevaring*. (Ibid, 3)

Hjemlen for de tre argumenter i dette punkt er; hvis museerne ikke har faguddannet personale til konservering, bevaringsplaner og forebyggelse, så kan det have *den konsekvens, at samlingerne på flere museer nedbrydes hastigt*. (Ibid, 3) Dette vil betyde, at den danske kultur- og naturarv vil forsvinde med tiden, og for altid. Hermed mener NKF, at det er vigtigt at passe på vores samlinger gennem bevaring, fordi de er vores kulturarv; noget der tilhører os alle sammen og som fortæller om vores fortid og identitet, og om dem vi er i dag. Dette sikres, hvis bevaring var ét kriterium for statsstøtten, og ved at ingen af de fem søjler: indsamling, registrering, bevaring, forskning og formidling bliver fjernet som ansvarsområde i museumsloven. Hvis sidstnævnte skulle ske, kan museerne ikke leve op til statens forpligtelser.

NKF's tredje punkt er Museumsevalueringerne med Konsekvens – Tilskud efter Aktivitet og Præstation. Påstanden er her, at *kvalitetsvurderinger bør bruges som et instrument til at skabe et nationalt overblik over museernes varetagelse af de fem ansvarsområder*, hvortil NKF skriver, at

grundlaget for kvalitetsvurdering af museers bevaringsindsats med fordel [kan] strammes op. Belægget for denne påstand er, at der ikke findes en ensartet metode til kvalitetsvurdering på bevaringsområdet. Hjemlen hertil er; uden en ensartet metode, kan kvalitetsvurderingerne ikke sammenlignes nationalt, de kan ikke indgå i statistikker og kan derfor ikke bruges som rettesnor for fremtidige bevaringsindsatser. (Ibid, 4) NKF vil dermed have mere fokus på bevaring gennem kvalitetsvurderingerne, så det på den måde kommer ud og berøre alle museer, som derved bliver tvunget til at koncentrere sig om bevaringen af samlingerne. NKF ser gerne, at de målbare parametre for bevaring bliver en del af kvalitetsvurderingen.

Sidste af NKF's fire punkter lyder Konsekvenser af den Nuværende Tilskudsstruktur og Forslag til Forbedring. Første påstand i dette punkt er, at der er *museumssamlinger i Danmark, der er misligholdt i en sådan grad, at de i dag skal kasseres*. Belægget er her, at *museerne ikke har midler til at udbedre de store skader den manglende prioritering af forebyggelse har forårsaget*. (Ibid, 5) Derudover er der tre påstande, som alle har det samme belæg.

”Der er således penge at spare, hvis museerne investerer i bevaringsfagligt personale.”
(Ibid, 5)

”[Det er] vigtigt, at kulturministeriet i en revision af fordelingen af statstilskuddet og en ny museumslov prioritere bevaring af den danske kultur og naturarv. (Ibid, 5)

”(…) et nyt enkelt og gennemsigtigt statsligt tilskudssystem med klare krav til bevaring, der opfølges af kvalitetsvurderinger med konsekvens, vil kunne sikre en lige mulighed for museerne for at bevare den del af Danmarks kultur- og naturarv, der opbevares i museernes samlinger.” (Ibid, 5)

Belægget for disse tre påstande er:

”Hvis man investerer i bevaringsstrategier udarbejdet og varetaget af konserveringsfaglige personale, undgår man unødige udgifter til aktiv konservering, der må ses som en nødløsning i museernes bevaringsansvar.” (Ibid, 5)

Hjemlen er; med bevaringsstrategier kan unødige udgifter undgås. Med dette punkt vil NKF stoppe og ændre den *skævvridning i museernes prioritering af ressourcer i forhold til ansvarsområder*. (Ibid, 5) De vil have fokus væk fra formidlingen og tilbage på genstandene. Dermed mener NKF, at hvis det ikke sker, vil de store udgifter til udbedring af skader og kassationer fortsætte og vi vil med tiden miste vores kulturarv.

Kort sagt; det er, ifølge NKF, statens pligt at leve op til sit ansvar som medlem af UNESCOs verdensarvskonvention. Museumsloven skal beholde alle fem ansvarsområder og museerne skal styrke deres bevaringspersonale. Dertil skal kvalitetsvurderingerne have mere fokus på bevaring, ved at implementere målbare parametre for dette. Alt sammen for, at vi ikke mister vores kulturarv.

Samlet set kan disse argumenter fra NKF tolkes som en bekymring for at miste deres arbejde. Som de selv skriver, har der de senere år været en nedprioritering af bevaringen af samlinger. Hvis dette fortsætter og genstandene bliver kasseret, så forsvinder konservatorernes arbejdsgrundlag. Konservatorerne ved, at der er samlinger, som mangler omsorg, men de ved også, at det ikke er i museernes prioritering. Dermed er der også en bekymring for, at den Ny Museologi har fået for meget magt på museerne, og at der er kommet for stor fokus på befolkningen. Ved at opfordre til at bevaring bliver en større del af kvalitetsvurderingerne, forsøger de at styrke deres arbejdsposition og samtidig sikre den danske kulturarv. På den måde trækker NKF på den Gamle Museologi, hvor museet; stedets og genstandenes historie var præsenteret og hvor museumsarbejderne, inklusiv konservatorerne, var i centrum. Fokus er på genstandene og arbejdet med dem, og ikke på at engagere sig dybere i borgerne.

31. Odense Bys Museer

Odense Bys Museer er, ifølge deres hjemmeside www.museum.odense.dk, en kulturhistorisk museumsorganisation med ansvar for kulturarvsvaretagelsen i Odense og omegn, med ni besøgssteder. Den 31. oktober 2017 indsendte museumschef Torben Grøngaard Jeppesen et forslag til Kulturministeriet om fordeling af det statslige museumstilskud. Jeppesen argumenterer for, at der skal findes en ny tilskudsordning og hans påstand er, at der skal *findes en anden og mere gennemskuelig og ligelig fordeling af de statslige tilskud til museer*, samt at *de statslige tilskud til museumsdrift er alt for forskellige i dag*. (Odense Bys Museer, 2017, 1) Jeppesen kommer med et konkret forslag, hvor han opstiller seks kriterier for størrelsen af tildelingen af statstilskuddet til museerne, se bilag 2. Belægget for påstanden er, at:

”Et stort statsligt tilskud giver naturligvis mange flere muligheder, mens det modsatte sætter store begrænsninger, når der foretages sammenligninger på tværs af landet. Og det gør befolkningen og kommunalpolitikerne i dag. Det er også svært i en kommunal sammenhæng fortsat at få høje driftstilskud, hvis kommunalpolitikkerne ser, at andre steder i landet slipper meget billigt, idet staten har påtaget sig en lang større bidragsandel.” (Ibid, 1)

Hjemlen er; hvis staten ikke støtter museerne ligeligt, mister museerne den lokale støtte.

Der er ydret utilfredshed omkring tilskudsordningen, og den skævhedsfordeling, der er i statstilskuddet, skal udlignes. Dertil mener Jeppesen, at der skal gøres noget, før museerne mister støtte fra staten, kommunerne og samfundet generelt. Hvis museerne ikke kan udvikle og forny sig, vil de ikke kunne tiltrække besøgende. For at undgå dette, og for at undgå en for stor forskel i kommunernes tilskud, præsenterer Jeppesen sit forslag til en ny tilskudsordning, hvor han introducere konkrete tal og udregninger for en ny tilskudsordning, jf. bilag 2.

Jeppesens forslag er NPM-styret. Der er fokus på, at der skal være en synlig professionel ledelse, gennem det politiske valg af museer af national/international betydning. Modellen har fokus på resultater gennem befolkningsgrundlag for hjemkommunen, hjemkommunens medfinansiering, besøgstal og kvalitetsvurderinger, hvilket vil sige; jo mere og jo bedre, jo flere penge i statstilskud til museet. Dertil er der indlagt et mindre konkurrenceelement hos de museer, der skal pynte sig af at have national/international betydning og modellen viser en effektiv ressourceudnyttelse. Modellen afspejler også de tre værdier, som Hoods så i den offentlige sektor: Modellen er effektiv og målrettet med sine seks kriterier. Den er fair og ærlig i forhold til, hvordan de seks kriterier bliver tilpasset museerne; deres arbejde, beliggenhed og støtte fra kommunen. Modellen hjælper til at gøre kulturområdet robust og modstandsdygtig ved, at budgettet er for fem år og det kan tilpasses, når der sker ændringer hos museerne.

32. Ordrupgaard

Ordrupgaard er et statsligt museum, som ligger i Charlottenlund på Sjælland og er, ifølge deres hjemmeside www.ordrupgaard.dk, et kunstmuseum for fransk impressionisme og dansk guldalder. Ordrupgaard er det eneste statslige museum, der har indsendt deres bidrag til Kulturministeriet. Som nævnt i afsnittet *De danske museer*, får de statslige museer deres tilskud fra finansloven. I Ordrupgaards udspil fra den 30. november 2017 argumenteres der for, at de statslige museer skal have friere rammer til at drive museerne som en virksomhed, hvor deres eventuelle overskud kan investeres i videreudvikling af museet. Museets påstand er, at *videreudviklingen af museumsvesenet nødvendigvis vil kræve flere ressourcer*. Belægget herfor er, at *understøttelsen af et udviklingsorienteret museumsvesen forudsætter, at der er midler til iværksættelse af nye initiativer*. (Ordrupgaard, 2017, 1)

Ordrupgaards næste påstand er, at

”Den statslige basisbevilling [fortsat skal] sikre institutionens eksistens; de tilskudsfinansierede aktiviteter bør derimod køre på særskilte præmisser, og et eventuelt overskud bør ikke overgå til statens disposition.” (Ibid, 1)

Belægget her for er, at de statslige museer ikke kan rumme museernes forpligtelse i forbindelse med at formidle og perspektivere deres samling, inden for bevillingens rammer. (Ibid, 2) De to påstandes hjemmel er, at flere midler vil give de statslige museer mulighed for at *agere dynamisk og innovativt* (Ibid, 1), som er det kulturministeren søger.

En anden påstand er, at museerne selv skal kunne disponere over de midler, som museerne selv finder finansiering til, *uden at skulle indhente tilladelse*. (Ibid, 2) Belægget er her, at museerne kan *videreudvikle sine aktiviteter og skabe projekter med bredere og rigere facetter, til glæde for brugerne*. (Ibid, 2) Hjemlen er:

”At være et led i et udviklingsorienteret museumsvesen forudsætter, at der er ressourcer til at iværksætte nye initiativer og påtage sig nye roller og ansvar – til at udvikle nye formidlingsformer, - til at arbejde med brugerinddragelse, integration m.v. – kort sagt at give museerne en bredere, samfundsmæssig platform at agere på.” (Ibid, 2)

De statslige museers eventuelle overskud indgår i museets egenkapital. Derfra er det Kulturministeriet, der skal afgøre om pengene må frigives til det statslige museum, efter ansøgning fra museet selv. Ordrupgaard vil derimod gerne kunne disponere frit over deres overskud, enten til videreudvikling eller til kommende års udviklingsaktiviteter.

Ordrupgaards argumenter kan tolkes som, at de vil væk fra den fastsatte styring af de statslige museers økonomi, som kan ses som NPM, og hvor forvaltningspolitikken er bygget op om regler og organisatoriske rutiner, som påvirker museernes økonomi, organisering og planlægning af udstillinger og deres arbejde generelt. I stedet vil Ordrupgaard have mulighed for at styre deres eget overskud, hvor igennem de bruger elementer fra den Ny Museologi. Museet gør opmærksom på, at museerne kan styrke sin rolle i samfundet og udvikle de danske borgere gennem brugerinddragelse og integration, hvor nytilkomne kan føle sig velkommen, lære det danske samfund at kende, og på den måde være socialt inkluderet og få udviklet et medborgerskab. Hvilket vil blive endnu bedre, hvis de statslige museer frit kan styre deres egne penge.

33. Organisationen Danske Museer

Ifølge deres hjemmeside www.dkmuseer.dk er Organisationen Danske Museer (ODM) en interesseorganisation for landets museer og konserveringscentre. De ser sig som værende museernes stemme i forbindelse med museumspolitiske spørgsmål. Efter flere regionale stormøder har ODMs bestyrelse, den 3. november 2017, skærpet sine fem principper for fremtidens støttestruktur til medlemmerne. Heri argumenterer ODM for, at de politiske beslutninger omkring museerne skal understøtte og udvikle museernes mangeartede roller. Dertil indsendte de notatet, *Forskning på Museerne*, den 7. november 2017, hvor ODM argumenterer for ikke at fjerne museernes forskningsforpligtelse. Påstanden hos sidstnævnte notat går på, at de museer, der ikke kan løfte forskningsforpligtelsen selv, skal indgå i forpligtende forskningssamarbejde. (Organisationen Danske Museer b, 2017, 1) Belægget for denne påstand er, at hvis forskningsforpligtelsen bliver fjernet, så vil ændringen *skabe A og B museer, gøre de pågældende museer uden forskningsforpligtelse mindre attraktive for dygtige medarbejdere og det vil hæmme 'produktudviklingen' og den vidensbaserede perspektivering i formidlingen*. (Ibid, 1) Hjemlen i dette argument er; fjernes forskningsforpligtelsen, vil kvaliteten falde, hvilket ikke vil styrke det danske museumsvesen.

De fem principper som ODM præsenterer, i *Principper for fordeling af museernes tilskud*, skal ifølge ODM, bære tilskudsordningen og museumsloven. I hvert af principperne findes et argument. Første princip lyder: Et fagligt solidt og vedkommende museumsvesen i hele landet. Påstanden heri er, at *de statsanerkendte museer fortsat tildeles et statsligt basistilskud*, og har belægget, at de danske museer er *et samlet museumsvesen, som gennem nationale standarder i henhold til museumsloven tilsammen varetager kultur-, kunst- og naturarven*, hvortil museerne indgår i forskellige samarbejdsrelationer som undervisning, integration, inklusion m.m. (Organisationen Danske Museer a, 2017, 1-2) Hjemlen er her; vil kulturministeren opretholde den nuværende standard, skal statstilskuddet ikke fjernes fra museerne.

Påstanden i det andet princip Dynamik og udvikling er, at der er *brug for en væsentlig udviklingspulje i form af yderligere statslige midler og styret af faglige, uafhængige organer*. ODMs belæg er her, at *et udviklingsorienteret museumsvesen kræver, at der er ressourcer til at sætte nyt i gang*, for eksempel at skabe nye formidlingsformer, som er målrettet specifikke brugergrupper. (Ibid, 2) Hjemlen i dette argument er; skal der ske en udvikling, skal der tilføres flere penge.

ODMs tredje princip, Gennemsigtighed og enkel administration, har påstanden, at hvis der kommer en ny tilskudsstruktur så *skal den være baseret på så gennemsigtige og objektive kriterier som muligt knyttet til museernes opgavevaretagelse*. Belægget herfor er, at *en ny tilskudsstruktur skal være enkel at administrere, således at museerne ikke pålægges tunge administrative byrder omkring indrapportering*. (Ibid, 2) Hjemlen kan her tolkes som, at en ny tilskudsstruktur skal være nemmere at gennemskue i forhold til, hvad den er i dag, for på den måde at undgå for meget bureaukrati i en eventuel ny omlægning af tilskudsordningen.

Den fjerde påstand præsenteres med princippet Fastholde museumslovens fem hovedopgaver, og går underforstået på, at museernes forskningsforpligtelse skal forblive. Belægget til denne påstand er, at de fem søjler til sammen *skaber rammen om et fagligt solidt museumsvæsen* (Ibid, 2) og at:

”Hovedopgaverne hænger i museernes daglige virke uløseligt sammen og løses ofte i et samarbejde med andre institutioner. På forskningsområdet kan museerne indgå i forpligtende samarbejder med fagligt beslægtede institutioner og universiteter (...)” (Ibid, 2)

Hjemlen er her; fjernes én eller flere af museumssøjlerne, vil museernes arbejde, og samarbejdet med andre institutioner, ikke kunne opretholdes. Dermed mener ODM, at der kan tilføres et forpligtende samarbejde med fagligt beslægtede institutioner, og dermed ikke være grund til at fjerne forskningsforpligtelsen fra museerne.

Påstanden for femte og sidste princip, Museumsevalueringer med konsekvens, går på, at *kvalitetsvurderingsrapporternes konklusioner bør ledsages af klare konsekvenser*. Belægget herfor er, at *sikre et kvalitetspræget nationalt museumsvæsen*. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er; kan museerne ikke leve op til museumsloven og krav for statstilskuddet, mister de deres statsanerkendelse, hvilket, ODM mener, vil gøre museumsvæsenet mere dynamisk.

Overordnet og som en del af ODMs argumentation bruges NPM som forvaltningspolitik. ODM vil gerne ændre regler og rutiner så museerne bliver evalueret ud fra, om reglerne for statsanerkendelse bliver overholdt eller om den skal fratages museet. Dertil vil ODM ændre i den økonomiske forvaltning af museerne: ét, det nuværende tilskud skal forblive og to, der skal indføres en udviklingspulje, som museerne kan søge tilskud fra. Men de ønsker også, at der bliver etableret forpligtende alliancer i forbindelse med museernes forskning, hvor ODM fremlægger forskellige modeller. Hertil ses der også elementer fra den Ny Museologi, idet ODM skriver om, at museerne indgår i forskellige samarbejdsrelationer som undervisning, integration og inklusion. Men også i det, hvor de beskriver museerne som værende *væsentlige lokale/regionale og nationale*

kulturinstitutioner, der skaber viden, sætter perspektiv, udfordrer og engagerer (Ibid, 1). Hvor museerne ikke kun bidrager til at udvikle samfundet og den nationale identitet, men de bidrager også til at fremme forståelsen af dansk kultur, natur og samfund generelt. Dette kan både være en del af arbejdet med social inklusion, kulturel mangfoldighed og medborgerskab.

34. SAMMUS – Danske Museumsforeninger

SAMMUS er en landsforening for Danske Museumsforeninger, der, ifølge hjemmesiden www.sammus.dk, driver eller støtter kulturhistoriske museer i Danmark. Dets formål er blandt andet at styrke og udvikle det folkelige engagement til museerne. Den 15. oktober 2017 indsender bestyrelsesmedlem Jens Olufsen, næstformand Hardy Jensen og formand John Holmer, på vegne af SAMMUS, deres indlæg til visionsgrupperne. Heri argumenterer de for, at de danske museer skal være bedre til at bruge de frivilliges arbejdskraft og inddrage dem i museets daglige drift. Deres påstand er, at *frivillighed bør være en parameter i kvalitets-bedømmelsen af museerne og efterfølgende i fordelingen af tilskuddene*. (SAMMUS, 2017, 2) Belægget for denne påstand er, at *de frivilliges engagement er det frivillige udtryk for en solidaritet, der aktivt inddrager deres rolle som borger i samfundet*. (Ibid, 3) Argumentets hjemmel er *at vennerne/de frivillige er museernes DNA. Og i 80% museernes stifter og ophavsmænd/kvinder*. (Ibid, 1)

Olufsen, Jensen og Holmer ligger her vægt på vigtigheden af at have frivillige tilknyttet museerne. De mener, at fordi befolkningen er en del af museernes historie, skal de tænkes med ind i museumsloven. Mest fordi de repræsenterer offentlighedens interesser, men også fordi antallet af veluddannede og aktive pensionister vil stige. Derfor opfordrer Olufsen, Jensen og Holmer, at kulturministeren starter et udredningsarbejde af de frivillige og deres arbejde, og at rammerne for brugen af, og samarbejde med, frivillige beskrives og gøres målbare i forhold til kvalitets-bedømmelserne af museerne. (Ibid, 3)

Her ses en snært af NPM, idet SAMMUS vil have en effektiv udnyttelse af de ressourcer, som de frivillige kan bidrage med, til museernes arbejde. Dertil trækker argumentet på den Ny Museologi. Dét, at de danske museer ikke bruger de frivillige, gør at museerne kan miste deres rolle som den lokale sammenhængskraft, hvilket der i forbindelse med den Ny Museologi er vigtig for at kunne udvikle samfundet og styrke museernes sociale betydning. Hvis museerne ikke inddrager de frivillige kræfter, udelukkes de fra at deltage i den kulturelle udvikling, som de frivillige gerne vil være en del af. Derfor ønsker foreningen, at de frivillige bliver inddraget som et parameter i

kvalitetsvurderingerne. Hvis ikke, så mener foreningen, at museerne ikke respekterer den gruppe mennesker, som var med til at grundlægge det danske museumsvesen.

35. Skagens Kunstmuseer

Skagens Kunstmuseer er et museum for skagensmalerne og er en fusion fra 2014 mellem Skagens Museum, Anchers Hus og Drachmanns Hus. I sit udspil til kulturministeren fra den 20. juni 2017, argumenterer direktør Lisette Vind Ebbesen for, at Skagen Kunstmuseer er med til at styrke og bevare en vigtig del af den danske kunst- og kulturarv, men at museerne har fusioneret uden, at statsstøtten er steget, selvom deres arbejdsbyrde er vokset. Ebbesens påstand er, at:

”Museets økonomi er sårbar og har brug for en mere sikker drift i form af et rimeligt og markant øget driftstilskud, således vi kan sikre den rige samling, de fredede bygninger, det store fokus fra udlandet og turister, børn og lokale, og samtidig forske, formidle og udvikle de 3 museer, der hænger så fint sammen.” (Skagens Kunstmuseer, 2017, 2)

Belægget er, at museet har brug for flere penge, idet at:

”Det har en stor faglig og samfundsmæssig betydning, at bygningerne og samlingerne omkring de 2 kunstnerhjem er blevet en del af et statsanerkendt museum, hvilket er med til at styrke og bevare en vigtig del af den danske kunst- og kulturarv.” (Ibid, 1)

Hjemlen er; får museet ikke øget deres driftstilskud, kan museet ikke sikre ovenstående. Dertil skriver Ebbesen, at museet får besøg 550 skoleklasser, har eget konserveringsværksted og har en stigende efterspørgsel på udlån fra deres samling til både danske og udenlandske museer. (Ibid, 2) Dermed mener museet, at de har noget specielt at tilføre museumslandskabet, og at museet dermed er uundværligt.

Ebbesen har i sin argumentation fokus på output; de ting museet har opnået siden fusioneringen, hvor samlingerne, besøgstallet og ansatte er steget. Dertil kan NPM ses i den måde Ebbesen skriver sit bidrag; bidraget er strømlinet og målrettet idet det indeholder konkrete og kortfattede oplysninger om museet og dets drift efter fusioneringen. Ancher og Drachmanns huse står, som da de selv boede der og kan derfor, ligesom frilandsmuseerne, fortælle om daværende forhold og vise hvordan samfund, indretning og arkitektur har ændret sig med tiden. Dette er med til at give befolkningen muligheden for at diskutere værdier og holdninger, som er en del af den Ny Museologi.

36. Vesthimmerlands Museum

Vesthimmerlands Museum indebærer museet og Stenaldercenter Ertebølle, og har arkæologi og nyere tids kulturhistorie som arbejdsområde. Bestyrelsesformand Per Nørgaard, udvalgsformand Kultur og Fritid Kurt Friis Jørgensen og museumsdirektør Broder Berg, indsendte den 28. november 2017 deres utilfredshed med nuværende tilskudsordning til kulturministeren. Nørgaard, Jørgensen og Berg argumenterer for, at det må være en statslig opgave at sikre udviklingen af formidlingen af den fælles kulturarv i hele landet og tæt på borgerne. Påstanden er, at der kun kan ske en udvikling i museumsarbejdet, hvis de bagvedliggende basisopgaver og myndighedsfunktion kan udføres på et stabilt økonomisk grundlag. (Vesthimmerlands Museum, 2017, 2) Belægget for påstanden er, at der:

”I dag står gode, nyskabende projekter i kø i hele landet og afventer finansiering, der nu efter de seneste besparelser på puljeområdet nærmest komplet er henvist til fondsverdenen.” (Ibid, 1)

”Som statsanerkendt museum for arkæologi og nyere tids kulturhistorie har Vesthimmerlands Museum, som eneste museum i kommunen, væsentlige myndighedsopgaver inden for museumslovens kapitel 8 arkæologi og nyere tid. (...) Den seneste revision af museumsloven har øget kravene på det arkæologiske område, men uden at museet fik tilført yderligere statslige midler.” (Ibid, 2)

Hjemlen i dette argument er; ingen penge, ingen sikring af det professionelle kulturarvsarbejde, dannelse, medborgerskab og egnsudvikling. Ifølge Nørgaard, Jørgensen og Berg mangler der penge til museumslovens opgaver efter, at der blev sparet på puljeområdet. Nørgaard, Jørgensen og Berg opfordrer derfor kulturministeren til at se statstilskuddet som en investering i førnævnte arbejde. (Ibid, 2) Dertil mener Nørgaard, Jørgensen og Berg, at Vesthimmerlands Museum ikke får det, museet fortjener for dets arbejde, idet museet er det eneste i deres område, som har med kapitel 8 arbejde at gøre. Nørgaard, Jørgensen og Berg mener ikke, at der er en sammenhæng mellem det arkæologiske område med øgede krav og den statsstøtte, de modtager. Dermed argumenterer de for, at der skal være en sammenhæng mellem de ansvarsområder, som museerne har og statsstøtten, hvorigennem udviklingen af Danmarks kulturhistorie kan sikres.

NPM er en del af Nørgaard, Jørgensen og Bergs argumentation. De beskriver, hvordan forvaltningspolitikken har ændret museernes økonomi og prioritering. Fra at kunne koncentrere sig om at skabe udvikling med nye projekter, har museerne i dag problemer med at finde finansiering til deres projektideer, og dermed styrke museets drift. (Ibid, 1) Museerne kan dermed få svært ved at bidrage til samfundet, som de ellers ser som en væsentlig del af at være et museum.

37. Aalborg Kommune/Kunsten/Nordjyllands Historiske Museum

Nordjyllands Historiske Museum har 14 besøgssteder i Region Nordjylland. Sammen med Kunsten Museum of Modern Art og Aalborg Kommune blev der sendt et forslag til kulturministeren. Mads Duedahl rådmand Sundheds- og Kulturforvaltningen Aalborg Kommune, Anders Hjulmand bestyrelsesformand Kunsten og Leif Sondrup bestyrelsesformand Nordjyllands Historiske Museum gør den 9. oktober 2017 kulturministeren opmærksom på deres udfordringer i forhold til den nuværende tilskudsordning. Duedahl, Hjulmand og Sondrup argumenterer for, at de regionale skævheder, der er i forhold til fordelingen af statstilskuddet, skal rettes op. Deres påstand er, at statstilskuddet skal fordeles efter:

- Museernes nationale og internationale betydning, hvor at samme ansvarsområde udløser samme statstilskud overalt
- Musernes evne til nytænkning af formidling og besøgstal, hvor der også skal være incitament til at arbejde for øget publikumsinteresse
- Hjemkommunens engagement, hvorved de regionale skævheder rettes op, og statens tilskud udvikler sig i takt med det kommunale tilskud. (Aalborg Kommune et. al., 2017, 2)

Belægget for påstanden er, at:

”Museerne i Aalborg løfter samme opgaver i henhold til museumsloven, som museerne i andre dele af landet. Mht. national betydning, så løfter ikke mindst Kunsten opgaver af national betydning, mens andre museer med ingen national betydning får langt større statstilskud. Nordjyllands Historiske Museum løfter ligeledes arkæologiske opgaver af national og international betydning.”
(Ibid, 2)

”Vi er stolte af vores museer, og derfor har Aalborg Kommune også netop medvirket til en storstilet renovering af Kunsten, hvor Aalborg Kommune forhøjede drifts- og vedligeholdelsestilskuddet med 2. mio. kr. årligt, uden at det statslige tilskud blev øget. Vi arbejder i øjeblikket med at realisere et nyt bymuseum og stadsarkiv på Aalborghus Slot, så vi kan få optimale rammer for formidlingen af Aalborgs historie. Også det kræver kommunens medvirkende økonomisk, og kommunen har pt. afsat 2,5 mio. kr. til projektudvikling.” (Ibid, 2)

Argumentets hjemmel er:

”Aalborg Kommune yder dobbelt så meget i tilskud til sine museer som staten gør. Til sammenligning er det en helt anden sag i Aarhus, hvor staten til gengæld betaler mere end dobbelt så meget som kommunen til sine statsanerkendte museer.” (Ibid, 1)

Dermed mener Duedahl, Hjulmand og Sondrup, at de tre instanser ikke får det, de fortjener for deres arbejde, idet museets arkæologiske opgaver både har national og international betydning. De mener ikke, at der er en sammenhæng mellem de opgaver, institutionerne udfører og den statsstøtte,

de modtager. Duedahl, Hjulmand og Sondrup argumenterer dermed for, at der skal være en sammenhæng mellem opgaver og statsstøtten, og at der heraf vil følge en geografisk udligning.

Ved at rose sig selv og fortælle om deres nye initiativer på området, søger de at få kulturministerens øjne op for, hvad der sker af nye initiativer i Aalborg og hvor god en støtte kommunen i forvejen yder, og at staten dermed burde bakke op om denne støtte.

Duedahl, Hjulmand og Sondrup lægger sig op af NPM, idet de vil have eksplicitte mål for Aalborg Kommunes, Kunstens og Nordjyllands Historiske Museums arbejde, og søger fairness og ærlighed i tilskudsordningen, som den nuværende ikke giver dem. Institutionerne vil belønnes for deres indsats. Megen af indholdet lægger sig også op af den Ny Museologi. Dét, at den regionale skævhed skal udlignes, kan tolkes som, at museerne og deres udstillinger er for alle i befolkningen, og at der derfor også skal blive ved med at være adgang til de museer, der ligger væk fra hovedstaden. Dertil skriver de om det nye tiltag, hvor der skal laves et nyt bymuseum på Aalborghus Slot, *så vi kan få optimale rammer for formidlingen af Aalborgs historie*. Dette er udtryk for, at museet, og kommunen, engagerer sig aktivt; at museet skal være et sted, hvor befolkningen kan komme, dele deres undren og få mest muligt ud museets indhold.

Hovedsynspunkterne

Som redegørelsen af museumsdebatten viste, er museernes statstilskud et resultat af forskellige tanker i forbindelse med; fordobling af lokaltilskud, amtsstilskud og kommunalreformen. I analysen af visionsgruppernes og aktørernes bidrag ses det, hvordan der argumenteres forskelligt ud fra deres synspunkter i forbindelse med deres egen position og i forhold til opgaver og statstilskud.

Visionsgrupperne har begge fokus på at ændre tilskudsordningen. Ingen af grupperne mener, at museerne lever op til de krav, der bliver stillet til dem på nuværende tidspunkt. Derfor kommer visionsgrupperne med hvert deres forslag til, hvordan man kan styrke kvaliteten på museerne og udnytte ressourcerne bedre. Visionsgruppe 1, med Birkebæk og Bak, foreslår at reducere antallet af museumssøjler og dele de statsanerkende museer op i to grupper, der vil få to forskellige slags tilskud for forskellige ansvarsområder, for på den måde at professionalisere og styrke museumsvesenet. Visionsgruppe 2, med Nielsen og Nissen, foreslår, at museerne bliver sat fri. I den sammenhæng vil de afskaffe begrebet ”statsanerkendt”, så de tidligere statsanerkendte museer ikke længere skal kontrolleres i forhold til deres løsning af opgaver, og de vil blive finansieret gennem bloktilskud til kommunerne.

Modsat Birkebæk og Bak, som vil fratage de mindste museer muligheden for at forske, vil Nielsen og Nissen give de museer, som de sætter fri, mulighed for at bruge deres tid og energi, som de vil – inkl. forskning, uden statens indblanding. En anden forskel er, at Birkebæk og Bak vil beholde samtlige museer under Kulturministeriet med tilhørende udviklingsaftaler og kvalitetsvurderinger. Nielsen og Nissen vil omvendt sætte museerne fri af Kulturministeriet og staten, og fjerne den styring og kontrol, som har været grundessens for museernes hidtil statsanerkendelse.

Begge visionsgrupper erkender, at museerne er til gavn for samfundet. Derudover er der fokus på udbud og efterspørgsel i visionsgruppernes forslag, hvor de erfare, at de mindre statsanerkendte museer ikke kan følge med efterspørgslen af oplevelser og underholdning. Hertil vil deres forslag omrokere ressourcerne til museerne, så der vil blive mere kvalitet i museernes arbejde, hvilket vil give befolkningen oplevelser og viden ud over det sædvanlige.

Med de 37 aktører er der et mindre udsnit af de statsanerkendte museers sammensætning, men der er også andre aktører tilhørende museumsverdenen. De argumenterer alle for dem selv eller museer generelt, og deres værdi og rolle i samfundet. For at danne et overblik over aktørernes bidrag vil jeg nu se på de mønstre, der er i deres synspunkter og argumentation. Overordnet ligger

de vægt på tre områder i deres argumentation. De argumenterer alle forskelligt for deres synspunkt, men alt efter deres hovedfokus kan de kategoriseres i: Samfundsansvarlighed, Museumssøjler og Geografisk skævhed. Flere af aktørerne har fokus på flere områder i deres argumentation jf. bilag 3.

Samfundsansvarlighed

Samfundsansvarligheden kommer til udtryk hos de aktører, der har fokus på mennesket og på museernes rolle i samfundet. 27 af aktørerne argumenterer ud fra, hvad museerne kan bidrage med, og hvilket ansvar de har for samfundet. I deres belæg har de fokus på, hvad museerne kan gøre for befolkningen, hvordan museerne arbejder med forskellige befolkningsgrupper, og den støtte som museerne kan give til det enkelte individ. Der er fokus på, hvordan museerne afspejler befolkningens sammensætning og hvordan museerne skal omfavne mennesker og kulturer. Der bliver især lagt vægt på, hvordan museerne er med til at danne befolkningen og fremtidens generationer. Med aktørernes argumenter bliver der gjort opmærksom på de udfordringer, der kan komme i forhold til det ansvar museerne selv føler, de har for samfundet, hvis der skæres i eller fjerner statsstøtten til museerne.

Især Den Gamle By, Louisiana og ARKEN argumenterer med deres syn på social inklusion og kulturel mangfoldighed. Disse museer kan siges, at være geografisk betinget af, at de har flere nationaliteter og udsatte i deres områder, idet flygtninge, indvandrere og socialt udsatte har en tendens til at søge mod storbyerne. Hvilket forklarer, hvorfor de tre museer har større fokus på den kulturelle mangfoldighed i deres arbejde end andre aktører. Førnævnte museer følger Lagerkvists opfordring til museer, om at omfavne den sammensætning, der er af forskellige identiteter og forståelsesrammer i et samfund som Danmark, hvor gæstearbejdere, indvandrere og flygtninge gennem tiden er kommet til landet. Museerne er opmærksomme på deres fortælling om og samarbejde med for eksempel somaliske kvinder og flygtningebørn. Her repræsenterer museerne de forskellige kulturer og nationaliteter, der er en del af Danmarks historie og udvikling. Som Goodnow anbefaler, har Den Gamle By fokus på en minoritetsgruppe med de somaliske kvinder, hvor deres identitet og kultur er blevet bevaret på museet.

Socialt udsatte er ikke kun et storbyfænomen, de findes også i de mindre lokalsamfund. Derfor har museerne i disse områder ikke fokus på kulturel mangfoldighed i deres belæg, men mere på den sociale inklusion. Museum Vestsjælland, Museum Lolland-Falster, Midtjyske Museers Udviklingsråd og Danmark på Vippen er nogen af de aktører, som har fokus på social inklusion i forhold til yderområderne. Generelt for de aktører, der argumenterer inden for den sociale inklusion, er, at de

har fokus på én eller flere af Sandells tre grene for, hvordan det kulturelle felt kan være inkluderende; Repræsentation, Deltagelse og Adgang.

Fælles for de aktører, der tænker på museernes samfundsansvarlighed har fokus på, at museerne engagerer sig aktivt i samfundet og med befolkningen, og hvordan museerne er med til at styrke samfundet, idet de arbejder med forskellige institutioner som skoler og plejehjem. Engagement er en vigtig del i den Ny Museologi, som både de Varine og Vergo præsenterede. Omend aktørerne har fokus på, at museerne er til for borgerne og samfundet, og at de er en del af sammenhængskraften i landet, så har SAMMUS og Det Strategiske Panel fokus på de frivillige, som de ser blive udelukket fra at deltage i den kulturelle udvikling. Hvilket er et eksempel på, at der er en gruppe, som museerne ikke formår at inddrage og dermed ikke får udnyttet de ressourcer, som de frivillige kan bidrage med. Endvidere kan museernes engagement overføres til et aktivt samfundsengagement, hvor borgere bliver medborgere i et fællesskab. Som Hinge skriver, er medborgerskab de sociale dele af at være i et land, hvor borgerne bliver forbundet med hinanden og til staten. Museerne kan formidle den fælles værdi, som man som medborger har med fællesskabet.

Aktørerne og visionsgrupperne er i denne henseende enige om at museerne er samfundsgavnlige og bidrager til at sikre den sociale lighed og tryghed i samfundet. De er dog ikke enige om, hvordan det gøres mest hensigtsmæssigt.

Museumssøjler

Museumssøjlerne kommer til udtryk, når aktørerne har fokus på museernes arbejde. 19 af aktørerne argumenterer ud fra museernes arbejdsopgaver og arbejdsfordeling, samt vigtigheden af disse. Der argumenteres for, at de fem museumssøjler er grundstammen for museernes arbejde. Størstedelen af aktørerne har i den forbindelse fokus på, at forskningsforpligtelsen skal blive hos alle museer. Hertil indeholder belæggende især, at museernes kvalitet vil falde, hvis forskningsforpligtelsen bliver fjernet. Derudover gør flere aktører opmærksom på, at forskningen på museerne er med til at holde en vis museal standard, og samtidig styrke lokalområdernes attraktivitet for tilflyttere og besøgende. I den forbindelse er Gammel Estrup resultatorienteret og har fokus på kontrakter som et værktøj til ledelse og styring af museerne og deres opgaver.

Aktører som Dansk Magisterforening, Det Strategiske Panel og ODM argumenterer for, at mindre museer kan fritages fra den direkte forskningsforpligtelse, men som i stedet kan have forpligtende samarbejde med andre museer, som har forskningsforpligtelse. Her er der, ligesom hos visionsgrupperne, fokus på et af Hoods syv punkter: effektiv ressourceudnyttelse. Hertil er Historie & Kunst enig i forhold til at udnytte den ekspertise, der kan være ved at samarbejde om opgaverne.

I forbindelse med effektiv ressourceudnyttelse kommer Fuglsang Kunstmuseum, Museum Vestsjælland og Museums Lolland-Falster med forslaget om, at øvrige ministerområder bidrager med midler, så flere ministerier deler udgifterne til museernes arbejde.

Som de Varine så museerne, skulle de være et slags universitet for samfundet, for befolkningen. Der forskes på universiteter og det giver derfor mening, at der i 2012 blev sat fokus på museernes forskning. Ifølge Ravn kan dette tiltag, hvor forskningen skal foregå på ph.d.-niveau, risikere at museerne med tiden vil fjerne sig fra befolkningen, idet forskningen kun vil være for forskere, og ikke for de besøgende. Dermed bliver forskningen kun for de få og ikke for de mange. Hvilket kan være med til, at museerne mister deres troværdighed og fjerner sig fra befolkningen. På samme måde går forskningen med den Gamle Museologi, hvor der er fokus på fremgangsmåden og ikke på formålet for forskningen. Aktører som Esbjerg Kunstmuseum og Fuglsang Kunstmuseum har derimod fokus på, at de forsker for borgerne.

Udover forskningssøjlen bliver der også argumenteret for, at der skal være mere opmærksomhed på bevaring af museernes genstande. Hos Nordisk Konservatorforbund Danmark, Konserveringscenteret i Vejle og De Kongelige Danske Kunstakademis Skoler er der en frygt for, at den danske natur- og kulturarv med tiden vil forsvinde, fordi bevaring bliver nedprioriteret på museerne. I de tre aktørers belæg bliver der lagt vægt på, at det er vores fælles kulturarv; den der fortæller vores historie og udvikling, og at den derfor skal sikres, inden det er for sent. Dermed har de fokus på den Gamle Museologi, hvor fokus er på selve kulturarven; genstandene og arbejdet med dem. Her ses, hvordan den Gamle Museologi bliver klemmt af den Ny Museologi, idet bevaring ikke længere bliver prioriteret som en bærende søjle i museernes arbejde.

Ligesom Birkebæk og Bak fokuserer på at fordele statstilskuddet ud fra museernes opgaver, der argumenterer De Kulturhistoriske Museer Holstebro, Museum Jorn og Vesthimmerlands Museum for, at statstilskuddet skal følge museernes opgaver. Modsat de to visionsgrupper er der ingen af disse aktører, der har fokus på at fjerne opgaver fra museerne. Aktørerne har i stedet fokus på, at museerne skal arbejde med de fem museumssøjler, hvor arkæologi, kvalitet og resultater skal give mere i statsstøtte.

Aktørernes synspunkter på museernes arbejde er indvendinger mod Birkebæk og Baks opdeling af store og små museer, hvor de små museer kun skal arbejde med formidling, så de bedre kan agere i forhold til lokalsamfundet. Omvendt harmonerer aktørernes synspunkter bedre med Nielsen og Nissens forslag om, at museerne vil kunne forske, som de har lyst, hvis statsanerkendelsen bliver afskaffet.

Geografisk skævhed

Geografisk skævhed kommer til udtryk, når aktørerne har fokus på museernes fysiske placering rundt om i landet. 13 af aktørerne argumenterer ud fra museernes geografiske placering i forhold til statsstøtten. Der argumenteres for, at kulturen skal prioriteres i yderområderne, så lokalsamfundene i disse områder ikke mister deres attraktivitet. Dertil er der fokus på, at museerne er en væsentlig vækstfaktor for lokalsamfundene, og at det ikke vil give en sammenhængskraft i samfundet, hvis der er nogen borgere, der bliver afskåret fra kulturen. Aktører som Faaborg-Midtfyn Kommune, 11 museer i Region Nordjylland og Danmark På Vippen har fokus på, at udligne den geografiske skævhed, der er i tilskudsordningen. Der er især fokus på den forskel, der er i forhold til tilskud per borger i kommunen og per besøgende på museet. Disse aktører søger fairness og ærlighed i tilskudsfordelingen. Dertil kan tilføjes Odense Bys Museers forslag, hvor der er fokus på nye kriterier til at fordele statstilskuddet efter, hvor der blandt andet er et kriterium for befolkningsgrundlag for hjemkommunen.

Der er forskel på, hvordan enkelte aktører argumenterer i forhold til den geografiske skævhed. Fuglsang Kunstmuseum, Museum Lolland-Falster og Museum Vestsjælland har påstanden, at de ikke skal af med dele af deres statsstøtte. Omvendt er påstanden hos 11 museer i Region Nordjylland, De Kulturhistoriske Museer Holstebro og Aalborg Kommune/Kunsten/Nordjyllands Historiske Museum, at de skal have mere i tilskud. Belægget for begge påstande er det samme: De ligger i et yderområde, og indeholder Sandells ene gren: Adgang, hvor aktørerne har fokus på, at alle borgere skal have mulighed for at komme på museum, uanset hvor de bor.

Aktørerne der har fokus på den geografiske skævhed har overvejende samme belæg, som visionsgrupperne. Visionsgrupperne og aktørerne er enige om, at museerne skal være i alle egne af landet, dertil mener visionsgrupperne dog, at alle museerne ikke kan håndtere samme mængde opgaver, hvilket gør, at visionsgrupperne foreslår at opdele museerne. Dertil kommer aktørernes påstand, fra forrige afsnit, om, at museerne vil miste deres attraktivitet, hvis de ikke alle har samme opgaver, og at befolkningen i yderområderne vil blive nedprioriteret på denne bekostning.

De ideer og tendenser, der kunne ses i 90'erne lever stadig. Hoods syv punkter og værdier for NPM, kan enkeltvis ses i aktørernes bidrag. Der er ingen af aktørerne, der ytre utilfredshed med Slots- og Kulturstyrelsens kvalitetsvurderinger. Enkelte aktører ønsker derimod en skærpelse af kriterierne for kvalitetsvurderingen og ikke mindst en konsekvens, hvis kriterierne ikke overholdes.

Konservatorerne har fokus på eksplicitte mål, hvor de søger nye og flere kriterier, indenfor bevaring, til kvalitetsvurderingerne. De Kulturhistoriske Museer Holstebro har fokus på, at den geografiske placering skal være en del af tilskudsfordelingen, hvor Guldborgsund og Lolland Kommuner, samt Museum Jorn har fokus på, at der i en ny statstilskudsordning skal være nogle sociale parametre. Fuglsang Kunstmuseum, Gammel Estrup, Midtjyske Museers Udviklingsråd og ODM er de aktører, der, ligesom Birkebæk og Bak, ønsker at der kom mere fokus på, at de museer, der ikke lever op til kvalitetsvurderingens krav, skal fratages sin statsanerkendelse.

Flere aktører har fokus på, hvordan NPM som forvaltningspolitik har ændret museernes sammensætning i forhold til fusioner og tilskudsfordelingen. Guldborgsund og Lolland Kommuner har fokus på, at staten skal leve op til sit ansvar for amtsilskuddene efter kommunalreformen. På samme måde skriver Museum Østjylland, at det er politiske beslutninger, der har resulteret i nuværende ustruktureret tilskudsordning. Hvortil Museum Sønderjylland fokuserer på, at tilskudsordningen er et resultat af politikernes opfordring til at fusionere.

Konklusion

I dette speciale har jeg haft fokus på at skabe et overblik over, hvad det er, de 37 aktører vil opnå med deres ideer og forslag til kommissoriet. Som kulturminister Mette Bock udtalte; er museerne ikke enige. Gennem argumentationsanalysen af de to visionsgrupper og de 37 aktører, er det lykkedes at identificere tre hovedsynspunkter, som går igen i forslagene, selvom der argumenteres forskelligt.

Et af hovedsynspunkterne er centreret omkring samfundsansvarlighed, hvor der er fokus på museernes rolle i forhold til samfundet og befolkningen. Inden for dette synspunkt bruger aktørerne den Ny Museologi, hvor de argumenterer for formålet med deres arbejde. I den forbindelse er der forskel på, hvilket fokus aktørerne ligger og hvor de er placeret i landet. De museer, der er placeret i storbyerne har større fokus på kulturel mangfoldighed, da de tiltrækker flere flygtninge og indvandrere, i modsætning til andre museer. Social inklusion er derimod uafhængig af museets placering, da social og økonomisk dårligt stillede individer er at finde i alle dele af landet. Fælles er det, at museerne engagerer sig i dannelsen af borgerne; viser fællesskabet og den fælles værdi, hvorigennem der kan udvikles et medborgerskab.

Et andet hovedsynspunkt er Museumssøjler, der omhandler museernes arbejde. Størstedelen af aktørerne har fokus på, at forskningsforpligtelsen skal blive hos alle museer. Ingen af aktørerne har, modsat visionsgrupperne, fokus på at fjerne museernes opgaver, men enkelte argumenterer for, at museerne skal samarbejde om deres opgaver, heriblandt forskningen, for på den måde at få mest gavn af ressourcerne, og bevare museernes kvalitet i hele landet. Derudover er der enkelte aktører, der argumenterer for, at statstilskuddet skal følge museernes opgaver. En ulempe der er ved, at museerne har fokus på den Ny Museologi og mennesket i centrum er, at kulturarven kommer i klemme. Konservatorerne argumenterer for at bevaring skal være en del kvalitetsvurderingerne, så kulturarven ikke forsvinder for evig tid.

Geografisk skævhed er det tredje hovedsynspunkt, som bliver vægtet højt i aktørernes argumentation. Her er der fokus på den geografiske placering i forhold til statsstøtten. Enkelte aktører argumenterer for en tilskudsordning, der tager højde for den geografiske placering, så den geografiske skævhed, der er i den nuværende fordeling, kan blive udlignet. Der er både aktører, der argumenterer for mere i statsstøtte, og andre for ikke at miste deres nuværende statsstøtte, begge fordi de ligger i et yderområde. Andre aktører har fokus på vigtigheden af museernes arbejde i forhold til lokalsamfundet. Aktørerne med dette synspunkt fokuserer på social inklusion og det, at der skal være adgang til kulturtilbud uanset bopæl.

Aktørerne og visionsgrupperne er enige om, at museerne er samfundsgavn timer og bidrager til at sikre den sociale lighed og tryghed i samfundet, og at museerne skal være i alle egne af landet. De er også alle enige om, at der skal være mere fokus på museernes kvalitet. Derimod er de ikke enige om fordelingen af statstilskuddet. Visionsgrupperne vil fordele pengene på få museer, hvorimod ingen af museerne vil miste penge. Til gengæld vil de gerne have flere. Det spændene bliver at se, hvad kulturministerens løsning bliver, idet hun ikke kan gøre alle tilfredse - især når der ikke bliver tilført flere penge til museerne.

Litteraturliste

- Astrup, Majken. 2018. "Fremtidens museumsstøtte til debat", i: Tidsskriftet *Danske Museer*, årg. 31, nr. 1
- Bak, Lene. "Lene Bak – Chefkonsulent og associeret partner", Kontakt, Pluss
 - <https://pluss.dk/da/kontakt#27> - Besøgt 21.05.18
- Ballund, Benedikte. 2017. "En svær øvelse", i: *DM Natur & Kultur*, december 2017
 - <https://www.dm.dk/OmDM/Sektorer/DMViden/LKForskningOgFormidling/LKFFOnlineMagasin/LKFFDecember2017/02EnSvaerOevelse> - Besøgt 18.04.18
- Bekker-Nielsen, Tønnes; Bernard Eric Jensen, Nils Arne Sørensen og Paul Ulff-Møller. 2009. "Museum", i: *Gads Historieleksikon*, København: Gads Forlag, 4. udgave, 430-431
- Benner, Torben. 2012. "Danske museer angriber ny museumslov", i: *Politiken*, 13. august
 - <https://politiken.dk/kultur/kunst/art5590374/Danske-museer-angriber-ny-museumslov> - Besøgt 18.04.18
- Bloksgaard, Anders, Broder Berg, Jesper Bækgaard, Anders Have, Inger Bjørn Knudsen, Inge Kjær Kristensen, Ingeborg Svennevig, Jytte Nielsen, Marianne Rostgaard. 2017. "Museumsfolk: Fjern ikke forskningsforpligtelsen", i: *Altinget.dk*, 31. oktober
 - <https://www.alinget.dk/forskning/artikel/museumsfolk-fjern-ikke-forskningsforpligtelsen> - Besøgt 18.04.18
- de Varine, Hugues. 1979. "Museets fjerde dimension", i: *Dansk Tidsskrift for Museumsformidling*, vol. 4, 61-65.
- Frid-Nielsen, Niels. 2018. "Nye kriterier for museumsstøtte", i: *P1 Eftermiddag*, 25. januar, 1:50-14:30
 - <https://www.dr.dk/radio/p1/p1-eftermiddag/p1-eftermiddag-2018-01-25>
Besøgt 29.03.18
- Goodnow, Katherine. 2008. "The construction of identities: introduction and overview", i: *Museums and Diversity: Scandinavian museums and cultural diversity*, vol. 4, Berghahn Books, vi-xxvi, redigeret af Katherine Goodnow og Haci Akman.
- Greve, Carsten. 2002. "New public management: en kort oversigt over begrebets anvendelse og udvikling", i: *Nordisk Administrativ Tidsskrift*, vol. 83, nr. 1, 74-90
- Hinge, Helle. 2008. "Hvad er Medborgerskab?", i: *Medborgerskab – fra terori til praksis*, Gyldendals lærerbibliotek, København: Nordisk Forlag A/S, 12-23, redigeret af Per Fibæk Laursen og Hans Jørgen Kristensen.
- Jensen, Claus Kjeld. 2008. "Politik og papkasser – arkæologisk forskning på lokalmuseer", i: *Arkæologisk Forum*, nr.19, november 2008, 36-39
- Jeppesen, Torben G. 1995. "Nogle problemer ved den nuværende museumslov", i: *Tanker om en ny museumslov*, Kulturprofilen: Fremtidens Museums, Kulturministeriet, 14-19

- Jørgensen, Charlotte og Merete Onsberg. 2008. "Argumentmodellen", i: *Praktisk argumentation*, København V: Nyt Teknisk Forlag, 3. udgave, 15-35
- Korsgaard, Ove. 2008. "Medborgerskab – hvad er nu det?", i: *Medborgerskab – et nyt dannelsesideal?*, Frederiksberg C: Religionspædagogisk Forlag, 2. udgave, 18-45, redigeret af Ove Korsgaard, Lakshmi Sigurdsson og Keld Skovmand.
- Krasnik, Benjamin. 2014. "DF: På tide med retfærdig museumsstøtte", i: *Kristeligt Dagblad*, 20. maj
 - <https://www.kristeligt-dagblad.dk/kultur/2014-05-20/df-p%C3%A5-tide-med-retf%C3%A6rdig-museumsst%C3%B8tte> - Besøgt 29.03.18
- Kulturministeriet a. 2017. *Mette Bock er klar med plan for nye reformer*
 - <https://kum.dk/nyheder-og-presse/pressemeddelelser/nyheder/mette-bock-er-klar-med-plan-for-nye-reformer-1/1/1/> - Besøgt 29.03.18
- Kulturministeriet b. 2017. *Kommissorium for visionsgrupper om opgavefordeling og tilskudssystem på museumsområdet*. 30. juni
- Lagerkvist, Cajsa. 2006. "Empowerment and anger: learning how to share ownership of the museum", i: *Museum and Society*, vol. 4, nr. 2, 52-68.
- Laigaard, Lene. 2005. "'Social inclusion' – en praksismodel for danske kunstmuseer?", i: *Nordisk Museologi*, vol. 1, 39-54.
- Lyck, Lise. 2010. "Museumsloven", i: *Museer - Hvorfor og hvordan?*, Frederiksberg Bogtrykkeri A/S, 33-59
- Museumsloven. 2014.
- Nissen, Christian. 2012. CV
 - <http://www.christiannissen.com/mitcv/> - Besøgt 21.05.18
- Rasmussen, Holger. 1979. *Dansk museumshistorie: De kulturhistoriske museer*, Hjørring: Vestergaards Bogtrykkeri
- Sandell, Richard. 1998. "Museums as Agents of Social Inclusion", i: *Museum Management and Curatorship*, vol. 17, nr. 4, 401-418.
- Slks A. 2017. *Fakta om museerne*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/fakta-om-museerne/> - Besøgt 27.03.18
- Slks B. 2017. *Statslige museer*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/fakta-om-museerne/statslige-museer/> - Besøgt 27.03.18
- Slks C. 2017. *Statsanerkendte museer*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/fakta-om-museerne/statsanerkendte-museer/> - Besøgt 27.03.18

- Slks D. 2017. *Kvalitetsvurdering*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/museumsvirksomhed/kvalitetsvurdering/> - Besøgt 27.03.18
- Slks E. 2017. *Statstilskud*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/museumsvirksomhed/museernes-oekonomi/statstilskud/> Besøgt 27.03.18
- Slks F. 2017. *Historie*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/fakta-om-museerne/historie/> - Besøgt 27.03.18
- Slks G. 2017. *Strategi*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/om-slots-og-kulturstyrelsen/strategi/> - Besøgt 27.03.18
- Slks H. 2017. *Statsanerkendelse*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/museumsvirksomhed/vejledninger-til-museer/statsanerkendelse/> - Besøgt 27.03.18
- Slks I. 2017. *Bekendtgørelse om museer mv.*, Slots- og Kulturstyrelsen
 - <https://slks.dk/museer/fakta-om-museerne/lovgivning/museumsloven/bekendtgørelse-om-museer-mv/> - Besøgt 27.03.18
- Vergo, Peter. 1989. Indledning til *The New Museology*, redigeret af Peter Vergo, 1-5. London: Reaktion Books.

Kildematerialet

- Birkebæk, Frank og Lene Bak. 2017. *Visionsgruppe Museerne*
- Nielsen, Astrid Gade og Christian S. Nissen. 2017. *Sæt Museerne Fri*
- Kulturministeriet. 2017. *Input til drøftelser om ny museumsstruktur*:
 1. ARKEN a.2017. *Kære Mette Bock*
ARKEN b. 2017. *Museernes samfundsmæssige betydning bør være et kriterium for tildeling af statsstøtten*
 2. Kaag, Carsten. 2017. *The Danish Mile*, Constructive Corner, København
 3. Danmark på Vippen. 2017. *Anbefaling til Kulturministeriet om ny museumsstruktur*
 4. Dansk Magisterforening. 2017. *Vedrørende nye visioner for fremtidens museer*
 5. Den Gamle By a. 2017. *Pejlepunkter for fremtidens museer*
Den Gamle By b. 2017. *Forskningen skal være museernes udviklingsafdeling*
 6. 11 museer i Region Nordjylland. 2017. *Åbent brev til Kulturminister Mette Bock*
 7. De Kulturhistoriske Museer Holstebro Kommune. 2017. *Forslag til principper for fordeling af statstilskud til museer, der drives med statslige driftsbidrag*

8. Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler. 2017. *Kultur- og naturarv i Danmark er truet. Bevaring på museerne bør derfor opprioriteres – indspil til "Visioner for en ny museumsstruktur" til Kulturministeriet*
9. Det Strategiske Panel. 2017. *Uddrag fra referat fra møde i det strategiske panel tirsdag den 10. oktober 2017*
10. Esbjerg Kunstmuseum. 2017. *Kommentar til udmeldingen om eventuelt at fritage mindre museer for forskningspligten*
11. Foreningen af Kunsthaller i Danmark. 2017. *Vedr. visioner for en ny museumsstruktur*
12. Foreningen af Specialmuseer. 2017. *Tre muligheder – og en snubletråd – for et nyt tilskudssystem for museerne*
13. Fuglsang Kunstmuseum. 2017. *Vedr.: Ny museumsstruktur*
14. Faaborg-Midtfyn Kommune. 2017. *Kære kulturminister Mette Bock*
15. Jul, Jesper. 2017. *Kommentar vedr. ny museumsstruktur*
16. Gammel Estrup – Herregårdsmuseet. 2017. *Indspil til Kulturministeriets visionsgrupper vedr. museumsstøtte*
17. Guldborgsund og Lolland Kommuner. 2017. *Kære Mette Bock*
18. Historie & Kunst, København. 2017. *Revision af Museumsloven – opgavefordeling og finansiering*
19. Schønheyder, Inger M. 2017. *Visionsgrupper for museumsfolk*
20. Konserveringscentret i Vejle. 2017. *Museets statstilskud – fremtidige fordelingskriterier, problematik vedr. konservering og samlingsvaretagelse*
21. Kulturministeriets Forskningsudvalg. 2017. *Kulturministeriets Forskningsudvalg – opgaver, erfaringer og anbefalinger*
22. Limfjordsmuseet. 2017. *Kulturminister Mette Bock*
23. Louisiana Museum of Modern Art. 2017. *13 punkter om status og strategi*
24. Midtjyske Museers Udviklingsråd. 2017. *Åbent brev til kulturminister Mette Bock – Visioner for Danmarks museer*
25. Museum Jorn. 2017. *Nye visioner for fremtidens museer*
26. Museum Lolland-Falster. 2017. *Til Kulturminister Mette Bock*
27. Museum Sønderjylland. 2017. *Visioner for Museumsområdet – bidrag til diskussionen om statstilskud til museerne*
28. Museum Vestsjælland. 2017. *Vedr. Visioner for museumsområdet*
29. Museum Østjylland. 2017. *Visioner for museumsområdet*

30. Nordisk Konservatorforbund Danmark. 2017. *Kommentarer til KUM's oplæg om fremtidig opgavefordeling og tilskudssystem*
31. Odense Bys Museer. 2017. *Forslag til fordeling af statslige museumstilskud*
32. Ordrupgaard. 2017. *Ordrupgaards forslag i forbindelse med fordeling af museernes statslige tilskud*
33. Organisationen Danske Museer a. 2017. *Principper for fordeling af museernes tilskud*
Organisationen Danske Museer b. 2017. *Forskning på museerne*
34. SAMMUS – Danske Museumsforeninger. 2017. *Til Kulturminister*
35. Skagen Kunstmuseer. 2017. *Vedr. statsstøttedebatten*
36. Vesthimmerlands Museum. 2017. *Til kulturminister Mette Bock*
37. Aalborg Kommune, Kunsten, Nordjyllands Historiske Museum. 2017. *Opgavefordeling og tilskudssystem på museumsområdet: Aalborg får for lidt!*

Bilagsliste

Bilag 1

Oversigt over det statslige driftstilskud for statsanerkendte museer, Slots- og Kulturstyrelsen, 2017

Bilag 2

Forklaring af Torben Grøngaard Jeppesens tilskudsmodel

Bilag 3

Kategorisering af museernes synspunkter